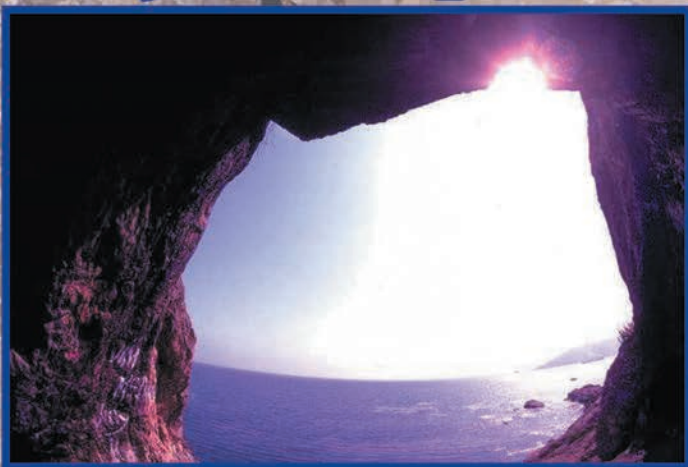

Skutočný príbeh

Muž z jaskyne

Doug Batchelor

**Muž
z jaskyne**

Skutočný príbeh
Muž
z jaskyne

Doug Batchelor

Preložené z anglického originálu
The Richest Caveman, The Doug Batchelor Story
(by Marilyn Tooker) vydaného v roku 1991
vydavateľstvom MOUNTAIN MINISTRY
5431 Auburn Blvd., Suite A-1. Sacramento, CA 95841
(ISBN 0-8163-0876-4)
© MOUNTAIN MINISTRY, 1991
Translation © Advent-Orion, 2002
ISBN 80-88960-72-X

I. kapitola

Nech to každý počuje!

Sedel som na posteli v maminom newyorskom byte s hlavou v dlaniach. Po tvári mi stekali slzy. Plač nie je môj štýl, ale tentoraz sa vo mne niečo zlomilo a uvoľnilo príval sĺz. Jednoducho, nevedel som sa ovládať. Problémy sa ma držali od prvého dňa, ako som vstúpil do školy a teraz sú tu znova! Ktovie, či ma v živote čaká niečo iné, lepšie...

Keby bola mama doma, mohli by sme o tom spolu porozprávať. Dnes v noci však bola preč. Od rozvodu s otcom pracovala na plný úväzok a na mňa a môjho brata mala menej času, ako by chcela. Večer si zvyčajne chodievala posediť s priateľmi alebo oni chodili k nám. Len výnimočne sme trávili večery spolu. Lenže teraz sa môj brat Falcon, najlepší priateľ a najhorší nepriateľ, sťahoval za otcom na Floridu. Falcon trpí cystickou fibrózou, a preto musí žiť v oblasti s miernym podnebí. A tak som v byte zostal sám so zúfalou túžbou po niekom, kto by ma miloval a zaujímal sa o moje trápenie.

Premýšľal som o svojej krásnej matke. Mala desiatky priateľov, väčšinou hercov, spisovateľov a spevákov. Jej talent a vzhľad z nej urobili kráľovnú každej party. Šoubiznis ju lákal ako mole svetlo. Jej kariéra nabrala obrátky, keď začala písať piesne pre Elvisa Presleyho. Čo si pamätám, v ume-

leckých kruhoch sa pohybovala vždy. Písala muzikály pre televíziu, divadelné hry, dostávala herecké úlohy vo filmoch a pracovala ako kritička.

Počas letných prázdnin nás s Falconom brávala na nakrúcania. Čas strávený medzi filmovými hviezdami bol úžasný. Chodili okolo, hovorili s nami a rozprávali vtipy cez prestávky medzi scénami. Najslávnejší boli Red Buttons, Frankie Avalon, Nancy Sinatra, Rowan and Martin, Maureen O´Harová a Lloyd Bridges. Našimi obľúbencami však zostávali Three Stooges. S nimi sa človek vážne nenudil.

Niečo ma však na vzrušujúcich ľuďoch z divadla zarážalo. Zistil som, že niektorí z nich sú homosexuáli a často som pozoroval ich závislosť od alkoholu alebo drog. Zdalo, že nie sú šťastní. „Prečo?“ pýtal som sa sám seba, „veď si to zaslúžia.“

Ak si aj mama ten rozpor v ich živote všimla, nikdy sa o ňom nezmienila. Pre ňu platilo: čím viac vzrušenia, tým lepšie. V našom byte občas usporiadala večierky. Ich náplňou bolo posedávať, tárať a fajčiť marihuanu. Hostia sa zabávali na hlúpych vtipoch. Niektorí boli jednoducho mimo reality. Vyzerali ako duchovia vznášajúci sa vo vlastnom svete. Pripadali mi divní a osamelí.

Osamelosť. To slovo som nenávidel. Sedel som na kraji postele a udalosti dňa mi znova živo prebiehali myslou. Spomenul som si na riaditeľovo otravné kázanie a nesúhlasný pohľad učiteľa. Cítil som sa hrozne. Kto som? Odkiaľ som prišiel? Prečo som tu? Tieto otázky neboli nové. Často som sa pozeral do zrkadla a premýšľal som. Hovorili mi, že som ďalší stupeň v evolučnom procese – príliš vyvinutá opica. Ak len toto je môj jediný význam v živote, prečo to neskončiť hneď?

Smrti som sa nebál. „Keď zomriete, rozložíte sa a stanete sa hnojivom“ – to nám hovorili učitelia. Rozhodol som sa prehltnúť tablety na spanie, lahnúť si a nikdy sa už nezobudiť. Jednoduché.

Rázne som sa postavil, utrel si slzy a vyrazil do kúpeľne. Keď som otvoril skrinku s liekmi, zbadal som rady vyrovná-
ných fľaštičiek. V ktorej sú asi tabletky na spanie? Vedel som,
že mama si každý večer berie jednu alebo dve, ale nikdy som
si nevšimol, z ktorej fľaštičky. Bral som do ruky jednu po
druhej a čítal etikety, no na žiadnej nebolo napísané „table-
ty na spanie“. Potom som natrafil na jednu, ktorá vyzerala
nádejne. Nálepka obsahovala nápis: „Jednu tabletu pred
spaním. Valium.“ Mal som trinásť rokov a slovo valium som
doteraz nepočul. Nakoniec som prezrel všetky ešte raz, ale
žiadna ma neuspokojila, a tak som sa vrátil k valiu. Otočil
som vrchnák a vysypal obsah fľaštičky do dlane. V druhej
ruke som držal pohár s vodou. Už-už som si kládol tabletky
do úst, keď mi napadlo: Čo ak nie sú na spanie? Čo ak sú to
pilulky pre ženy? Čo ak mi bude zle? Nechcel som pociťovať
bolesť. Tej som mal dosť, chcel som umrieť!

Znova som si prečítal nápis na fľaštičke, ale nenašiel som
nijaké nové informácie. Dlho som tam stál a premýšľal, čo
ďalej. Potom som pomaly nasypal tablety späť. Zajtra prídem
na lepší spôsob ako sa zabiť.

Keď sa pozerám späť, nechápem, ako som mohol byť slepý
ku všetkým prejavom matkinej lásky. Je pravda, že ju prejavo-
vala osobitým spôsobom. Napríklad napísala pre našu triedu
muzikál a mňa obsadila do hlavnej úlohy. Usilovne pracovala
na jeho príprave. Navrhla obsadenie úloh, pripravila kostýmy,
viedla skúšky. To jej zabralo čas, ktorý by inak venovala svojej
práci, a tak nás finančne lepšie zabezpečila.

Kým Falcon neodišiel, užívali sme si spoločné chvíle.
Sedávali sme v obývačke a pozerali televíziu. S mamou sme
fajčili trávu, ale Falcon nemohol kvôli cystickej fibróze. Mama
mu preto upiekla koláčiky, do ktorých pridala marihuanu ale-
bo hašiš. Hašiš sa zháňal horšie, pretože bol z Turecka. Mama
ho dostala, len keď odtiaľ prišiel niektorý z jej priateľov, a aj
napriek tomu ho použila do Falconových koláčikov. Hovoril
som si, že to je jasný dôkaz jej starostlivosti.

Za slobodna sa mama volala Tarsisová, čo prezrádzalo jej židovský pôvod. Babka s dedkom hovorievali, že sme príbuzní Saula z Tarsu, ale myslím, že to bol iba vtip. Keď sme sa presťahovali do New Yorku, ukázalo sa, že polovica ľudí v šoubiznise sú Židia. Mama bola na svoj židovský pôvod hrdá, ale o náboženstvo nemala záujem.

Keď som niekoľko týždňov po spore s riaditeľom dostal vysvedčenie, triasli sa mi ruky. Očami som rýchlo prebehol po papieri. Ako som očakával, známky boli katastrofálne. Radšej som ho rýchlo zložil a strčil do vrecka. Môžem ho vôbec ukázať mame?

Až do večera som mal malú dušičku. Vedel som, že mama sa bude hnevať, kričať a všetko sa skončí plačom. Vrátil som sa k myšlienke na samovraždu. Možno by som mohol skočiť zo strechy nášho činžiaka. Napadlo mi, či budú dvere na strechu odomknuté. Vyšiel som výťahom na najvyššie poschodie až k strešným dverám. Chytil som kľučku, dvere sa ľahko otvorili. Po rebríku som sa dostal na strechu. Pristúpil som k okraju. Opatrne som sa vyklonil a pozrel dole. Šestnásť poschodí. Doliehali ku mne vzdialené zvuky ulice. Počul som trúbenie áut, rev motorov a jačiacu sirénu odniekiaľ z dialky. Ľudia na ulici sa z výšky zdali ako mravce bežiacie za potravou.

„Prečo takto pobejú?“ pomyslel som si. „Kam asi idú?“ Vedel som, že väčšina z nich sa ponáhľala zarábať peniaze. Spomenul som si na svojho otca. Bol bohatý – multimilionár. No nenarodil sa do zlatej kolísky. Jeho otec zomrel, keď mal sedem rokov. Môj otec ako najstarší zo štyroch synov musel živiť rodinu. Predával noviny ako kamelot a vystriedal mnoho príležitostných zamestnaní. Keď začal jeho mladší brat pracovať a prispievať do rodinného rozpočtu, rozhodol sa s niekoľkými centami vo vrečku opustiť domov. Druhá svetová vojna ho zastihla v armádnej leteckej službe. Lietal a snažil sa pritom získať čo najviac informácií o lietadlách.

Po prepustení z armády si založil vlastnú firmu. Bol ši-

kovný a mal prenikavý zmysel pre obchod. Začal budovať svoje impérium. Nakoniec sa stal vlastníkom dvoch aerolínií a mnohých ďalších leteckých spoločností. Jeho láska k lietadlám sa prejavila aj pri výbere našich mien. Môj brat sa volá Falcon, po dopravnom prúdovom lietadle. Mňa pomenoval Douglas, po lietadlách tohto mena.

Voľný čas otec trávil pilotovaním vlastného lietadla alebo jazdil na automobilových pretekoch. Pri jeho pracovnom vyťažení to nebolo príliš často. Keď sa s matkou rozišli, odsťahoval sa na Floridu. Kúpil si exkluzívny ostrov, kam bolo možné vstúpiť len so zvláštnym povolením. Bol som rád, že má slúžku a správcu domu. Ak som u neho zostával, boli totiž jediní, s kým som sa mohol porozprávať. Každé ráno sme síce s otcom spoločne raňajkovali, ale bariéru medzi nami tvorili otcove noviny. Keď som prehovoril, občas ich odložil a odpovedal mi. Väčšinou len zahundral. Bol som príliš malý na to, aby som pochopil, že rána boli jeho jedinými voľnými chvíľkami. Áno, mal vlastné tryskové lietadlo, Rolls Royce, ochranku a jachtu, ale nezdal sa mi šťastný. Bol poháňaný túžbou už nikdy ne byť chudobný. Práca ho pohltila natolko, že často pracoval až 13 hodín denne a 6 dní v týždni.

Vyrastal v baptistickej rodine, ale náboženstvo vnímal ako nástroj, ktorým ho jeho rodina manipuluje. Nemal oň záujem. Keď pri leteckom nešťastí zahynula jeho prvá žena aj s dieťaťom, stratil posledné zvyšky viery, ktorú mal. Neskôr vyhlasoval, že je agnostikom.

Nával vetra do tváre ma vrátil do reality. Vystrčil som špičky topánok z rebríka, takže siahali za okraj strechy. Dúfal som, že ďalší náraz vetra ma zhodí dole a ja už nebudem zbierať odvahu skočiť. Ako som tam stál a váhal, myslou mi preblesol článok z novín o mužovi, ktorý spadol z ôsmeho poschodia. Pri páde si zlomil len ruku a chrčticu a prežil. Čo keby som nezomrel? Čo ak skončím iba na invalidnom vozíku? Striasol som sa.

Zastavilo ma však aj niečo iné. Trpel som chronickou zvedavosťou. Keď dnes umriem, o čo prídem zajtra? Ešte asi zostanem na tomto svete.

To dobré na samovražde je, že ju môžete odkladať. O pár rokov som to vyrozprával mame, keď uvažovala o samovražde. Zachránilo jej to život.

Zišiel som z rebríka. Sadol som si na zem. Zišiel mi na um slogan propagujúci whisky: „Ak sa ti raz premietne tvoj život, nech je na čo sa pozeráť.“ Zaujalo ma to. Prečo nevyskúšať zábavu a vzrušenie, ktoré ponúka tento svet? Keď toho budem mať dosť, začnem s niečím veľkým. Prečo mám skončiť život ako stroskotanec s fňukaním, keď môžem odísť s poriadnym rámusom?! Nech to každý počuje!

2. kapitola

Vojenská škola

Keď som sa dostal v škole do problémov, mama ich riešila tým, že ma presunula do inej školy. Za deväť rokov som vystriedal štrnásť škôl. Keby rodičia rozpoznali, že moje zlé správanie v škole je volaním po porozumení a láske, môj život mohol vyzeráť inak. Pretože rodičia sa hnali za vlastnými cieľmi, nemali čas premýšľať o problémoch svojho potomka. Zdalo sa, že som predurčený ísť z problému do problému.

Čím viac škôl som navštevoval, tým menej som sa učil. Život som nezvládal. Vedel som, že potrebuje poriadok a pevnú štruktúru.

Jedného dňa sa u nás zastavila mamina priateľka Millie. „Zajtra idem na sever navštíviť syna do vojenskej akadémie,“ povedala. „Čo keby si išla s chlapcami so mnou? Aspoň nepocestujem sama a chlapcom sa bude škola určite páčiť. Čo vy na to?“ obrátila sa s otázkou na mňa a Falcona.

„Prečo nie,“ bola naša nie príliš nadšená reakcia.

Mal som ešte v živej pamäti vojenskú akadémiu Black Fox v Kalifornii. Ako päťročný som bol vtedy najmladším kadetom. Napriek tomu spomienky neboli až také nepríjemné, a tak som si povedal, že vidieť ďalšiu vojenskú školu nie je zlý nápad.

„Je to najlepšia vojenská škola na svete,“ nadšene propagovala Millie počas cesty. „Svoje deti tam posielajú rodičia z celého sveta. Volá sa to New York Military Academy, a v skutočnosti ide o základnú školu pre West Point.“

Takúto školu som si nepredstavoval ani v najdivokejších snoch. Všade boli obrovské plochy trávnik, pretkané kvetinovými záhonmi rôznych farieb. Medzi nimi stáli brečtanom ovinuté kamenné budovy. Škola mala obrovské futbalové ihrisko s tribúnami a najväčší krytý plavecký bazén, aký som kedy videl. Samozrejme, najlepšia bola telocvičňa. Niektorí chlapci zápasili na žinenkách, dva tímy hrali basketbal. Iní dvíhali činky, trénovali údery na zavesených mechoch, hrali stolný tenis a venovali sa športom, o ktorých som dovtedy len počul. Všetko bolo také odlišné od tehelných a kamenných budov za drôtenými plotmi, do ktorých som chodil v Manhattane! Dvor bol vždy asfaltový alebo betónový a o tráve sme mohli len snívať. Kadeti vo svojich čistých, pekných uniformách pochodovali na cvičisku v dokonale vyrovnaných radoch. Musím priznať, že na mňa urobili dojem.

Život sa mi síce vymykal z rúk, ale nebol som hlupák. Chápal som, že to, čo vidím, je ovocie disciplíny, poslušnosti a poriadku. Niečo vo mne volalo po rovnakej disciplíne v mojom živote.

„Mami, chcem chodiť do tej školy,“ vypadlo zo mňa po návrate domov. „Neviem sa dostať z problémov a učenie mi nejde. Toto je pre mňa ako stvorené.“

„Ja neviem, Doug,“ nepáčilo sa mame. „Je to drahé a nie som si istá, či by si sa podriadil takému prísnemu programu. Celý deň počúvať rozkazy. Je to *vojenská* škola.“ Chápal som jej rozpaky. Dovtedy zo mňa nič dobré nebolo, prečo by to tentoraz malo byť inak?

Večer sme sedeli pri televízii, jedli zmrzlinu a fajčili marihuanu. Znovu som sa vrátil k vojenskej škole. „Mami, prosím,“ žobronil som, „opýtaj sa otca, čo si o tom myslí. Toto môže byť moja posledná šanca polepšiť sa.“

„Opýtaj sa aj na mňa,“ pípól Falcon počas reklamného bloku. „Chcem, aby sme išli obaja.“

Zrazu sa mamina tvár rozsvietila a ja som vedel, že dostala nápad. „Už viem, opýtame sa duchov!“ Hoci mama nebola veriaca, okultizmus ju priťahoval. Mnoho jej bohémnych priateľov sa zaoberalo astrológiou, čítaním z ruky a chodilo na seansy. Mama vybrala zo skrine špiritistickú tabuľku. Na rozohratie sme skúsili niekoľko jednoduchých otázok a potom prešli k vážnym. Všetci traja sme sa prstami ľahko dotýkali ukazovadla a mama predniesla: „Mal by Doug ísť na vojenskú školu?“ So zatajeným dychom sme sledovali, ako sa ukazovadlo vychýlilo smerom k ÁNO. Nevyzeralo to príliš nadprirodzené, pretože som mu trochu pomohol.

„Mal by ísť Falcon na vojenskú školu?“ zaznela ďalšia otázka. Ukazovadlo trochu zakrúžilo a zamierilo k slovu NIE. A potom sa stalo niečo prekvapujúce. Ukazovadlo sa pohlo k písmenám abecedy a postupne ukázalo na písmená slova ZBRANE. Pozreli sme sa na seba.

„Nie zbrane!“ vydýchli sme jedným hlasom. Vedel som, že tentoraz nikto nepomáhal. Nechápal som, čo sa práve stalo. Mama, samozrejme, prekvapená nebola. Ešte ten večer zavolała otcovi. Nakoniec súhlasil, že mi dá šancu a zaplatí moje nové dobrodružstvo.

Krátko po novom roku som sa presťahoval do internátu. Starostlivo som si poukladal veci do poličiek a zavesil tričká a bundy na vešiaky do skrine. „Tí budú pozerat', keď uvidia môj zmysel pre poriadok,“ povedal som si.

Nepozerali. V škole bolo miesto na všetko a všetko muselo byť na svojom mieste. Existovali predpisy, ktoré hovorili, kde sa môžu zavesiť šaty a v akom poradí. Bolo dokonca nariadené, kde môžeme mať knihy. Vrcholom bol predpis o tom, aké dlhé, široké a vysoké má byť uložené spodné prádlo a v ktorej polici ho možno umiestniť.

Nováčikovia boli vítaným terčom žartov a posmechu. Často nás niekto z „mazákov“ zastavil v hale. Museli sme stáť

v pozore, vystrčiť bradu dopredu a opakovať: „Nováčikovia sú bahnom sveta, pane.“ Medzi slová bolo nutné vkladať slovíčko „pane“, takže to znelo asi: „Nováčikovia, pane, sú, pane, bahnom, pane, sveta, pane!“ To všetko sme museli hovoriť s vážnou tvárou. Ak sa nám to nepodarilo, všetko sme museli opakovať. Také príhody neboli ojedinelé.

Náš deň sa začínal budičkom presne o 6,00. Povaľovať sa v posteli neprichádzalo do úvahy. Nástup na rozkaz bol presne o 6,30 a medzitým sme si museli nájsť čas na sprchu. Ak ste si v zime dôkladne neosušili vlasy, zamrzli vám na hlave. Meškať jedinú sekundu znamenalo zaradiť sa medzi oneskorencov a podľa toho s vami zaobchádzali.

Nasledovalo upratovanie ubytovacích priestorov. Ak pri kontrole izba neobstála, stalo sa, že kadetovi strhli prestieradlo, rozhádzali celú miestnosť a musel začať odznova. Prestieradlo muselo byť napnuté tak, aby sa od neho odrazila dvadsaťpäťcentovka. Upratovanie nebolo v nijakom prípade ospravedlnením neskorého príchodu. Cestou na jedlo a späť sme vždy pochodovali svižným tempom.

Po telesné tresty sa v škole nechodilo ďaleko. Obyčajne ich vykonával ihneď na mieste učiteľ – väčšinou zocelený dôstojník. Dobre si pamätám, ako mi učiteľ prvý raz rozkázal ohnúť sa cez lavicu. Vytiahol armádny opasok vybíjaný kovovými cvokmi a celou silou švihol do môjho pozadia. Spolu s lavicou sme sa odlepili od zeme a narazili na dve lavice pred nami. Zajajkal som a trieda explodovala smiechom. Keď bolo po všetkom, učiteľ povedal: „Teraz si muž, už si muž.“ Mal som jedenásť rokov a naučil som sa, že nemožno plakať a volať domov so sťažnosťami, pretože inak sa vám všetci smiali.

Výprask však nebol jediným trestom. Niekedy učiteľ kadeta ťahal za vlasy cez celú miestnosť alebo mu jednoducho vlepil facku. Aj keď boli mnohí chlapci z bohatých rodín, dôstojníci nikoho nešetřili. Jeden môj priateľ, Rafael Trujillo, bol synom diktátora v Dominikánskej republike, ale v škole

bol len jedným zo študentov. Rafael a ja sme si padli do oka. Bol som s ním vo chvíli, keď sa dozvedel, že jeho otec sa zabil pri nehode v Španielsku.

V škole na mňa vyvíjali nátlak, aj pokiaľ išlo o nedeľnú bohoslužbu v kostole. „Vyber si kostol a nech si tam každú nedeľu.“ Dochádzka na bohoslužby sa kontrolovala.

„Nemôžem,“ odpovedal som. „Keby som chodil iba na židovské bohoslužby, rozčúľilo by to otca. Keby som chodil iba na protestantské, rozčúľilo by to matku.“ Nepáčilo sa im to, ale čo mohli robiť. Tak som pendloval medzi synagógou a protestantským zborom. Raz som zašiel i na katolícku omšu, ale nepáčilo sa mi, že kňaz počas bohoslužby fajčil, a tak som sa tam už neobjavil.

Boha som vtedy nevidel v príliš ružových farbách. To, čo nám hovorili na katolíckych a protestantských bohoslužbách, znelo v skratke asi takto: „Ak ste dobrí, pôjdete do neba, ale ak ste zlí, tak uvidíte! Boh má mučiareň menom peklo a tam sa budete variť v síre a ohni celú večnosť. Nezdalo sa mi fair, že by Boh trestal svoje stvorenia naveky vekov pre hriechy krátkeho života. Nebolo mi tiež jasné, ako je možné, že Boh niekoho uvrhne do pekla ešte pred súdnym dňom. Boh bol pre mňa krutý. Nechápal som, ako ho niekto môže milovať. S úľavou som neskôr zistil, že Biblia o pekle takto neučí.

Leto sme s Falconom strávili v tábore na ostrove v Karibiku. Potápali sme sa, jazdili na vodných lyžiach a robili všetko, čo robievajú deti v letných táboroch. Uhryzol ma jedovatý pavúk a pre infekčný zápal som skoro prišiel o nohu. Okrem toho som sa pokúsil ukradnúť loď a odplávať na opustený ostrov. Ale inak to bolo bežné leto. Aj keď som si užíval slobodou, tešil som sa na ďalší rok vo vojenskej akadémii.

Druhý rok nepripomínal prvý ani v najmenšom. Stal som sa pisárom nášho družstva s hodnosťou seržanta. Každé družstvo malo len jedného pisára, a tak som sa naparoval pýchou pri pohľade na nové označenie na mojej uniforme.

Namiesto toho, aby som rozkazy počúval, teraz som ich vydával. Samozrejme, len ostatným kadetom. Písal som správy, odnášal dokumenty a vykonával iné nutné úlohy. Nová pozícia bola ako stvorená pre môjho nespútaného ducha. Teraz som mal patričné ospravedlnenie za neskoré príchody a mohol som chodiť kdekoľvek a kedykoľvek som chcel. Najlepšie bolo, že som mal zo seba dobrý pocit a svoju prácu som robil dobre.

Ako dieťa pracovitých rodičov som bol odmala veľmi súťaživý. Naša izba stále vyhrávala po kontrolách poriadku, získal som medaily v mnohých športoch, napríklad v zápasení, vo futbale, v plávaní a potápaní. Zlepšil som si známky a prvý raz v živote som bol dobrý aj v učení. Potešilo ma, keď ma vyzvali, aby som učil druhých ako leštiť topánky a sponu opasku do žiarivého lesku. Ten rok zostane v mojej spomienke na školské roky ako najšťastnejší a najuspokojivejší zo všetkých. Nebyť dvoch rokov v akadémii, stala by sa zo mňa troska.

Pretože škola bola čisto chlapčenská, témou rozhovorov i myšlienok boli dievčatá. Dokonca už osem- či deväťroční chlapci zriedka hovorili o niečom inom. Myslím, že ich to ani tak nezaujímalo, ale chceli vyzeráť ako frajeri, a tak sa vyťahovali, ako len mohli. Nakoniec som dospel k záveru, že dievčatá sú pre mňa najdôležitejšie. V s školy však nebolo ani jediné.

Koniec koncov, veď do tejto školy chodiť nemusím, napadlo mi. A tak som ďalší rok strávil v škole s dievčatami.

3. kapitola

Útek

Po príjemnom lete strávenom potápaním, vodným lyžovaním a naháňaním dievčat som sa vrátil do New Yorku. Mama mi našla súkromnú školu, ktorá sa volala Bentley. Väčšina žiakov bola židovského pôvodu. Dievčatá vždy priťahovali kadeti z vojenskej akadémie, a tak som to využíval. Bol som vo forme, dokonale opálený a sebavedomý. Chlapci ma rešpektovali, pretože som v žiadnej bitke neuhol. Nanešťastie, moje nové postavenie medzi vrstovníkmi mi bolo na škodu. Tak zúfalo som chcel byť milovaný a prijímaný, že som okamžite zapadol do zlých kolají. Najskôr som začal mame kradnúť z tašky cigarety, aby som sa mohol potulovať a fajčiť s ostatnými pred školou. Tým som však neskončil. Jedna cigareta sa čoskoro zmenila na dve a nakoniec som kradol mame aj peniaze, aby som si mohol kúpiť vlastné fajčivo.

Urobil by som čokoľvek, na čo ma kamaráti vyzvali. Raz som dokonca v Miami skočil z mosta do zátoky. Čím šialenejší som bol, tým viac pozornosti som získaval a v partii mi skoro začali hovoriť „divoch“. Moje známky sa rýchlo zhoršovali a život sa mi znovu vymykal z rúk. Cítil som sa veľmi nešťastný.

Raz sme s partiou postávali pred školou na autobusovej zastávke, fajčili a kecali. Chcel som urobiť dojem na dve

spolužiačky, ktoré stáli s nami. Povedal som: „V tejto škole je strašná nuda. Nič sa tu nedeje. Myslím, že zdrhnem.“

Roztomilá blondínka menom Lou zalapala po dychu: „Ale Doug, to neurobiš. Kam by si išiel?“ opýtala sa a oči sa jej doširoka otvorili.

„Kde by si zobral peniaze?“ pridala sa druhá – pekná bruneta s krémovou pleťou.

„Ten nikam nepôjde. Robí len vlny,“ zaútočil na mňa Rod. Rod bol akýmsi vodcom, takže sa mu nepáčilo, že stredom pozornosti som ja. Svojou poznámkou ma zahnal do kúta. Odtiaľ viedli len dve cesty – ísť do toho, alebo ústup a posmech. Tá druhá bola, samozrejme, nemysliteľná.

V noci som ležal na posteli a premýšľal, čo robiť. Vedel som, kde mama schováva peniaze. Vzal som odtiaľ 300 dolárov. Kúpil som si lístok na autobus a dorazil do starej známej krajiny. Vyrazil som do vrchov blízko vojenskej akadémie a niekoľko dní tam táboril. Z tábora som videl budovy školy. Zatúžil som byť späť. Každým dňom som sa cítil osamelejší, až som to vzdal a vrátil sa domov. Prinajmenšom sa teraz nikto nebude smiať. Keď dnes hľadím späť, nechápem, ako som mohol byť taký necitlivý k rodičom. Vtedy som si však myslel, že o mňa nikto nemá záujem.

Môj prvý útek vo mne zasial myšlienku na skutočné dobrodružstvo. V hlave som preto začal zostavovať nový plán. S niekoľkými kamošmi vyrazíme do Mexika, kde si budeme robiť, čo sa nám zapáči a žiť z pestovanej marihuany. Myslel som hlavne na jedného kamaráta – Davida MacLeana pochádzajúceho z Indie. David mal sympatickú povahu, vyzeral skvele a rozdával žiarivý úsmev, na ktorý dievčatá sadali ako muchy na lep. Keď som bol s ním, cítil som sa populárny. Jemu sa zase páčil môj ležérny prístup k životu, a preto sme si padli do oka. Potrebovali sme ešte tretieho, ale koho?

„Skúsime Viktora,“ navrhol Davidss „Počul som, ako hovorí o úteku.“

„Ja neviem,“ povedal som. „Zdá sa mi, že je suchár.“ Keď

sme však vec preberali zo všetkých strán, ukázalo sa, že iné riešenie nezostáva. Viktor našu ponuku okamžite prijal.

„Prineste si pasy,“ povedal som im. „Nechceme nijaké problémy s mexickou vládou.“

„Ako zoženieme semená trávy?“ zaujímal sa Viktor.

„Nijaký problém,“ odvetil som seabedome. „Môj kamoš mi predá pár semien na začiatok. Problém skôr bude, ako ich dostať cez hranice. Prebrali sme niekoľko nápadov a nakoniec vybrali jeden, ktorý sa zdal dokonalý. Vyrezali sme diery do stránok Biblie a nasypali semená dovnútra. Spočiatku sa mi to zdalo trochu rúhačské, niečo ako svätokrádež, ale keď nikto nič nepovedal, preglgol som námietky.

Plán sme premysleli do najmenších podrobností a nakoniec prišiel deň odchodu. „Zídeme sa na stanici,“ povedal som im. „Slušne sa oblečte a budte čistí. Ak sa oblečieme ako vagabundi, hneď im všetko dôjde a chytia nás.“

Viktor si, pravdaže, nevzal moju radu k srdcu. Keď sme sa zišli v staničnej hale, mal na sebe starý armádny kabát, špinavú robotnícku baseballovú čapicu a roztrhané džínsy. Bolo to, akoby mal na sebe ceduľu s nápisom „Som na úteku“.

Kúpili sme si lístky a vyšli na nástupište. Kým sme čakali, priblížili sa traja hliadkujúci policajti. Zadržali sme dych. Mňa s Davida obišli a zastavili sa u Viktora. Začali sa ho na čosi vypytovať, a tak sme sa tvárili, že k nám nepatrí. S ďalšími cestujúcimi sme rýchlo nasadli do vlaku. Našli sme voľné dvojsedadlo a posadili sa.

„Páni, to bolo tesné. S tým oblečením si mal pravdu. Na nás dvoch sa ani nepozreli,“ zašepkal David, ešte roztrasený z predchádzajúcej príhody. Cestovali sme už niekoľko hodín a ticho sa bavili o všetkom možnom. Naša sloboda trvala len krátko. V malom mestečku v Pensylvánii nastúpilo niekoľko detektívov a postupne došli až do nášho vozňa.

„Hľadajú nás,“ zašepkal som Davidovi. „Vypadneme zadom.“ Tam už však boli pripravení policajti. Chytiť nás pre nich nebol problém. Viktor vyzvonil všetko. Dal polícii

mená a adresy. Povedal im, ako vyzeráme i všetko o našich plánoch. Zatvorili nás do cely s desaťročným chlapcom, ktorý sedel, pretože zabil starenku baseballovou pálkou a ukradol jej peniaze. Už pri pohľade naň mi bolo nanič.

Sociálny kurátor pre mladistvých sa k nám správal veľmi ústretovo, ale my sme nemali pre jeho snahy pochopenie. Ako kresťan sa nám snažil rozprávať čosi o Bohu a jeho láske. Bol som plný predsudkov, ktoré som si voči kresťanstvu vytvoril pod vplyvom mojich židovských priateľov. Vôbec som ho nepočúval.

Asi po dvoch dňoch strávených v cele sa ozvalo cvaknutie kľúča v zámke. Dvere sa otvorili a v nich stáli dvaja policajti v civile. „Vezmite si svoje veci, chlapci. Letíte domov. Vaše matky a niekoľko policajtov vás budú čakať na letisku v New Yorku, tak neskúšajte žiadne triky.“

Guča v krku konečne povolila a zaplavil ma pocit úľavy. Niežeby som sa tešil na mamu v sprievode detektívov, ale dúfal som, že by sa niečo mohlo vyvrátiť cestou.

Po nástupe do lietadla nám vrátili peniaze a osobné veci. Na letisku v New Yorku boli k lietadlu pristavené schody. Letuška otvorila dvere a všetci začali vystupovať. Dave i ja sme sa pripojili k davu, ale namiesto vstupu do terminálu sme preskočili plot a utekali preč.

Očakávali sme hukot policajných sirén a zmätok, ale nič také nenastalo. Zastavili sme taxík a cestovali niekoľko kilometrov na sever. Taxameter cvakal pekelným tempom a my sme si vymenili ustarané pohľady.

„Vyhodte nás pri stanici,“ povedal som taxikárovi. „Nemôžeme utrátiť všetky peniaze za taxík,“ pošepkal som Davidovi. „Vlak je lacnejší.“

„Dobre,“ povedal, „ale kam ďalej?“

„Budú si myslieť, že to skúšame zase na juh,“ povedal som. „My však pôjdeme na sever. Čo by si povedal na Haverstraw? Počul som, že je to pekné mestečko. Môžeme si tam kúpiť niečo na táborenie a vyraziť do hôr.“

„Idem do toho,“ súhlasil David. Kúpili sme si lístky a vošli do ďalšieho vlaku.

V Haverstraw sme dali peniaze dokopy a kúpili si stan s jedným spacím vakom. Skoro sa zotmelo a naša cesta viedla cez cintorín. Bolo také ticho, že som počul tlkot vlastného srdca. Cítil som, ako mi hrôzou vstávajú vlasy na hlave.

Mnohé z toho, čo som sa naučil v škole, si úplne protirečilo. Na jednej strane učitelia tvrdili, že Boh neexistuje a všetko okolo je len veľká biologická reakcia (vznikla kolíziou dvoch zmätených buniek). Život po smrti údajne neexistuje. Na druhej strane mi tí istí ľudia ukazovali mystickú stranu existencie – duchovný svet. Doma sme mávali seansy, pri ktorých sa komunikovalo s mŕtvymi. To mi spolu s horormi, ktoré som sledoval, dosť komplikovalo pohľad na svet. Bol som si istý, že pochod cez cintorín, zvlášť počas splnu, nemôže človek prežiť. Zo všetkých strán som očakával vlkolakov alebo upírov.

Pretože som dovtedy nečítal Bibliu, nevedel som, že v knihe Kazateľ sa píše: „Živí totiž vedia, že zomrú, mŕtvi však nevedia nič.“ Nečítal som ani ďalšiu časť, kde sa hovorí o tom, že v hrobe niet poznania. Nevedel som ani o Ježišových slovách, že mŕtvi budú spať až do vzkriesenia na konci sveta. Keď bola konečne medzi nami a všetkými tými náhrobkami dostatočná vzdialenosť, trochu som sa upokojil.

Vyšiel mesiac. Pridali sme do kroku. Našli sme chodníček vedúci do hôr. S pribúdajúcou výškou sa objavoval hlbší sneh. Mestským chlapcom, ako sme boli my dvaja, nedošlo, že vyššia výška znamená väčšiu zimu a hlbší sneh. Nakoniec sa pred nami otvorila malá roklina a ja som zhodil stan z chrbta. „Toto ujde,“ vydýchol som.

„Áno,“ súhlasil David. „Tu nás nikto nenájde. Mám toho už plné zuby. Okrem toho, je mi zima.“

Pustili sme sa do stavby stanu. Mesačné svetlo odrážajúce sa od snehu nám pomohlo stan rýchlo dostavať. Keď sme vyriešili prístrešok, začal sa ozývať žalúdok. S prstami

skrehnutými od zimy sa nám podarilo otvoriť fazuľovú konzervu a ohriať ju nad liehovým varičom.

„Nechám plameň horieť,“ povedal David, keď sme dojedli. „Možno nám trochu ohreje stan.“ Oblečení sme sa natlačili do jedného spacieho vaku. Postupne sme sa zahrievali a aj keď to bolo veľmi nepohodlné, čoskoro sme upadli do zaslúženého spánku.

Zaspali sme skoro, ale o pár hodín sme už boli hore. Ležali sme v kaluži ľadovej vody. Teplo plameňa rozpustilo sneh, na ktorom stál stan. Obaja sme boli na kosť premrznutí a premočení. Vytiahli sme sa zo spacieho vaku a pozreli sme sa na seba. Zuby nám drkotali od zimy a šaty sa lepili na telá.

„Neviem ako ty,“ povedal som Davidovi, „ale ja odtiaľto padám.“

„Idem tiež,“ povedal. „Ale čo so stanom a spacákom?“

„Kašlem na ne,“ odpovedal som. „Spací vak je nasiaknutý a ťažký. Je mi príliš veľká zima, aby som ťahal dole stan. Ideme.“

Cupkali sme po horskej cestičke, na ktorej ležalo niekoľko centimetrov čerstvého snehu. Nespomínam si, že by som sa cítil v živote horšie. Konečne sme dorazili do mestečka, kde jediný otvorený podnik bola malá reštaurácia s barom. Túžobne sme pozerali na svetlo a teplo vo vnútri.

„Idem sa dovnútra ohriať,“ povedal som. Vošli sme a rozhlíadli sa okolo. Na konci miestnosti stál biliardový stôl a pri bare sedelo niekoľko zákazníkov, ktorí si pochutnávali na hamburgeroch a hranolčekoch. Keď sme vošli, všetci stíchli a pozerali sa na nás. Určite sme vyzerali ako dvojica bezdomovcov, no bolo nám príliš zima a mali sme príliš veľký hlad, aby nám to prekážalo.

Vyliezli sme na barové stoličky a objednali si. Vo vrecku som mal už len desať dolárov, ale na jedlo to stačilo. Doniesli nám hamburger s dvojitými hranolčkami. Hltal som ho takmer bez prežúvania. Až keď som dojedol, prestal som sa triasť. Po niekoľkých cigaretách to bolo ešte lepšie. Začali sme sa pošepky baviť.

„Je tu teplo a pekne,“ povedal som Davidovi. „Navrhujem zostať. Von ma už nikto nedostane.“

„Ale ako?“ namietal. „O chvíľu zatvoria a budeme musieť vypadnúť.“

„Zahráme si biliard,“ navrhol som. „Zostali ti ešte nejaké peniaze?“

„Trochu.“

„Skvelé,“ povedal som. „Budeme hrať, kým nám budú stačiť peniaze. Potom už niečo vymyslíme.“

Hrali sme až do záverečných hodín. Vyschli nám šaty a svet vyzeral hneď lepšie. Objavil sa majiteľ. „Zatvárame, páni. Budete musieť ísť,“ zahundral ospravedlňujúco. Pozreli sme sa na seba s beznádejou v očiach.

„Nemôžeme,“ vybalil to David. „Teda... nemáme kam ísť.“

„Áno. Hľadáme prácu,“ zaklamal som. „Nechali sme prácu v New Yorku a teraz nemáme na hotel.“

Zdalo sa, že majiteľ baru nevie, čo povedať. Po dlhej odmlke povedal. „Počkajte chvíľu.“ Odišiel do kuchyne, kde jeho žena upratovala posledný neporiadok. O chvíľu sa vrátil.

„Môžete u nás niekoľko dní zostať. Dostanete posteľ a ja vám dám nejakú prácu. Potom si možno niečo nájdete.“ Vďačne sme prijali jeho ponuku, šťastní za príslub teplej, suchej posteľe a jedla.

Náš nový domov sme si užívali len niekoľko dní. Pravda vyšla najavo. Prišli si po nás policajti a predviedli nás na oddelenie. Nemalo zmysel zapierať, a tak sme povedali pravdu. Deťmi na úteku sa tam zaoberali takmer denne. Rýchlo zistili, kto sme a Davidova matka si onedlho prišla po syna. Mňa sprevádzal policajný dôstojník až do New Yorku na letisko, kde čakala mama.

„Ďakujem, pán dôstojník,“ povedala. Bola rozčúlená a zároveň zranená a nešťastná. „Ako si mi to mohol urobiť, Doug?“ kričala. „Robila som pre teba všetko, čo som vedela. Ďalej už to nejde. Odteraz budeš žiť s otcom. Už som ti kúpila letenku. Lietadlo odlieta o hodinu.“

Zavládlo medzi nami ticho a trvalo do odletu lietadla. Bolo mi jej ľúto. Mala slnečné okuliare, ale aj napriek tomu som videl, že má červené a opuchnuté oči. Povedali sme si zbohom a ja som nastúpil do lietadla. Dopadol som do sedadla a tupo hľadel do okienka. Vrela vo mne zlosť na celý svet aj na seba samého. Vedel som, že nechcem žiť so svojím otcom. Bol príliš prísny.

Namrzený a v depresii som dorazil k otcovi. Čoskoro som sa začal v otcovom dome cítiť ako čierna ovca. Žiaril som na nevlastnú matku Betti a jej syna. Ona sa ku mne pokúšala správať milo, ale ja som jej nedal šancu. Cítil som sa nemilovaný a nechcený, a tak som robil všetkým ľuďom okolo seba zo života peklo. Betti dala nakoniec otcovi jasné ultimátum: „Buď pôjde on, alebo ja.“ Nikoho to neprekvapilo a nikto sa jej nečudoval.

Otec ma presťahoval do hotela, ktorý mu patril. Každý deň po mňa prichádzalo auto. Podľa dohody som pracoval pol dňa v otcových hangároch a pol dňa chodil do školy. Cítil som sa ako otrok, ktorý nemôže hovoriť do svojho života a takýto život som nenávidel.

Riaditeľ školy pravidelne informoval otca o mojich výsledkoch v škole. Telefonoval mu, že som chodil poza školu, že som si nesplnil úlohy alebo že som na hodinách vyrušoval. Potom ma otec zvyčajne vzal na večeru a prehovárал mi do duše. Tieto chvíle som mal rád. Cítil som, že má o mňa starosť, ale ťažko vyjadruje svoje pocity slovami.

Jedno však vyjadril veľmi jasne. Povedal mi, že keď sa nepozbieram, nasledujúcou zastávkou bude polepšovňa. Myslel to vážne. Chvilu som sa snažil spolupracovať, ale dlho to nevydržalo. Znova som utiekol.

S kamarátom Joeom sme sa rozhodli zaplávať si v oceáne. Nemali sme plavky, a tak sme išli do vody nahí. Plávali sme a hrali sa vo vlnách asi pol hodiny. Potom som povedal: „Škrka mi v bruchu. Vezmeme veci a schováme sa v tom opustenom dome na pláži, kým nevyschneme.“

Vyliezli sme z vody, zobrali si šaty a vliezli do starého domu. Zatvorili sme dvere a prechádzali sa po opustených izbách.

„Vietor začína silnieť,“ povedal Joe. „Počuješ, ako búchajú okenice?“

„Áno,“ odpovedal som. „Rozhliadneme sa po niečom, čo sa dá použiť ako uterák. Oblečme sa, kým sa niekto príde pozrieť na ten buchot.“ Len čo sme začali prehľadávať miestnosti, otvorili sa dvere a v nich stáli dvaja policajti.

Nie som príliš pyšný na to, že som bol zatknutý pre verejné odhaľovanie. Policajti nás previezli na stanicu a začali vypočúvať. Podarilo sa mi zatajiť pravú totožnosť. Vedel som, že by hneď zavolali otca a to bola posledná vec, ktorú som si prial. Tvrdil som, že som Adam Fisher z New Yorku. Vo väzení ma držali asi týždeň.

V base som premýšľal nad tým, či to nebola chyba. Bieli chlapci boli v menšine a černosi s Kubáncami nás nešetřili, ale držal som sa. Každý deň ma brali na výsluch, až sa mi vyšmyklo z úst meno skutočnej školy, do ktorej som chodil. Do hodiny vedeli, kto som a volali otcovi.

Keď som nastupoval do jeho Lincolna, povzdychol som si. Počas cesty nepadlo jediné slovo, ale vedel som, že jeho trepezlivosť so mnou sa skončila.

Mama, ktorá bola vždycky ochotná skúsiť niečo nové, preberala s otcom moju situáciu. „Potrebuje školu, kde sa bude môcť prejaviť,“ odporovala otcovi. „Našla som jednu. Volá sa Pinehinge a je to voľná experimentálna škola v Maine. Ich filozofia je, že deti sa majú učiť len to, čo je pre ne dôležitie. Sám vieš, že Doug sa nebude učiť to, čo ho nezaujíma. Táto škola ja pre neho ako stvorená.“

Hoci otec dával prednosť škole s tvrdou disciplínou, nechal sa presvedčiť. Napokon, aj jeho nápady zlyhali.

4. kapitola

Konečne sloboda

Mama bola Pinehngom nadšená. „Určite si to tam zamiluješ, Doug. Môžeš si vybrať hodiny, aké chceš, a nie sú tam povinné predmety. Môžeš študovať čokoľvek chceš a kedykoľvek chceš. Hovorí sa tomu voľná škola.“

Znelo to skvele. V skutočnosti bola škola „voľnejšia“ ako sme predpokladali. Učiteľmi boli bývalí hippies a v škole platili len tri pravidlá: „Nijaké drogy, nijaký sex a nijaké bitky.“ Všetci ich aj tak ignorovali.

Internáty boli zmiešané a dokonca aj izby, ak si to niekto prial. Študovalo tu štyridsať študentov vo veku od 8 do 18 rokov.

Keď ste nechceli, nemuseli ste vstávať. Nemuseli ste ísť na vyučovanie ani na jedlo, ak sa vám nechcelo. Posledný bod nakoniec spôsobil uzatvorenie školy.

V škole nám povedali, že sa môžeme učiť, čokoľvek chceme, a tak sme to robili. Naučili sme sa fetovať lepidlo a vyrábať pivo aj LSD. V triede sme mohli fajčiť buď cigarety, alebo trávu. Stretol som tam chlapca z Brooklynu, volal sa Jay, ktorý ma zasvätil do tajov zlodejského remesla.

S Jayom sme mali niekoľko vecí spoločných. Jeho matka bola Židovka, rovnako ako moja. Otec bol napojený na mafiu, ale zabili ho. Hoci mal Jay iba pätnásť a bol nadpriemerne

inteligentný, jediné slovo, ktoré vedel prečítať, bolo STOP na dopravnej značke. Mal strašný brooklynský prízvuk, ktorému nerozumeli ani niektorí Newyorčania. Bol šialenejší, divokejší a mal menej pudu sebazáchovy ako ja. V zime ma brával do opustených chát v Maine a ukazoval mi, ako sa vlámať dovnútra a kde schovávať korisť.

Keďže dochádzka bola dobrovoľná, na väčšinu hodín som nechodil. Zabíjal som čas s kamošmi a naháňal dievčatá. Chodil som na telesnú a venoval sa lyžovaniu. Väčšina z nás mala permanentku na Mount Abrams a škola poskytovala trikrát týždenne dopravu do lyžiarskeho strediska. Ten rok som sa zdokonalil v lyžovaní. S Jayom sme robili na zjazdovke šialenstvá. Nebáli sme sa, že by sme sa mohli zraniť, alebo dokonca zabiť. Keď som našiel nejakú vyvýšeninu, hecoval som ho, aby skočil. A on skočil. Keď našiel ešte vyšší kopec, hecoval on mňa. Stalo sa, že sme to nezvládli a spadli, ale nikdy sme si nezlomili žiadnu kosť alebo sa inak zranili.

Na školskej nástenke som jedného dňa zahliadol cedulku:

Silvova metóda kontroly mysle

Nauč sa, ako vyhrávať v lotérii, uzdravovať ľudí,

ovplyvňovať veci podľa svojich predstáv

a ovládať svoj život.

Vyzeralo to viac ako zaujímavé. Rozhodol som sa ísť.

Prednáškový cyklus trval asi dva týždne. Učiteľ vždy predstavil novú tému a spoločne sme diskutovali a pýtali sa. Potom sme sa rozdelili do malých skupín a trénovali. „Podvedomie je silnejšie ako vedomie,“ vysvetľoval učiteľ. Pomocou istého druhu autohypnózy sme sa dostávali do hlbších úrovní našej mysle. Prednášajúci to predstavovali ako prácu s Bohom – alebo s niečím, čo Boh poskytuje. V skutočnosti, samozrejme, išlo o pravý opak. „Ježiš,“ hovoril učiteľ, „objavil, ako ovládať sily mysle, a tak uzdravoval ľudí. Boh je vo vás. Vy ste boh.“ Pretože sme nepoznali Bibliu, nevedeli sme, že sa hráme s nebezpečnými silami. Nikdy

som nepočul, že čarodejníctvo Biblia zakazuje, preto som veril tomu, čo hovorili učitelia. V našich experimentoch bola prítomná nadprirodzená sila a my sme ju cítili.

Niektorí študenti sa novonadobudnutou mocou všade chválili. Raz sme stáli na chodbe a diskutovali o „pokusoch“, ktoré sme robili.

„Ja tomu neverím,“ vyhlásila Laura pohrdavo. „Myslíte si, že sa niečo deje, ale všetko je len vo vašej hlave.“ Laura sa na prednáškach nezúčastnila.

„Niečo sa však deje,“ protirečil som sebavedome. „Je v tom sila a ja to môžem dokázať.“

„Áno? A ako?“ spýtala sa Laura pochybovačne.

„Niekoho uzdravím,“ povedal som. „Nie, najprv určím diagnózu a potom ho uzdravím. Povedz, koho chceš uzdraviť a ja to urobím!“ triumfoval som.

„Beriem ťa za slovo,“ povedala a pozerala mi priamo do očí. „Navrhni miesto a čas a ja tam budem.“

Dohodli sme sa, že sa stretneme v spoločenskej miestnosti o siedmej hodine večer.

Do kúta som zanesol niekoľko stoličiek a čakal.

„Sadni si,“ vyzval som Lauru, keď dorazila. Posadili sme sa oproti sebe. „Čo chceš, aby som urobil?“ opýtal som sa.

„Chcem, aby si diagnostikoval jednu chorú osobu a povedal mi, čo ju trápi.“

„Musíš mi dať jej meno a adresu,“ povedal som a ona mi ju dala. Trvalo mi niekoľko minút, kým som sa dostal pomocou autohypnózy do takzvanej alfa roviny. Pred mojim mentálnym zrakom sa objavila žena a ja som ju začal opisovať. „Vidím ženu, asi štyridsaťpäťročnú. Je to bruneta, nosí okuliare. Má strednú postavu.“

„No, to hádam... Tomu neverím, to je moja matka!“ vykrikla Laura a udrela sa do čela.

Potom som začal putovať po jej tele, aby som určil problém. „Tvoja matka nemôže mať deti,“ oznámil som.

Laure sa od prekvapenia otvorili ústa. „Ako to vieš? Ako

to môžeš povedať? Nikomu som to nepovedala. Som adoptovaná, pretože moja matka nemôže mať deti. Dokážeš jej pomôcť?“

„Skúsím to,“ povedal som. Ponoril som sa hlbšie do podvedomia. Varovali nás, aby sme sa nepúšťali príliš hlboko, pretože stratíme kontrolu nad procesom. Vykonával som akúsi psychickú chirurgiu. Výsledok som sa nikdy nedozvedel. Keby som vedel vtedy to, čo viem teraz, asi by som mal veľký strach.

V tom čase som sa spriatelil s istým Evanom Owensom, ktorý bol veľmi netradičnou postavičkou. Mal len trinásť, ale mal IQ 165. Rodičia ho poslali do Pinehinge v nádeji, že ich génia niečo zamestná, ale on neprejavoval záujem takmer o nič. Vyhovovalo mu posedávať s nami ostatnými, popíjať a fajčiť trávu. Niektoré šikovné deti, ktoré som poznal, boli pekne nudné, ale Evan nie. Vždy vymyslel nejaký vtip. Vyzeral komicky. Mal afro účes a vyzeral ako obrovská odkvitnutá púpava. Smiešne pôsobil hlavne ráno, keď mal vlasy na jednej strane splasnuté, podľa toho, na ktorej strane spal.

„Vyrážime do mesta a kúpime si pár plechoviek piva,“ navrhol raz Evan. „Tu hore je mŕtvo.“

„Výborný nápad,“ povedal som. Vo vodičáku z Floridy som zmenil dátum narodenia z roku 1957 na 1952 a vďaka tomu som mohol „legálne“ nakupovať alkohol.

Pokojné malé mestečko Waterford v štáte Maine a jeho úctyhodní obyvatelia hľadeli na študentov z Pinehinge s opovrhnutím. Asi mali na to dobrý dôvod. Študenti vyzerali ako zlý sen, ktorý sa zhmotnil do postáv s dlhými mastnými vlasmi a špinavým oblečením. Stávalo sa, že miestnych obyvateľov častovali nadávkami. Tí ich zase obvinili z toho, že propagujú komunizmus a predávajú drogy waterfordským deťom.

Keď sme nakúpili, všimol som si pred obchodom muža, ktorý sa na nás uprene díval. Mal na sebe maskáče a poľovnícky klobúk. Skúšal som zahnať chlad, ktorý mi prebehol po chrbte, keď som zachytil jeho pohľad. Po dňoch strá-

vených v uliciach New York City som vedel spoznať šialený výraz plný násilia. Keď nás sledoval z dverí a potom vošiel do svojej dodávky, vedel som, že z toho nevzide nič dobré. Pohľadom som preletel jeho pickup a na zadnom okne som zbadal puzdro na zbraň. Vo vnútri mal guľovnicu i brokovnicu. Zbrane si všimol i Evan. Keď sme boli asi tristo metrov od obchodu, naštartoval motor a pomaly sa pohol za nami.

Nebolo ťažké uhádnuť jeho zámer – sledovať nás až na okraj mesta a v lese nás odstreliť ako pár tulákov. Nikto by si to nevšimol, a aj keby nás našli, nikoho by to nezaujímalo.

Evan a ja sme striedavo pozerali cez plece a snažili sa správať, akoby sa nič nedialo. Zrazu Evan zašepkal: „Doug! Zastavil a berie si zbraň!“

„Padáme!“ vykrikol som. Zmizli sme z cesty a zapadli do lesa. Nevšimli sme si vetvičky, ktoré nás šľahali, ani trne na kríkoch. Nohy takmer leteli, pretože ich hnal adrenalin pumpovaný do mozgu. Čoskoro sme ho nechali za sebou a keď sme boli dosť ďaleko, skryli sme sa v hustom kroví. Srdcia nám búšili a bolesť prechádzala celým telom, ako sme nútili pľúca spomaliť dych.

Počuli sme, ako kráča po cestičke neďaleko od nás. Potom sa zastavil a my sme vedeli, že čaká na náš pohyb. Začal strieľať do kríkov a pokúšal sa vypudíť nás von. Praskanie pušky bolo také hlasné, že lístie padalo zo stromov už od toho zvuku. Nad hlavou nám zahvízdala guľka a narazila do stromu za nami. Zhora sa sypalo ešte viac lístia. O niekoľko minút sme počuli, ako sa jeho kroky strácajú v dialke.

Ležali sme na zemi bez pohnutia celú večnosť. Zrazu som začul šušťanie papiera a vydesene sa pozrel na Evana. Vyťahoval z vaku pivo tak ticho, ako len mohol.

„Čo robíš?“ opýtal som sa neveriacky. Napadlo mi, že jeho kreatívny génius plánuje protiútok. Namiesto toho vytiahol plechovku a zatiahol za uzáver. Pivo vystreklo vysoko, pretože sme ho na úteku poriadne pretrepali. Evan si priložil plechovku k perám a vypil riadny dúšok.

„Ak mám zomrieť, zomriem opitý,“ zašepkal. Po druhom pive sa už vykašlal na opatrnosť. Postavil sa a vykukoval cez krovie.

„Je preč!“ povedal polohlasne. Čo najtichšie som sa postavil a po špičkách sme vyrazili na cestu. Obzerali sme sa na všetky strany pripravení skočiť do krovia, keby sme zbadali útočníka.

Potom sme ho uvideli na ceste, asi 150 metrov pod nami. „Sedí v dodávke,“ zašepkal som v panike. Zrejme sa rozhodol počkať si na nás.

„Počujem auto!“ zasyčal som Evanovi bez dychu. Videli sme, ako sa približuje. Srdce nám poskočilo, keď sme zistili, že je to Dottie, jedna z učiteliek. Viezla niekoľko študentov do školy. Vybehli sme z lesa a postavili sa autu do cesty. Prítom sme kývali a kričali: „Zastavte, zastavte!“ Nemala inú možnosť než zastaviť, inak by nás musela prejsť.

Stiahla okienko a povedala: „Nemôžem vás zobrať do školy. Mám plné auto.“

„Musíš!“ rozkázal som. „Vidíš toho chlapa v dodávke? Strieľal na nás!“ Muž práve naštartoval. Dottie pohľadom rýchlo zhodnotila situáciu.

„Nastúpte, rýchlo!“ zavelila. Naskočili sme sediacim študentom na kolená a zabuchli dvere. Dottie dupla na plyn a auto vyrazilo ku škole. Pohľadom do spätného zrkadla sme zistili, že nás nesleduje. Bol preč a my sme začali znova dýchať.

Keďže sme nechodili na spoločnú stravu, problém hladu sme riešili inak. Najprv sme robili nájazdy na kuchyňu a varili si sami. Jedného dňa sa však na dverách objavil visiaci zámok. Žiadny problém. Urobili sme tunel do skladu potravín a vzali si, čo sme chceli. Z času na čas menili zámok, ale tunel nikdy neobjavili. Ukradli sme toľko jedla, že škola nemala peniaze na prevádzku a zatvorili ju.

Cítili sme sa v tejto „slobode“ šťastní? Ťažko. V skutočnosti to boli najúbohejšie roky môjho života. Život nemal zmysel.

Bol som spokojnejší vo vojenskej škole s jej prísnyim poriadkom, ako vo „volnej“ škole bez zákonov a obmedzení.

5. kapitola

Tajná jaskyňa

Doniesli sa k nám skvelé zvesti o komunitách hippies a príjemnom podnebí južnej Kalifornie. Vraj tam nikdy ne-býva chladno, ani v zime. Vonku sa dá táboriť celý rok. „Toto je život, o ktorom som vždy sníval,“ povedal som Jayovi. „Žiť vonku a nebyť od nikoho závislý.“

„Máš pravdu, kámo,“ reagoval nadšene. „Máme pätnásť, postaráme sa sami o seba. Podme sa tam pozrieť.“

Počas jarných prázdnin sme zmizli z Pinehinge a stopovali do južnej Kalifornie. Utáborili sme sa na okraji Palm Springs. Jedného dňa nás pár hipíkov zviezlo starou dodávkou do mesta. „Poznáte nejaké dobré miesto?“ opýtal som sa ich. „Na party, rozumiete?“

„My smerujeme do kaňonu Tahquitz,“ odpovedal vysoký, fúzatý hippie. „Je to dosť ďaleko od mesta, aby nás neotravovali policajti. Môžeme fajčiť trávu, piť pivo a robiť neporiadok. Popoludní tam vyrážame. Idete s nami?“

Mrkol som na Jaya. „Jasné!“ odpovedali sme unesene.

Kaňon Tahquitz je dlhý dvadsať kilometrov, ale väčšina ľudí jazdí len do jeho ústia najbližšie k mestu. Ľudia z mesta sem chodievali na prechádzky a len tak sa potulovali. Krása kaňonu ma prekvapila. Údolie bolo plné stromov a prerastené sýtozelenou trávou, hoci všade okolo bola púšť.

Najúchvatnejší bol vodopád. Keď poskakoval cez obrovské hladké kamene, vyzeral ako živé stvorenie. Voda padala z veľkej výšky, aby sa znovu zdvihla v striebornom oblaku. Slnko žiariace cez mrak drobných kvapiek vytváralo nádherné malé dúhy. Nijako ma neprekvapilo, že si toto miesto vybrali filmoví režiséri na nakrúcanie.

Keď sme sa tam povalovali a fajčili trávu, zišli do kaňonu muž a mladá žena. Muž mal dlhé vlasy zosvetlené slnkom. Jeho tmavá vysušená pokožka a beztvárne fúzy mi pripomínali horskú kozu. Šokoval ma aj pohľad na jeho bosé nohy. Ako môže niekto chodiť bosý v krajine posiatej kaktusmi? Obaja ma zaujali.

Dievča s veľkými hnedými očami, poletujúcimi vlasmi a hladkou olivovou pleťou vyzeralo napoly ako Polynézanka, napoly ako Talianka. Mohla mať osemnásť. Na nosidle na chrbte mala dieťa. Chlapcova dotmava opálená pokožka kontrastovala so svetlými vlasmi, ktoré mu stáli na hlave, akoby práve strčil prsty do zásuvky. Po čase som sa dozvedel, že sa narodil priamo v kaňone Tahquitz a volá sa Tewey Tahquitz.

„Odkiaľ prichádzate?“ opýtal som sa muža. Zastavil sa a pozrel sa na mňa.

„Z domova,“ odpovedal lakonicky.

„Chceš tým povedať, že žijete tam hore?“ ukázal som do kaňonu. „Kde tam vegetíte?“ skúšal som napodobniť slovník hipíkov.

„Hm, v jaskyni,“ odpovedal nenútene.

Mestský chlapec ako ja mohol len ťažko potlačiť prekvapenie. „Človeče! Chcem vidieť to miesto. Vadilo by vám, keby som sa k vám na spiatočnej ceste pridal?“ vyrazil som zo seba nadšene.

„Buď naším hosťom,“ odpovedal. „Ideme do mesta niečo vyžobrať, nakúpiť potraviny a darovať niekomu tieto maličké kojoty.“ V ruke držal párík najroztomilejších šteniatok, aké som kedy videl.

Netrzeplivo som čakal na ich návrat. Jay ležal na zemi s očami napoly zatvorenými, príliš prefajčený, aby vnímal svet okolo. Konečne sa vrátili. Pridal som sa k nim a vyrazili sme.

„Ja som Jim,“ povedal, „ a toto je moja žena Sunny.“

Vypytoval som sa na všetko možné, ale príjemná cestička sa skoro zmenila na prudkú, kamenistú cestu. Dýchalo sa mi ťažšie a musel som prestať hovoriť. Keď som chytil dych, opýtal som sa: „Ako ďaleko ešte?“

Jim odpovedal: „Kúsok, tam za kopcom.“

Zbadal som pred sebou malý kopec a dúfal som, že tak ďaleko to ešte zvládnem. Čoskoro som však zistil, že mal na mysli vrch ďaleko pred nami. Uvedomil som si, ako som zo-slabil. Po vojenskej akadémii som začal fajčiť nielen cigarety. Trávu som fajčil aj tesne pred výstupom, takže cesta bola pre mňa veľmi namáhavá. Oni samozrejme stúpali nezme-neným tempom, rozprávali sa a smiali. Jim mal za chrbte asi dvadsaťpäťkilový batoh, Sunny niesla dieťa a jedlo. Ja som niesol len seba a mal som čo robiť.

Slnko sa skláňalo na západ a stmievalo sa. Ako vedľa, kam ideme? O chvíľu som videl už len biele ponožky, ktoré svietili Sunny z topánok. Vyzeralo to, akoby skákali v tme. Trmácal som sa po cestičke, niekedy aj po štyroch, len aby som ich nestratil. Nakoniec som sa opýtal: „Nechcete sa zastaviť a oddýchnuť si?“

„Nie, tu zvyčajne neodpočívame,“ znela odpoveď. Našťastie som zapadol do nejakého kaktusu, a hoci to neprí-jemne pichalo, aspoň sa na chvíľku zastavili a počkali, kým si vytiahnem pichliače. Vďaka tomu som zase chytil dych.

„Ako dlho ešte?“ opýtal som sa.

„Už len kúsok.“

V New Yorku bol kúsok jeden alebo dva bloky. Pre Jima to bol kilometer alebo dva, a to do kopca. Konečne sme sa vyšplhali na vrchol hrebeňa asi dvetisíc metrov nad Palm Springs. Bol to nádherný pohľad. Pod nami sa rozprestierala

púšť, ktorej temnotu rušili len svetlá Palm Springs. Počas prestávky si dali malé pivo. Moja pulzová frekvencia sa práve začala vracaať do normálu, keď vstali a hodili si vaky na chrbát.

„Je to ešte veľmi ďaleko?“ opýtal som sa.

„Ani nie,“ uistil ma Jim. „Odtiaľto je to väčšinou z kopca.“ Bolo to z kopca, ale tak prudko, že som zarýval päty do svahu, aby som nepreletel cez hlavu. O chvíľu som začul zvuk tečúcej vody a začali sme kľučkovať cez potok. Oni vedeli, kde sú skaly, ale ja som sa stále šmýkal a padal do vody. To nespomínam vetvy, ktoré ma šibali po celom tele, o hlave ani nehovoriac. Vďaka vode sa na púšti zrazu objavila džungľa.

Práve keď som sa rozhodol, že už neurobím ani krok, dorazili sme k jaskyni. Jim zapálil sviečku, ale ja som bol príliš uťahaná, aby som sa obzeral okolo. Videl som, ako Sunny rozbalila vlhký, nevlúdny spacák a povedala: „Môžeš spať tu. My ideme do letnej jaskyne.“

„Letná jaskyňa?“ opýtal som sa nechápavo. Zmizli v tme a ja som ostal sám v pustatine. Doplazil som sa do vlhkého spacáku a skrútil som sa do kľbka. Zovšadiaľ sa ozývali čudné zvuky. Predstavoval som si, že sa ku mne plazia hady alebo pumy. Neskôr som sa dozvedel, že to boli myši. Bol som však taký unavený, že som nereagoval. O chvíľu som zaspal. Z diaľky sa ozývalo zavýjanie kojotov, húkanie sov. V jaskyni sa to miešalo s tými najstrašidelnejšími zvukmi.

Keď som sa ráno prebudil, zdalo sa mi, že som v nebi. Realitu pripomínal iba neodbytný smäd. Slnko páliło a priamo pred jaskyňou vtekal zurčiaci potôčik do jazierka s priezračnou vodou. Idylku dotváralo cvrlikanie vtáčikov. Jim a Sunny sa vrátili a opaľovali sa na blízkom kameni úplne nahí. Chlapček sa hral pri vode. Z vône jedla pripravovaného na ohni mi tiekli slinky, pretože som poriadne vyhladol.

V prítomnosti dvoch nahých ľudí som sa cítil nesvoj. Nebol som na to vôbec zvyknutý, ale po čase som sa tváril, ako že to nevidím. Ich spôsob života sa mi začínal páčiť.

Väčšinu času žili mimo civilizácie v prírode. Okolo rástlo divé hrozno a rôzne ovocie. Sunny vedela chutne upraviť jeden druh kaktusu a mali zeleninovú záhradku. Dokonca pestovali vlastnú marihuanu. Po horách sa pásli stáda oviec a keď rodina chcela mäso, vzal Jim pušku a priniesol ovcu alebo jeleňa. V súčasnosti sú ovce strážené, ale vtedy neboli.

Vedel som, že tu nemôžem zostať. V tábore som nechal Jaya a on na mňa určite čakal. V hlave mi však vzkĺčila predstava, že život pustovníka by bol pre mňa celkom prijateľný.

Na druhý deň sme boli s Jayom znova na ceste. Skončili sme v Santa Monica úplne dorazení. Slnko sa skláňalo k horizontu, keď vodič zastal pri chodníku.

„Tu vás vyhodím,“ povedal. „Odbočujem na východ.“

„Vďaka za zvezenie,“ povedali sme a vyťahovali vaky z auta.

„Tak, kde sa uložíme na noc?“ opýtal sa Jay. „Nerád by som spal na ulici, keď tu nikoho nepoznáme.“

„Opýtame sa niekoho na lacné prenocovanie,“ navrhol som.

„Človeče, ale ja mám prázdne vrecká,“ namietal Jay.

„Ja tiež, ale možno nájdeme niečo super lacné.“ Na rohu ulice stála skupinka ľudí. Fajčili a rozprávali sa. Prišiel som k nim a opýtal sa: „Je tu niečo, kde sa môže chudobný najesť a vyspať?“

Jeden z nich ukázal dole ulicou. „Pár blokov odtiaľ je hotelík za tri doláre na noc.“

„Áno,“ dodal ďalší, „a dva bloky odtiaľ je misia, kde dostanete jedlo zadarmo. Vypočujete si kázanie a dostanete zadarmo najesť. Budte tam presne o ôsmej ráno. Potom zatvárajú a zamykajú. Keď sa tam nedostanete presne, zostanete vonku.“

„Vďaka,“ povedali sme a vyrazili k hotelu.

Izby v hoteli boli špinavé. Zo stien viseli potrhané kusy tapiet. Zaplatili sme tri doláre a dostali prestieranie a po jednom uteráku.

„Izba 218,“ povedal recepcný a podal nám kľúč. „Kúpeľňa je v hale napravo.“

V hoteli bolo cítiť zatuchnutý zápach, kombináciu cigaretového dymu, lacného vína a moču. Aspoň prestieranie vyzeralo ako-tak čisto.

Vstať druhý deň skoro ráno nebolo ľahké, ale spolu s dvadsiatkou ďalších hladošov sme sa zhromaždili pred misiou. Dvere sa otvorili presne o ôsmej a dav prúdil dovnútra. Sadli sme si s Jayom dozadu.

Ľudia v misii pripravili pekný program. Zdvorilo a trpezlivo sa o nás starali. Nikto sa nepozastavoval nad naším správaním, ktoré bolo strašné. Na stupienok sa postavil usmievavý holohlavý muž a hovoril o svojej viere. Ľudia v hladisku sa medzitým bavili a vtipkovali. Jeden z nich si hlasno grgol, čo vyvolalo salvu smiechu. Napriek všetkému holohlavý muž pokračoval. Usmieval sa a žiaril šťastím. Keď dohovoril, zaspieval pieseň. Medzitým ľudia odpadávali, niektorí opití do nemoty, iní únavou alebo hladom. Anjeli na nás museli hľadiť s lútosťou.

Jeden z mladíkov, ktorí pomáhali s programom, mal vypracované telo ako Arnold Schwarzeneger. Keby chcel, mohol tých, čo robili problémy, vyniesť von. Namiesto toho stál na pódiu a rozprával o tom, čo urobil Ježiš Kristus pre neho. Všimol som si smútok v jeho tvári, keď nikto nereagoval.

Keď sa skončil program, zaviedli nás do zadnej miestnosti s čistými bielo prestretými stolmi. Očakával som chlieb a vodu, preto som ostal prekvapene stáť pri pohľade na to vynikajúce jedlo. Netrpezlivo sme čakali na svoju porciu – tanier domáceho guláša, štedro dávkovaný chlieb a hrnček kávy. Nakoniec prišla lahôdka – čerešňový koláč.

Nevedel som to pochopiť. Boli sme špinaví, divokí a nezdvorilí a aj napriek tomu sa k nám správali s rešpektom a úctou. Považovali nás za slušné ľudské bytosti. S mojím obrazom kresťanstva sa to nezlučovalo.

Počuli sme aj o ďalšom mieste, kde dávali zadarmo najesť.

Bol to chrám Hare Krišna. Rozhodli sme sa to skúsiť. Aj tam sme sa museli zúčastniť na bohoslužbe. Trvala asi dve hodiny. Niektorí vraveli, že ide o falošnú bohoslužbu. Bolo to úplne iné než na kresťanských pobožnostiach. Muži mali oholené hlavy, len na temene im ostal pramienok vlasov. Nosili šafránové rúcha voľne splývajúce na ich telách. Ženské rúcha boli podobné, len ružové, modré a fialové. Počas bohoslužby sa ozývala basgitarra a monotónny rytmus bicích. Ľudia tancovali a skákali do rytmu, potriasali tamburínami a mávali rukami. Zo všetkých strán sa ozýval monotónny spev: Häre Krišna, Häre Krišna, Krišna, Krišna, Häre, Häre...

Ľudia upadali do tranzu. Pohyboval som sa dosť dlho v šoubiznise, aby som to vedel rozpoznať. Hypnóza využíva isté vlastnosti zrakových a sluchových nervov. Opakujúci sa rytmus môže viesť osobu do hypnotického stavu. Opakovanie nezmyselnej vety aktivuje v mysli podvedomé mechanizmy. Prázdne myšlienky ju ovládnu natoľko, že zahlušia starosti a frustráciu reálneho života. Postupne sa navodí stav umelého, falošného pocitu pokoja, istý druh eufórie. Tento vnútorný pokoj sa nazýva boh. V tomto stave sa ľudia ľahko vzdávajú majetku a peňazí.

Keď som videl, čo sa deje, odišiel som na toaletu a zostal tam väčšinu bohoslužby. Vyhol som sa najmä spevom. Keď som sa vrátil, zistil som, že sa to Jayovi páči. To ma zarazilo a znepokojilo. Po jedle, ktoré tvoril nie príliš chutný jogurt, som Jaya schytil a vypadli sme.

Jarné prázdniny sa pred niekoľkými dňami skončili a my sme boli na druhom konci krajiny.

„Asi by sme sa mali vrátiť do školy, ak tam chceme ďalej chodiť,“ navrhol som Jayovi.

„Kam sa tak ponáhľaš?“ protestoval Jay. „Sú predsa prázdniny.“

„Prázdniny sa skončili pred štrnástimi dňami a nám bude trvať najmenej týždeň, než sa dostaneme späť.“

6. kapitola

Zločin sa nevypláca

Po skončení školy v Pinehingu som sa vrátil na Floridu, aby som strávil leto s otcom, ale nefungovalo to. Pinehinge sýtilo môj hlad po slobode, a ten sa začal znovu ozývať. Pre otca som bol absolútne nezvládnuteľný.

„Doug,“ povedal mi raz, „ak nebudeš aspoň trochu spolupracovať a žiť ako slušná ľudská bytosť, budeš musieť odísť.“ Pretože som vedel, akú bolesť mu spôsobujem, odišiel som. Mal som šesťnásť.

Bol som zranený, zmätený a rozčúlený. Nevedel som, kam ísť. Dorazil som na diaľnicu a vydal sa na sever po 95. medzištátnej. Stretol som tam dlhokánskeho chlapa. Volal sa Scott. Mal svalnatú postavu a nosil okuliare, ktoré mu dodávali vzhľad intelektuála. Myslím, že horko-ťažko vychodil strednú školu.

Spolu sme stopovali z Miami do Bostonu, kde Scott žil ešte predtým, ako bojoval vo Vietname. Našli sme si prácu a celkom dobre sa nám darilo. Zistil som však, že Scott si vylepšuje rozpočet krádežami. Postupne som sa k nemu pripojil a skôr, než som si to uvedomil, bol som vtiahnutý do podsvetia.

Dostal som sa na dno a začal som pohrdať sebou samým i ľuďmi okolo. So Scottom sme bývali v lacných hoteloch

a kradli autá, elektroniku a všetko, čo sa dalo predať.

Keď chce šestnásťročný chlapec žiť v meste, ako je Boston, musí sa pobiť s množstvom prekážok. Onedlho sa mi však podarilo získať massachusettský vodičský preukaz, kde bolo napísané, že mám osemnásť. S falošným dokladom som si našiel prácu na čiastočný úväzok ako strážnik. Firma, pre ktorú som pracoval, sa volala Business Intelligence. Dostal som odznak, uniformu a obušok. Cítil som sa dôležito. Vďaka tejto práci som získaval aj tipy na vlámačky.

Môj kolega Brad, ktorý vyznával východné náboženstvo Šakti, vedel, že kradnem. „Doug, jedného dňa zaplatíš za to, čo robíš,“ hovoril mi. Ničomu neujdeš.“

„Čo tým myslíš?“ pýtal som sa ho napálene.

„Je to tvoja karma. Čo odchádza, znova prichádza. To, čo robíš druhým, budú iní robiť tebe.“

„To je šialené, človeče,“ kričal som na neho. „Ukradol som televízor, už som sa ho aj zbavil. Nechytili ma a nikdy nechytiť.“

„Uvidíš,“ povedal jednoducho.

Po niekoľkých dňoch sa niekto vlámал do môjho bytu a ukradol mi televízor aj hi-fi vežu. To ma dorazilo. Všimol som si, že keď niečo ukradnem, niekto to ukradne mne. Keď som ukradol peniaze, zmizli aj mne! Až neskôr som zistil, že mi ich kradol Scott. Ukradol som auto a onedlho som na svojom prepichol dve pneumatiky. Raz som sa vlámал do domu a odniesol odtiaľ škatuľu celozrnných palacínok, na ktorých bola nalepená cena \$1,19 (pil som, fajčil a bral drogy, ale jedol som len celozrnné pečivo, pretože je zdravé). Keď som prišiel domov, zistil som, že jeden z mojich kamarátov si bez dovolenia vzal nový tetrapak džúsu, na ktorom bola papierová nálepka \$1,19!

„To je strašné,“ povedal so si pre seba. „Niekto ma vidí a vie, čo robím!“ Prvýkrát v živote som uveril, že je Boh.

Keď ma Brad po niekoľkých dňoch pozval na ich náboženské stretnutie, súhlasil som. V nasledujúcich týždňoch

som absolvoval ešte niekoľko takýchto stretnutí. No väčšine z toho, o čom sa tam hovorilo, som nerozumel. Domov som si nosil stále viac kníh a menej peňazí.

Jeden večer som sedel v kresle a čítal noviny, keď sa z chodby ozval prenikavý výkrik sprevádzaný dupotom. Otvoril som dvere a zbadal pasáka, ktorý býval na našom poschodí, ako bije jedno zo svojich dievčat. Vytrhla sa mu z rúk a utekala preč. Hodil po nej metlu a ja som zatvoril dvere.

„Dúfam, že ju nezabije,“ pomyslel som si a zapadol som do kresla. Bitky a hádky boli v tejto ubytovni na dennom poriadku, ale ja som si na ne nevedel zvyknúť. Odklepol som popol z cigarety. „Nechápem, čo tu vlastne robím. Prečo žijem v tejto diere a spím v izbe s touto partiou skrachovancov? Veď v tom hluku sa nedá spať. Mám po krk takého života.“

Vtom zazvonil telefón.

„Ahoj, Doug, tu je otec,“ ozval sa hlas na druhej strane. „Som služobne v New Yorku, a tak som sa zastavil, aby som ti povedal ahoj.“ Otcov hlas znel veselo a ja som bol rád, že ho počujem. „Nechcel by si sa na hodinku alebo dve stretnúť?“

„Samozrejme, ocko. Môžem ťa pozvať na večeru?“ opýtal som sa. Chcel som, aby videl, že mám vlastné peniaze.

„No, plánoval som ťa pozvať ja, ale prečo nie? Kde sa zídeme?“

Poznal som v Bostone niekoľko fantastických reštaurácií. Chcel som na neho urobiť dojem, preto som povedal názov a adresu najdrahšej z nich.

Dorazil som skôr ako on a čakal som pred reštauráciou. Onedlho vystúpil z taxíka otec. Pocítil som záchvev radosti. Chcel som sa k nemu rozbehnúť a objasť ho. Také veci sa v našej rodine, pravdaže, nerobili. Usmiali sme sa na seba a podali sme si ruky.

Čašníak nás usadil na miesta a chvíľu sme hovorili o všetkom možnom. Keď sme si objednali, prešiel na dôvod svojej návštevy. „Doug, cítim, že som urobil chybu a je mi to ľúto. Dáš mi ešte jednu šancu?“

Nečakal som to. Vyhŕkli mi slzy, ale ovládal som sa. „Ako mi chceš pomôcť, otec?“ opýtal som sa opatrne.

„No, ide o tvoje vzdelanie,“ povedal. „Mal by si byť v škole. Veď máš len šestnásť.“

„Ale, ocko,“ cítil som, ako vo mne narastá zlosť. „Dokážem sa o seba postarať!“ Vytiahol som z vrecka rolku banokoviek a ukázal mu ju. Neurobilo to na neho dojem. „Okrem toho, vieš, aký mám názor na školu.“

Pokojne zodvihol ruku. „Počkaj chvíľku, Doug. Vypočuj ma. Hovoril som so svojím priateľom a ten mi povedal o škole na lodi. Je to plachetnica a pláva okolo celého sveta. Všetci študenti tvoria posádku. Vyučovanie je na palube lode a zastavujú sa na všemožných exotických miestach. Prísť a odísť môžeš, kedy chceš. Môžeš robiť všeličo. Potápať sa, jazdiť na vodných lyžiach. Je tam aj veľa dievčat. Práve sa začal školský rok a loď je niekde v Stredozemnom mori.“

Znelo to príliš dobre, než aby to bola pravda. „Ako sa tá škola volá?“ opýtal som sa, ale dbal som na to, aby môj hlas neznel príliš nadšene.

„Flintova lodná škola,“ povedal.

„No, ja neviem,“ váhal som. Chvíľu sme ticho sedeli. Nebol som si istý, či budem schopný podriadiť sa programu, kde človek musí počúvať rozkazy. Aj napriek tomu to znelo lákavo a mal som už dosť života, aký som viedol. Nakoniec som povedal: „Možno to skúsím.“

Na otcovej tvári sa objavil výraz úľavy a zaleskli sa mu oči. Veľmi som sa tešil. Keby som len tušil, čo ma čaká!

7. kapitola

Plachty nahor

Otec zrušil všetky svoje schôdzky, aby so mnou mohol letieť do Janova, kde kotvila školská loď. Užili sme si čas letu a ja som cítil, že má o mňa záujem. Pri vstupe na palubu lode ma dokonca potľapkal po chrbte. Keď mi pomohol zapísať sa a preniesť veci na loď, stisol mi ruku a povedal zbohom: „Zlom väz, synak. Makaj a uvidíme sa na Vianoce.“

„Dobre, oci,“ povedal som. Keď odišiel, uložil som si veci a začal robiť prieskum.

Spoznať chlapcov, ktorí tvorili posádku tejto lode, netrvalo dlho. Mnohí boli deťmi senátorov a politikov. Podobne ako ja, boli to deti divoké, bez zábran. Ohrozovali povestí svojich rodičov, ktorí nechceli riešiť problémy dospievania svojich ratolestí a rodičovskú zodpovednosť preniesli na školu. Niekoľko chlapcov sa ma hneď spýtalo: „Priniesol si nejaké drogy?“

To, čo povedali otcovi o tejto škole, bola pravda len sčasti. V istom zmysle sme sa stali väzňami. Netrpeli sa žiadne dievčatá a alkohol, cigarety a iné drogy boli prísne zakázané. Pred cestou na pobrežie nám vždy odobrali pasy. Keby nás napríklad v Taliansku prichytili bez pasu, bez milosti by nás zatvorili do väzenia. Radšej sme nepokúšali šťastie. Ani raz

som sa počas pobytu na lodi nepotápal, nelyžoval na vodných lyžiach a nerobil ani iný šport.

Školský výskumný program vychádzal z evolučnej teórie a ak niekto obhajoval stvorenie, považovali ho za hlupáka. Metodické filmy predstavovali Darwina ako hrdinu.

„Boh neexistuje,“ tvrdil učiteľ. „Všetko musíte zvládnuť sami. Ak pri tom musíte niekomu šliapnúť na krk, urobte to. Keď to neurobíte vy, šliape na krk niekto vám.“ Táto studená, vypočítavá filozofia spôsobila, že som sa cítil osamelejší a izolovanejší než predtým.

Boha som hľadal prostredníctvom východnej filozofie. Nechcel som, aby mi niekto hovoril, čomu mám veriť, a tak som stále viac času trávil v kajute meditáciami a hrou na flaute. Chlapci sa mi za to smiali, ale mne to neprekážalo.

Študenti pochádzali zo zámožných rodín, no podávané jedlo tomu nezodpovedalo. Dezerty boli také nepožiteľné, že tyčinky Snickers sa považovali za vzácne poklady. Používali sme ich ako tovar pri výmenných obchodoch. Stáli 2500 lír, čo bolo dvakrát viac než doma.

Raz sa v mojej kajute zastavil na kus reči chlapec, ktorý sa volal Eric. „Nemáme žiadne LSD, Doug,“ povedal. „Za jednu tabuľku by som dal čokoľvek.“

„Prepáč, nemám vôbec nič,“ odpovedal som. Keď odišiel, moja intrigánska myseľ začala snovať plány. LSD sa hovorí okenná tabuľka, pretože sa vyrába ako štvorec asi 3 x 3 milimetre. Z peňaženky som vybral plastové puzdro na fotografie a vystrihol z neho dva malé štvorčeky. Konečný produkt vyzeral presne ako dve dávky LSD.

Keď som znova stretol Erika, povedal som mu: „Nebudeš tomu veriť, ale práve sa mi dostali do rúk dve tabuľky extázy.“

Rozsvietili sa mu oči: „Skvelé!“ vykrikol nadšene. „Predáš mi aspoň jednu? Za koľko?“

„No, chcem dve tyčinky za jednu dávku,“ povedal som.

„Dohodnuté,“ povedal. „Sú v skrinke.“

„Počkaj, Eric. Nevieam, či je ten materiál ešte v poriadku.“

Strávil v peňaženke dosť dlho (čo bola pravda).“

„To je v pohode,“ mávol rukou. „Vyskúšam to.“ Urobili sme výmenu a ja som mazal do kajuty.

„Mimochodom, musíš to prehltnúť. Tento druh sa nerozpúšťa v ústach.“ V kajute som sa s chuťou pustil do tyčinky. Vychutnával som jej chrumkavú čokoládovú chuť. „Mňam, tyčinky už budú dávno preč, keď objaví, že konzumuje moju peňaženku.“ Dusil som sa od smiechu.

Hoci som ho dostal, prepadával ma pocit viny. „Ale nie,“ racionalizoval som celú vec, „on by mi urobil to isté, keby ho to napadlo.“

Keď sa druhý deň ráno objavil vo dverách, zalial ma pot. „Teraz to schytám,“ pomyslel som si.

Zatvoril za sebou dvere, ale nevyzeral rozčúlene. Dokonca sa usmieval. „Spomínaš na tu tabuľku, čo si mi dal?“ opýtal sa nadšene. „Najskôr sa nič nedialo, a tak som išiel spať. Uprostred noci som sa prebudil a to ti bola extáza! Lietal som celú noc!“ Zagúľal očami a oprel sa chrbtom o dvere.

Onemel som od údivu. „Nakoniec, čo vieš?“ povedal som si. „Asi naozaj veril tomuto kúsku umelej hmoty.“

Hovorí sa, že v zákopoch nie je nikto ateista. Presvedčil som sa, že to isté platí aj pre búrku na mori. Jedného večera sme svištali po hladine pozdĺž pobrežia Sardínie, keď sa v priebehu niekoľkých hodín pokojný vetrik zmenil na zúrivú víchricu. Z príjemných vln sa stali hrozivé vodné vrchy vysoké 10 – 15 metrov. Špička lode vyrazila nahor, kde sa zišla s vrcholkom vlny a potom sa prepadla do údolia, ktoré sa pod ňou otvorilo. Mladých neskúsených námorníkov to hodilo na zábradlie a paluba bola čoskoro pokrytá obsahom žalúdkov tých citlivejších.

„Padajte od toho zábradlia!“ ozval sa kapitánov rev. „Ak to niekoho zmetie, nebudeme sa pre nikoho vracieť. Zomriete skôr, než vás v tej tme nájdeme. Urobíme znamienko na mape a rodičom ukážeme váš hrob.“ Trochu preháňal, ale nikto si nebol istý.

Vlny začali zaplavovať palubu. Keď sa loď zodvihla, voda otekala a strhávala záchranné vesty, škatule a ďalšie veci voľne poukladané na palube. Voda zrazu strhla aj slabo uviazaný nafukovací záchranný čln. Hrozilo, že sa pripojí k predmetom, ktoré mizli v mori.

„Rýchlo, chlapi!“ zareval kapitán na Ralpha a mňa. Nás jediných totiž nepostihla morská choroba. „Zabezpečte ten čln.“ Keď sme sa priblížili k člnu, do lode narazila ďalšia vlna a vrazila nás priamo doň. Chytili sme sa lana, no pretrhlo sa a my sme leteli po palube plnej vody na druhý bok lode. „Jupí!“ kričal Ralph. No mne sa pri pohľade na blížiace sa zábradlie zastavil dych. Čo ak nevydrží? Zastavilo nás tak prudko, že sme cezeň takmer preleteli. Chytili sme sa ho a držali tak pevne, ako sa len dalo. Podarilo sa nám síce zabezpečiť záchranný čln, no prežívali sme krízové okamihy. Skôr ako sme si mohli gratulovať, do lode narazila obrovská vlna a roztrhla hlavnú plachtu. Keby sme teraz stratili rýchlosť, kĺzali by sme sa po vlnách, a tie by sa s nami hrali, ako by chceli.

V hučiacom vetre začala roztrhnutá plachta plieskať na všetky strany. V tej chvíli sa všetci – zdraví aj chorí – rozbehli k hlavnému sťažňu. Na stiahnutie starej, jej odstránenie a upevnenie novej plachty bolo treba mnoho rúk. Bojovali sme s lanami a voda nám podrážala nohy. Snažila sa nás odplaviť, ale nakoniec sme plachtu stiahli a odopli. Videl som, ako si chlapi sami pre seba čosi šepkajú. Vedel som, že sa modlia. Konečne sa nám podarilo pripnúť náhradnú plachtu. Ostávalo už len vytiahnuť ju na hlavný sťažneň. Nieкто však musel vytiahnuť na vrchol sťažňa trámovú oporu a upevniť ju tam, pretože pri rozkolísanej lodi by opora mohla naraziť do sťažňa a plachta by sa nenapla správne.

„Potrebujeme pripevniť oporu,“ kričal kapitán. „Nejakí dobrovoľníci?“ rozhlíadol sa okolo prosebne. Nebál som sa výšok. Vedel som, že to zvládnem. Z čias vo vojenskej škole som mal ešte slušnú silu.

„Pôjdem,“ vyhlásil som. Nevedel som odolať pokušeniu trochu sa ukázať.

Vyliezol som na trám a chlapci ho začali vyťahovať. Pomaly som stúpал nahor. Približne v dvoch tretinách cesty sa loď prudko nadvihla a opora začala narážať do sťažňa, takže trám nebolo možné ďalej vyťahovať. Ťahal som zo všetkých síl, ale nedokázal som oporu oddeliť od sťažňa. Počul som, ako laná stonajú, pretože posádka ich stále napínala. Začal som sa obávať, že prasknú.

„Prestaňte, prestaňte! Zaseklo sa to!“ reval som dole. No plachta plieskajúca vo vetre robila hluk podobný hrmeniu. Hoci ostatní boli len asi 15 metrov podo mnou, nepočuli ma.

Loď sa medzitým zmietala medzi vlnami. Vysoký sťažeh sa mohutnými oblúkmi kýval zo strany na stranu. V jednej chvíli sa takmer dotýkal vln na jednej strane, aby sa vzápätí vymrštil a vykúpал ma na druhej strane. Vedel som, že silnejší výkyv by ma vyhodil z miesta na tráme a skončil by som vo vode. Moja jediná nádej bol skok do siete, ktorá spájala bok lode s pozorovacím košom. Keby som bol na vrchole, mohol som jednoducho preliezť do siete zo sťažňa, no pretože som bol len vo dvoch tretinách, na rebrík z lana som nedočiahol. Ruky sa mi ešte triasli zo snahy uvoľniť oporu. Tušil som, že v nich nezostalo veľa sily. Vedel som tiež, že ak skočím, keď sme naklonení nad vodou, môžem sieť minúť a stratiť sa v studenom mori, čo by bol môj koniec.

„Bože, prosím, pomôž mi!“ kričal som. „Nenechaj ma umrieť!“ Ešte raz som sa pozrel dole a skočil som. Vďaka Bohu bolo moje načasovanie správne. Rukami aj nohami som sa zakvačil o rebrík a držal sa ho ako kliešť. Po chvíli odpočinku som zliezol dole.

V tom čase kapitán objavil problém a popustil plachtu. Ruky a nohy sa mi stále triasli, keď som tam stál a sledoval, čo sa deje.

„Chceš to skúsiť ešte raz?“ opýtal sa kapitán.

„Ani náhodou!“ znela rozhodná odpoveď. „Idem do kaj-

ty.“ Opatrne som prekračoval trosky na palube a mieril do kabíny. Z kajút sa ozývalo stonanie a napínanie na zvracanie. Búrka spôsobila v kajute strašný neporiadok. Hodil som sa na posteľ a držal sa jej obruby. „Mám šťastie, že som to prežil!“ pomyslel som si. Zišlo mi na um, koľko modlitieb a sľubov letelo v tú noc k Bohu. Pýtal som sa, koľkí z tých, čo sa modlili, skutočne zmenia svoj život, keď bude po búrke.

O pár minút sa more utíšilo a život na lodi sa začal vracieť do normálu. Všetci sa správali, akoby sa nič nedialo. Na modlitby a sľuby sa zabudlo. Vtedy som si uvedomil, prečo Boh nevynucuje poslušnosť strachom. Keď prejde nebezpečenstvo, ľudia opäť ľahko zapadnú do starých koľají.

Keď som prišiel na vyučovanie, rozpis služieb bol už hotový. Moje meno však nefigurovalo nikde na rozpise hliadok. Napísali ma na drhnutie paluby, umývanie riadu a iné nenávidené práce. Vzoprel som sa a odmietol zúčastňovať sa na programe, chodiť na hodiny a vykonávať akúkoľvek prácu. Sedel som v kajute a meditoval. Netrvalo dlho a kapitán zabúchal na moje dvere.

„Je otvorené,“ zavolať som.

Vrazil dovnútra a začal zlostne revať. „Batchelor, čo má znamenať toto správanie? Nechodíš na hodiny. Nerobíš pridelenú prácu. Nerobíš nič, čo by si mal. Pre teba neplatia pravidla ako pre ostatných?“

„A prečo?“ opýtal som sa vyzývavo. „Neznášam túto loď. Nikoho som neprosil, aby som tu bol a nikomu nebudem otrokom!“ Necítil som sa jeho krikom zastrašený. Mal som zlatú medailu za zápasenie a bol som na bitky zvyknutý. Nikdy som nijaký zápas neprehral.

Keď videl, že ma nezastraší, zmenil taktiku. „OK, Batchelor. Keď nebudeš pracovať, nebudeš jesť,“ zahrmel. Otočil sa a zmizol z dverí. Premýšľal som, čo ďalej. Našťastie sa mi podarilo môjho spolubývajúceho presvedčiť, aby mi pašoval jedlo a moja vzbura pokračovala.

Môj postoj uvoľnil morálku celého mužstva. „Prečo

musím chodiť na hliadky, keď Batchelor nechodí?“ „Prečo musím drhnúť palubu? Batchelor ju nedrhne!“ Kapitán nemal odpoveď. Keď bol v koncoch, prišiel na ďalšiu návštevu. „Batchelor, čo mám urobiť, aby si sa začal znova správať normálne? Kazíš morálku celej posádky. Neposlušnosť sa šíri ako mor.“ Jeho oči sa na mňa prosebne zahľadeli.

„Neviem,“ pokrčil som plecami. „Navrhňte niečo.“

„Dobre. Ak začneš chodiť na vyučovanie a budeš spolupracovať, poviem otcovi, že si sa správal perfektne a nechám ťa odísť domov na Vianoce.“

Nadýchol som sa a premýšľal. „Dohodnuté,“ súhlasil som.

Vedel, že ak opustím palubu, už sa nikdy nevrátim. Obaja sme to vedeli, ale nikto to nepovedal nahlas. Samozrejme, to prvé, čo som v lietadle na ceste domov urobil, bolo, že som si objednal pivo a cigarety. Ostatní študenti na mňa hľadeli so zdesením a ja som suverénne vyhlásil: „Dnes sa vidíme naposledy.“ A bola to pravda.

Otec bol taký nadšený správou o mojom dobrom správaní, že som mu nemohol pokaziť náladu pravdou. Trávili sme spolu vianočné sviatky a pokúšal som sa zabudnúť na školu. Keď sa blížil čas odletu, vyrazil som znova na cestu.

8. kapitola

Na ceste

„To nie, ďalší už nie,“ zúfal som si a pritiahol letnú bundu bližšie k telu. Obrovský strieborno-červený kamión prehučal okolo mňa. Počítal som do troch, otočil som sa a nastavil ľadovému vetru chrbát. Studený vietor mi ovial krk a už asi po stý raz som sa otriasol. Pozrel som sa na hodinky a vyrazil pozdĺž cesty. Chôdza ma zohrievala viac než státie s vystrčeným palcom.

„Stojím tu už osem hodín a vyzerá to, že zasa začne snežiť,“ šomral som a stuhnuto som kráčal pozdĺž krajnice 40. medzištátnej na okraji malého oklahomského mestečka. V bruchu mi škvrkalo, ale ignoroval som to a upieral som nádeje na blížiaci sa modrý Cadillac. Vystrčil som ruku, ale vodič sa na mňa ani nepozrel. Schoval som ruku do vrečka a znova vykročil.

V hlave sa mi preháňali temné myšlienky. Pripadalo mi, že včerajší deň, keď som hral biliard s priateľmi vo vyhriatej herni vo Virgínii a robil hlúpe vtipy, je nekonečne vzdialený. Vyšší obsah alkoholu rapídne zhoršoval moju hru a nakoniec som zostal bez haliera. Najradšej by som sa nevidel. „Prečo som si nenechal peniaze na jedlo? Ja hlupák!“ Odvážil by som sa hovoriť s Bohom? Nemal som veľa skúseností s mod-

litbou, ale vedel som, že Boh vie čítať myšlienky, a tak som sa modlil v srdci.

„Bože, viem, že som skazený. Odpusť mi všetky krivdy, ktoré som spáchal na ľuďoch okolo seba. Prosím, pošli mi nejaký stop, niečo na jedenie a peniaze. A keď sa dá, nech je ten stop až do Kalifornie – a s niekým normálnym.“

Prvýkrát som stopoval ako päťročný. Odvtedy som pri stopovaní zažil niekoľko divokých skúseností. Jeden nadrogovaný chlapík prešiel do protismeru a rútil sa proti uhýbajúcim autám. Raz ma vzal do auta opitý vodič a kľučkoval po celej ceste. Našťastie sa mi podarilo ho presvedčiť, aby zastavil, aj keď som mal namierené ďalej. Chcel som jednoducho prežiť. Inokedy mi zastavil chlapík a so svojou priateľkou popíjali počas jazdy. Chcel na nás urobiť dojem tým, že zhasol svetlá a ukazoval, že vie šoférovať v tme. Viezol som sa aj s homosexuálmi, ktorí dúfali, že získajú sexuálny zážitok zdarma. Raz som šiel so zločincom, keď nás zrazu obklopili húkajúce autá. Policajti vytiahli vodiča von, nasadili mu putá a odviekli ho preč. Mňa nechali stáť vedľa prázdneho auta bez kľúčov. Preto som sa modlil a prial si jazdu s niekým normálnym. Len čo som dopovedal modlitbu, vedľa mňa zabrzdila biela dodávka.

„Kam mieriš?“ opýtal sa vodič veselo.

„Do Kalifornie,“ odpovedal som.

„Chváľ Pána. Aj ja idem do Kalifornie. Nasadni!“ pozval ma.

„No nie, nejaký náboženský fanatik,“ pomyslel som si, no vďačne som naskočil do auta a vyrazili sme. Bol som taký šťastný, že sa veziem, že na modlitbu, ktorú som pred chvíľkou vyslovil, som úplne zabudol.

Po úvodných frázach o počasí môj dobrodinec ukázal na cestu pred nami. „Stavím sa, že si bol u niekoho na Vianoce a teraz mieriš domov,“ povedal.

„Nie, žil som na Floride a teraz sa sťahujem do Kalifornie,“ odpovedal som. „A čo vy?“ Nechcel som preberať svoje plány s cudzím človekom.

„Hľadám priateľa v južnej Kalifornii. Počúvaj,“ zišiel z cesty a pozrel sa na mňa: „Si kresťan?“

Otázka ma zaskočila. Pokladal som sa za náboženského človeka. Vedel som hovoriť o Bohu, meditáciách, duchovnej vede a hnutí New Age. Zasvätené som diskutoval o prevetľovaní. Študoval som mnoho východných náboženstiev. Keď sa opýtal, či som kresťan, nevedel som, čo povedať. Pýtal sa, či verím Biblii, alebo či verím, že treba milovať druhých. Všetky náboženstvá učili láske k blížnym.

Keď videl môj zmätok, upresnil otázku: „Veríš v Ježiša Krista?“

Znova som nevedel ako odpovedať. Nemal som tušenie, či bol Ježišov príbeh podvod, mýtus, alebo či bol Ježiš len dobrý učiteľ. Čoskoro sme preberali Ježiša, Bibliu a náboženstvo všeobecne. Kázal takmer celú cestu do Kalifornie. V Colorade sa na ceste objavil ľad. Autá skĺzavali z cesty, ale on nevyzeral príliš vydesene. Stále sa nahlas modlil. Šmýkali sme sa aj my, ale nikdy sme nezišli do priekopy. Urobilo to na mňa dojem.

Jedlo kupoval vždy pre oboch a zaplatil za mňa i motel. Neskôr pribral ďalšieho stopára. Ukázalo sa, že je to tiež kresťan. Cítil som sa trochu mimo, keď sa tí dvaja začali rozprávať. Keď sa s mladíkom lúčil, dal mu tristo dolárov.

Keď sme sa blížili ku Kalifornii, opýtal sa: „Do ktorej časti Kalifornie máš namierené?“ Hoci sa mi jeho kázanie veľmi nepáčilo, cítil som k mužovi istú náklonnosť. Bol mojím priateľom a moja odpoveď ho trochu prekvapila: „Idem do hôr nad Palm Springs. Budem žiť v jaskyni v San Jacinto s.“

Zodvihol obočie. „S kým tam budeš žiť?“

„Nebudem žiť s nikým, budem sám,“ odpovedal som takmer urazene.

„O čom to hovoríš? Veď nemáš viac ako sedemnášť!“ Z jeho hlasu znela skôr zvedavosť ako odsúdenie.

„Mám šestnásť,“ povedal som, „ale už sa o seba starám sám niekoľko rokov. To bude v pohode.“

Vzal ma až k ústiu údolia a dal mi 40 dolárov. Keď dodávka mizla v dialke, zrazu mi to došlo. Boh mi dal všetky štyri veci, o ktoré som ho žiadal v Oklahome: stop do Kalifornie, jedlo a peniaze – teda takmer všetky štyri. Nebol som si totiž istý, či bol ten človek normálny!

9. kapitola

Arabi prichádzajú

Skôr než som vyrazil na cestu do jaskyne, zastavil som sa v obchode a utratil časť peňazí od vodiča. Nanešťastie som nemal príliš skúseností s plánovaním jedálnička pre život v jaskyni. Kúpil som pár konzerv a nejaké mäso. Keď som to všetko starostlivo naukladal do batoha, vydal som sa na cestu a nechal mesto sa sebou.

Pri spomienke na výstup z minulého roku som zvolil rozumné tempo. Hoci bol začiatok januára, púštne slnko páliło naplno. Čoskoro som musel zastaviť. Zhodil som batoh z chrbta, vyzliekol si bundu a zložil ju medzi ostatné veci. Keď som si oddýchol, vyhodil som si záťaž na chrbát a pokračoval v ceste. Bol som rozhodnutý vzdialiť sa od civilizácie čo najďalej. Pôjdem až do tretieho údolia.

Spomenul som si na moju úpornú snahu držať sa Jima a Sunny. V porovnaní s dneškom to bola detská hra. Pot sa zo mňa lial prúdom. Telo ma bolelo a ťažko som chytal dych. Popruhy batoha škrtili krvný obeh. Začala ma bolieť hlava. Cítil som sa ako malý mravček valiaci obrovský balvan. Niekoľkokrát som zle odbočil a prešiel kus cesty, kým som vedel, kde som. Bol som tu len raz, takmer pred rokom.

Ubehla hodina, onedlho dve. Napadlo mi, či je možné zomrieť od únavy. Konečne som stál na vrchole 2000 metrov

vysokého hrebeňa. Výhľad na Palm Springs bol nádherný. Pri prehliadke neďalekého údolia ma zaujal obrovský sivý balvan. Bol obklopený stromami a opustený, až na jednu menšiu skalú hneď za ním. Priamo za ňou vyrastala skalná stena. Z môjho pohľadu to vyzeralo, akoby hneď vedľa balvana tiekol potok. Rozhodol som sa to miesto preskúmať.

Keď som došiel na dno, mal som balvan po ľavej strane. Cesta k nemu trvala asi desať minút. Preliezol som kmeň medzi dvoma skalami a naskytol sa mi úžasný pohľad. Predo mnou sa otvorila jaskyňa ako obrátená misa. Vstup tvoril pozvoľný asi pätnásť metrov široký oblúk. Slnko zalievalo celé vnútro. Potok pretekal údolím vpravo od jaskyne, preskakoval kamene na dne a vtekal do smaragdového jazierka širokého asi pätnásť metrov a hlbokého päť metrov. Okolo rástli figovníky a vavríny. Naľavo sa otvárala trávnatá oblasť, ktorá sa končila v húšti. Blížil som k jaskyni a kochal sa krásou okolia.

Zložil som batoh na zem. Opatrne som vošiel dnu. Na prvý pohľad som si nevšimol nič, čo by napovedalo, že tu niekedy vkročil človek. No vzápätí som uvidel zadymený strop, neklamný znak, že tu ktosi býval. Skala vytvárala na jednej stene nízku rímšu. Ležala na nej čierna kniha pokrytá vrstvou prachu. Keď som z nej sfúkol prach, objavil sa nápis – *Svätá Biblia*. Položil som ju späť bez toho, aby som ju otvoril. „Nieкто hľadal Boha,“ povedal som si. „Asi ho v Biblii nenašiel, inak by ju tu nenechal.“

Naľavo za skalou som zbadal nízky otvor. Klakol som si a vplazil sa dovnútra. Stál som v miestnosti s nízkym stropom. Dovnútra vnikalo len málo svetla, ale vyzerala útulne, ako medvedie dúpä. „Skvelé miesto na spanie!“ pomyslel som si.

Nevedel som sa dočkať, kedy sa tu ubytujem. Vyšiel som von a preniesol batoh do prvej miestnosti. Vybral som plechovky a postavil ich do radu na rímse. Na opačný koniec som zložil uterák a kocku mydla. Potom som si vzal spacák, šaty a vošiel som do „spálne“. Oblečenie som uložil k stene

a spacák rozložil na podlahe. Kuchyňa a spáľňa boli teda hotové. Nakoniec som vytiahol z batoha sieť a natiahol som ju medzi dvoma figovníkmi.

Tiene sa začali predlžovať a medzi strmými stenami kaňonu sa začalo stmievať. Myšlienka na noc strávenú osamote na pustom mieste ma mierne znervóznila. Čo ak chodia kuguáre alebo kojoty piť k jazierku v noci? Možno by som mal zapáliť oheň. Divé zvieratá majú z ohňa strach – aspoň som si to myslel. Zobral som niekoľko okruhliakov a uprostred jaskyne som z nich vytvoril kruh. Potom som sa vybral na drevo. Neprestal som, kým ho vo vnútri nebola poriadna kopa. Pyšne som si prehliadol nový domov. „Teraz som pripravený,“ povedal som si. Upratvané som mal ako vo vojenskej akadémii pred prehliadkou.

Nasledujúce týždne som bol vyťažovaný ako nikdy predtým. Ráno som upratoval a varil. Starký v Palm Springs ma naučil urobiť piecku z kotlíka s pokrievkou. Každý deň som si pripravil na raňajky banánový chlieb. Po jedle bolo treba umyť riad a schovať jedlo pred hlodavcami. Z chuchvalca trávy pri jazierku som urobil hubku na riad. Fungovala ako tá z obchodu. Každý deň sa našla nejaká práca.

Z polien a kamenia som si vyrobil kreslo aj s opierkami na ruky a vystlal ho dekou. Bolo také pohodlné, že sa na ňom dalo sedieť celé hodiny.

V lete som odložil šaty a chodil nahý. Chodidlá som mal najprv mäkké a ostré kamene na dne jaskyne nepríjemne pichali. Nanosil som preto dovnútra piesok z brehu rybníka a vytvoril príjemne hladkú podlahu.

Vyrobil som tiež pascu na drobné zvieratá. Podarilo sa mi chytiť veвериčku, ktorú som uvaril a zjedol. Z kožuška som si urobil vačok. Zabil som tiež veľkého štrkáča a pokúsil som sa ho zjesť. Väčšinu tela však tvorili kosti, tak som si z kože urobil aspoň puzdro na nôž.

Peniaze som zarábala niekoľkými spôsobmi, z ktorých najúspešnejším bola výroba fajok. Predával som ich do „dro-

gového obchodu“ v Palm Springs. Obchod ponúkal fajky na marihuanu a iné pomôcky pre narkomanov.

Spočiatku som musel schádzať do mesta aspoň dvakrát týždenne. Keď som viac privykol novému životu, zmenili sa aj moje nákupné zvyky a dole som chodil už len raz do týždňa. Naučil som sa kupovať sušené potraviny ako špagety, fazuľu alebo múku.

Uvariť špagety alebo ryžu nebol problém. Po desiatich alebo pätnástich minútach varenia vždy zmäkli. Horšie to bolo so sušenou fazuľou. Najprv som ju varil pätnásť minút, ale vždy bola ako kameň. Zjedol som ju, a bolo mi zle. Nabudúce som čas varenia zdvojnásobil, no nebolo poznať rozdiel. Keď bola fazuľa tvrdá i po hodine varenia, napadlo mi, či nie je pokazená. Spýtal som sa na to priateľa. Zasmial sa a povedal: „V tejto výške musíš variť fazuľu celý deň.“

Dostať sa vyššie a hľadať nové cesty nahor bol vlastne zmysel mojej existencie. Teraz som začal hľadať Boha. Keď som čítal, že Indiáni vstupovali k Bohu pomocou halucinogénnych rastlín, túžil som to vyskúšať na vlastnej koži. Jedna bylina spomenutá v knihe sa volala durman a rástla len niekoľko krokov od mojej jaskyne. Odrhol som zopár listov a usušil na kameni. Potom som ich zmotal do cigarety a vyfajčil, ale nič sa nedialo. Ostal len pocit sucha v ústach. Skúsil som urobiť aj odvar z listov, ale okrem miernej dehydratácie som nič nezažil.

Jedného dňa som išiel do mesta po potraviny a narazil na známeho hipíka Brada. Po chvíli som vytiahol z vrecka list rastliny a ukázal mu ho. „Vieš, čo to je?“ opýtal som sa. Siahol naň, pošúchal ho medzi prstami a privoňal. „Jasné,“ povedal. „To je durman. Indiáni na ňom lietajú. Je to nejaký rituál či čo. To má grády.“

„Nie, nemá,“ odporoval som. „Skúšal som to. Fajčil som listy, urobil čaj a nič sa nedialo. Nefunguje to.“

Brad sa zasmial. „Nevieš, ako na to, kamoš. Zastavím sa

u teba a zasväťím ťa.“ Niekoľkokrát sa už za mnou v jaskyni zastavil, takže ju poznal.

Po niekoľkých dňoch sa Brad, jeho brat Steve a chlapec na úteku menom Mark objavili v mojej jaskyni. „Si pripravený na výlet medzi planéty?“ opýtal sa, keď predstavil svojich spoločníkov.

„Kedykoľvek,“ odvetil som. Priniesol so sebou zásobu durmanu a ukázal mi ako pripraviť z koreňov silný čaj. Nalial každému hrnček, ale Steve odmietol.

„Radšej sa budem pozerat’,“ povedal.

Posadili sme sa na zem a začali piť.

„Bráá, nič také horké som ešte nepil!“ ušklabil som sa.

„Skvelé,“ Brad sa zasmial. „To nás odpáli.“

Chvíľu sme čakali, no nič sa nedialo. „Vidíš, nefunguje to. Hovoril som to.“

„Dopraj tomu viac času,“ upokojoval ma Brad.

„Poďme sa opaľovať k jazierku,“ navrhol som. Všetkým sa nápad zapáčil, tak sme sa natiahli na slnko. O chvíľu som sa začal cítiť divne. „Idem do postele,“ povedal som. Všimol som si, že mám rozviazanú šnúрку. Pokúsil som sa ju zaviazať, no nemohol som. Prsty nechceli poslúchať. Len čo som sa dotiahol do jaskyne, zvracal som a omdlel na podlahe.

Keď som sa prebral, bola tma. Zapálil som sviečku. Všimol som si automat na Coca-Colu v rohu jaskyne.

„Výborne,“ zišlo mi na um. „V ústach mám sucho, aspoň si lognem.“ Ticho prerušil hlas.

„Kam ideš, Doug? Poď sem, poď sem,“ otočil som sa a zbadal som babku stojacu pri sivej dodávke. „Nastúp si, vojdí dnu!“ rozkázala ostrým hlasom. Skúsil som otvoriť dodávku, ale zmenila sa na kameň. Zrazu som sa ocitol na svahu obklopený skupinou Pygmejov, ktorí ma ohrozovali oštepami a lukmi. Šplhal som sa nahor po svahu čo najrýchlejšie.

„Pomoc, pomoc!“ kričal som a pokúšal sa nájsť priateľov v jaskyni. „Pomôžte mi, chcu ma zabiť!“ Po návrate do

jaskyne som našiel priateľov mŕtvych plávať v jazierku (v skutočnosti boli dávno v Palm Springs).

Slnko zapadlo a krajinu ožiaril mesiac. V tme som zrazu zbadal približujúce sa postavy, ako sa chystajú na mňa vrhnúť. Reval som, kopal do nich a rozbehol sa dole z hôr. (V skutočnosti to boli kaktusy.) Namiesto toho, aby som sa držal chodníka, vyrazil som najkratšou cestou do Palm Springs. Nevieť, ako je možné, že som sa nezabil. Myslím, že Boh nado mnou držal svoju ochrannú ruku. Zostup bol taký prudký a adrenalínu som mal v žilách toľko, že som robil obrovské skoky. Každý sa zdal najmenej pätnásťmetrový a dodnes neviem, či to bola realita, alebo vízia.

Pozrel som sa cez plece a uvidel som, ako sa na mňa zhora rúti tank. Za ním rýchlo postupovali Arabi s puškami. Zdali sa mi skutoční. Nikdy som nezažil taký strach.

Po druhej hodine som dorazil do Palm Springs. Zazrel som svetlá baru a rútil sa dovnútra. Bolo zatvorené, ale počul som hlasy. „Puste ma dovnútra, puste ma dovnútra!“ zúrili som a búchal päťou na dvere. „Idú po mne! Zabijú ma!“

Dvere sa otvorili a dvaja černosí s očami doširoka otvorenými ma vtiahli dovnútra. Zamkli dvere. Jeden z nich povedal: „Nikoho nevidím. Kto ťa zabije?“

„Kde je telefón? Musím zavolať políciu!“ vyrazil som zo seba. Obaja ukázali na telefónny automat na konci baru. Vytočil som číslo. Okamžite sa ozval hlas.

„Volám sa Doug Batchelor!“ kričal som do telefónu. „Žijem v jaskyni v horách. Idú po mne Arabi. Už zabili mojich kamarátov!“

Na druhom konci bolo chvíľu ticho a potom sa ozvalo: „Kde ste?“

„Som v bare. Počkejte! Zistím, kde,“ odpovedal som. Otočil som sa k dvom mužom, ktorí so záujmom načúvali. „Kde sme?“ Zborovo odrecitovali adresu a ja som ju zopakoval mužovi v telefóne.

„O chvíľu sme tam,“ povedal a zavesil.

O niekoľko minút zapískali pneumatiky na parkovisku pred barom a dorazilo policajné auto. Vystúpili z neho dvaja policajti. Vyšiel som im v ústrety. Jeden sa postavil pred o mňa, zavoňal, posvietil mi do očí a povedal: „Nijaká marihuana, nijaký alkohol.“

„Pôjdete s nami na stanicu,“ dodal a otvoril mi dvere. Sadol si so mnou na zadné sedadlo a jeho kolega za volant.

Na stanici ma zobrali do vedľajšej miestnosti. Znova sa snažili nájsť nejakú drogu. Prehľadali ma, ale nenašli nič. Až na des v očiach som bol normálny. Hovorili spolu tlmnými hlasmi, ale pobyt v jaskyni zbystril moje zmysly. Počul som každé slovo.

„Čo myslíš?“ opýtal sa jeden ustarostene. „Má to niečo spoločné s ropným embargom?“

„Môže byť,“ odpovedal druhý. Seržant otvoril dvere a zavola tretieho. „Ide o prísne tajnú záležitosť,“ povedal ticho. „Radšej choďte dovnútra a všetko zapíšte.“ Policajt vošiel a vložil do písacieho stroja papier. Počas rozhovoru stále ťukal. Písal rýchlejšie, ako som kedy videl. Seržant sa ku mne obrátil: „Povedzte nám, prosím, presne čo sa stalo.“

Rozhodol som sa vynechať časť s Pygmejmi, ktorí na mňa strieľali šípami. Už to tam nejako nepasovalo. „No, bol som v jaskyni,“ začal som. „Počul som výstrely. Vyšiel som von a zbadal skupinu ľudí, ktorí na mňa útočili.“

„Ako vyzerali?“ opýtal sa seržant.

„Nie príliš dobre.“

„Povedali ste, že išlo o Arabov. Ako vyzerali? Prečo ste povedali, že išlo o Arabov?“ znela séria otázok.

„Svietil mesiac a ja som videl ich turbany a habity. Boli to Arabi, to je isté.“

Dovnútra vstúpil tretí dôstojník a začal tlmene, ale rýchlo hovoriť. „Arabi šalejú kvôli ropnému embargu. Určite chcú napadnúť Palm Springs!“ Všetci vyzerali ustarostene. Prezident pochádzal z Palm Springs a bývalo tu aj mnoho bohatých a slávnych ľudí, preto brali každú takúto správu vážne.

„Povedali ste, že zabili vašich priateľov. Strielali aj na vás?“ opýtal sa.

„Áno, strieľali. Boli všade okolo. Strieľali na mňa. Utekám priamo z hôr.“ Ukázal som im roztrhané topánky plné kaktusových ostňov. „Potom sa tie obrovské kamene zmenili na tanky a vyrazili priamo na Palm Springs.“

Ťukanie písacieho stroja utíchlo a muži sa v rozpakoch na seba pozreli. Nakoniec jeden prehovoril: „Neviem, o čo ide, ale v niečom sa veziete. Ste maloletý. Necháme vás niekoľko dní pod zámkou.“ Odišiel k telefónu, zavolať na oddelenie kriminality mladistvých, aby si ma vyzdvihli.

10. kapitola

Nové Mexiko a späť

Dva dni v palmspringskom väzení som strávil na káve a rožkoch. Potom ma previezli do Centra pre mladistvých v okrese Riverside (pekné meno pre polepšovňu). Trvalo dva dni, než som prestal vídať rôzne *veci* a kým som pochopil, že to bol jednoducho zlý „trip“ (výlet).

Obával som sa, čo so mnou v ústave urobia. Premýšľal som o zmätku, ktorý po mne zostal u otca na Floride. Vôbec by som mu nevyčítal, keby ma už nechcel viac vidieť. Len ťažko mi dochádzalo, že v tejto chvíli pre mňa robí, čo môže a hľadá riešenie na moju situáciu. Návrat k mame neprichádzal do úvahy. Jediné východisko bol útek späť do jaskyne.

V cele som bol s chlapcom (zhodou okolností tiež Dougom), ktorý podobne ako ja plánoval útek. Prepašovali sme dovnútra zápalky. Jeden z nás sa snažil rozpustiť umelé skrutky, ktoré držali plexisklo v ráme, kým druhý sledoval pohyb strážnikov. Keď sme vypálili už šesť škatuliek, povolila posledná skrutka a my sme sa cítili ako víťazi. Opatrne som vybral panel a vykukol. Vonku nik nebol, ale začul som hlasy z haly, tak som okno rýchlo znova zakryl. Boli sme hrdí na svoju šikovnosť. Nikto nemohol zistiť, že okno je uvoľnené. Čakali sme na vhodnú príležitosť na útek.

No skôr ako sme uskutočnili náš plán, vošiel do cely dozorca a zavolať: „Doug Batchelor!“

„Áno,“ zareagoval som.

„Poď so mnou,“ rozkázal. „Si prepustený do poručníctva tvojho strýka Harryho Batchelora v Novom Mexiku.“

Znelo to neuveriteľne. Strýko Harry pracoval na indiánskej obchodnej stanici v rezervácii Navajov. Strýko a teta Nita patrili k tým najmilším ľuďom, akých som poznal. Harry miloval Indiánov a nevykorisťoval ich ako iní obchodníci. Jeho čestnosť a spravodlivosť boli medzi Indiánmi povestné. Snažil sa im pomáhať, ako len vládal. Nevyhlasoval o sebe, že je kresťanom, ale správal sa tak.

„Strýko si ťa vyzdvihne na letisku,“ povedal úradník.

Cítil som úľavu. „Strýko Harry nebude ľutovať,“ zapri-sahal som sa. „Budem nejlepší pomocník, akého kedy mal.“

A spočiatku to platilo. Strýko Harry s tetou Nitou ma prijali ako vlastného syna. Bratranec Donnie bol môj rovesník, padli sme si do noty. Cítil som lásku celej rodiny a skutočný záujem o moje šťastie. Od vojenskej školy som mal prvýkrát zo seba dobrý pocit.

Strýko mal dva obchody a ja som pracoval v Kambite. Ukladal som tovar do políc, umýval podlahu a udržiaval obchod v čistote. „Ber si čo chceš, Doug,“ povedal mi strýko. Nevadilo mu, keď som si bral cigarety. Sám fajčil a nevidel v tom nič zlé. Keď mi škvrkalo v bruchu, vzal som si sendvič. Keď sme s Donniem vyrazili na strelnicu, vzal som si so sebou nápoje.

Navajovia sa mi páčili, zvlášť dievčatá. Medzi mladými nebolo veľa tých, čo mali záujem o školu a plánovali opustiť rezerváciu, ale existovali výnimky. Raz prišiel do obchodu pekný osemnásťročný mladík. Bystré a inteligentné oči prezrádzali, že nejde o obyčajného mladého Indiána. „Nikdy som ťa tu nevidel,“ povedal som, keď si vyberal tovar. „Odkiaľ si? Ako sa voláš?“

„Volám sa Ken Platero. Bývam tu v rezervácii, ale chodím

na vysokú vo Washingtone,“ povedal a placho sa usmial. „Vrátil som sa na jarné prázdniny,“ vysvetľoval ďalej.

Urobilo to na mňa dojem. „Človeče, ty musíš byť hlava!“ „Je tvoj otec bohatý?“

„Nie, získal som štipendium,“ povedal a zodvihol tašku.

„Zastav sa niekedy pred záverečnou. Môžeme sa prejsť na motorkách,“ pozval som ho. Páčil sa mu môj bezprostredný spôsob komunikácie a mne zas imponovali jeho inteligencia a vzhľad.

Nedomyslel som, akým zúfalým problémom je medzi Indiánmi alkoholizmus. Rozdiel vo fyzickej stavbe ich tela spôsoboval, že si závislosť vypestovali omnoho skôr než väčšina ostatných ľudí. Strýko mi povedal, že za roky strávené v rezervácii nepoznal Indiána, ktorý by si naliał pohárik, zatvoril fľašu a prestal. „Pijú dovtedy, kým im nedôjdu peniaze, pitie alebo kým neskolabujú,“ povedal.

Niekoľko dní po prvom stretnutí s Kenom sme sa išli previezť. Bez ohľadu na strýkovo varovanie som urobil rozhodnutie, ktoré dodnes ľutujem. „Zájdeme do baru na jedno,“ povedal som. Chcel som si dať pivo a vôbec som nemyslel na následky.

Kenov výraz sa zmenil. Sklopil oči, akoby sa hanbil a povedal: „Nie, Doug. Pitie nie je dobré. S tým nechcem nič mať.“

Nanešťastie som naliehal. „Ale, no tak, Ken. Jedno pivo ťa nezabije. Ja som mladý, mne ho nepredajú.“ Ešte som nemal osemnásť.

„Nie, Doug. Nechcem s tým ani začínať. Pitie je problém. Každý kto pije, má problém.“

Videl som jeho vnútorný boj. Zdravý rozum hovoril NIE, ale prirodzená zdvorilosť a túžba po potešení hovorili ÁNO. Nakoniec súhlasil. Podal som mu peniaze. Vyšli sme na motorky a prirútili sme sa k baru. Vošiel a o minútu sa vrátil s plechovkami piva. Schoval som ich do bundy a zapol ju. Vyrázili sme do prírody a o pivá sa podelili.

O dva dni sme si to zopakovali, len moje naliehanie ne-

bolo také dlhé. Než sa skončil týždeň, navštívili sme bar ešte niekoľkokrát. Kena som navyše naučil, ako vyrábať vlastné pivo v dvojlitrovej fľaši z kvasníc a sladového sirupu. Úbohý Ken! Už sa nikdy na svoju vysokú nevrátil.

V obchode som trávil čoraz menej času a o to viac som jazdil na motorke, pil, behal za dievčatami a vyrábala problémy. Ako sa môj život opäť vymykal kontrole, rástol vo mne pocit nespokojnosti.

Nakoniec si ma strýko Harry zavolať a dohovárať mi. „Doug,“ povedal vážnym hlasom, „ak chceš byť súčasťou našej rodiny, tak sa daj dokopy. Inak sa rozlúčime. „Nikdy som nevidel strýka takého zarmúteného. Cítil som sa hrozne. O pár dní som predal hodinky za dvadsať dolárov, kúpil som si batoh a vyrazil na cestu do jaskyne v Kalifornii. Znova som zmizol!

Zastavil som sa v Palm Springs a nakúpil zásoby. Keď som vyšiel z obchodu, začul som zakričať svoje meno.

„Hej, Doug!“

Otočil som sa a vedľa mňa stál Jim. Uprene sa na mňa pozeral. Bol to Jim, ktorý mi ukazoval svoju jaskyňu v kaňone Tahquitz, keď som mal pätnásť.

„Si to vážne ty, Batchelor?“ potriasol neveriaco hlavou.

„Áno, som to ja,“ uistil som ho. „Vraciam sa z indiánskej rezervácie v Novom Mexiku.“

Jim zrejme počul rozprávanie priateľov, ktorí ma zasväcovali do tajov durmanu. „Mysleli sme, že si mŕtvy,“ povedal s úšklabkom. „Od tej durmanovej party sme ťa nevideli. Niekoľko dní sme hľadali telo, no nakoniec sme to vzdali. Som rád, že ťa vidím.“

„Vďaka,“ zamumlal som. Celá záležitosť mi preblesla hlavou. Cítil som sa trápne, keď som si spomenul, akého blázna som zo seba spravil. „Ako žijú ostatní?“ opýtal som sa so záujmom.

„Nestojí to zaveľa,“ povedal Jim. „Mark sa prešiel po žeravom uhľí a popáčil sa tak, že skončil v nemocnici. Už ho

pustili.“ Zdalo sa, že sa mu nechce pokračovať.

„A čo Brad? Ako ten žije?“ naliehal som.

Jim potriasol hlavou. Po dlhej odmlke povedal: „To nik nevie. Steve hovoril, že keď ste ušli, natiahol sa na podlahe jaskyne a zaspal. Keď sa prebral, boli ste všetci preč. Brad možno leží niekde na dne kaňonu.“

Už sa nečudujem, prečo si mysleli, že som mŕtvy. Trpko som rekapituloval svoj divoký let po horách medzi balvanmi a kaktusmi a znova som si uvedomil, akým zázrakom som prežil.

Cestou hore do jaskyne som skutočne premýšľal a zvažoval svoje pocity. Nevedel som sa ubrániť obvineniam, že zraňujem nielen sám seba, ale v prvom rade ľudí okolo mňa. Stála moja hlúposť Brada život? Vina ma celou cestou ťažila viac ako naložený batoh.

Konečne sa predou mnou otvorilo tretie údolie. Opustil som chodníček a vykročil k jaskyni, keď som náhle ustrnul. Pri obchádzaní balvanu som takmer narazil do mladého muža. Obaja sme prekvapením stuhli a chvíľu jeden na druhého civeli. „Nazdar,“ vydal som zo seba. „Ja som Doug.“

„Gilen,“ odpovedal. Kývli sme na seba.

„Čo tu robíš?“ opýtal som sa.

„Žijem.“

„Kde?“

„V jaskyni,“ odpovedal váhavo a ukázal za chrbát.

„Poznáš Jima a Sunny?“ pokračoval som v rozhovore.

„Áno.“

Uvažoval som, čo je s týmto chlapíkom. Nenaučili ho hovoriť? V tom okamihu mi bolo jasné, že sa mu páči hrať hru na jednoslovné odpovede. Zašklábil som sa.

„No, ja som sa vrátil späť do svojej jaskyne. Je to tá veľká za balvanom,“ a ukázal som na skalu pred nami. Pri rozhovore som ho starostlivo sledoval. Meral asi 175 cm, mal špinavé fúzy a prenikavé hnedé oči. Hoci vyzeral na dvadsaťpäť, svetlohnedé vlasy mal riedke a robili sa mu kúty. Pokožka mu zhnedla z pobytu vonku. Niečo ma na ňom zaujalo.

Jeho váhavosť pri rozhovore mi vnucovala myšlienku, že niečo skrýva. Chcel som vedieť čo. Neskôr som sa dozvedel, že jeho rodičia boli zdravotníci a misionári v Indii. Školy a spoločnosť v Indii boli také odlišné, že mu trvalo dlho, kým sa po návrate zadaptoval. V prítomnosti amerických rovesníkov sa necítil dobre. Uzatváral sa do seba. Aj napriek vysokej inteligencii a schopnostiam sa nikdy neoženil. Zdalo sa, že aj teraz uteká od života.

Ukázalo sa, že sme jedinými obyvateľmi údolia a ešte niekoľko ďalších mesiacov to tak zostalo. Vyhovovala mu moja ukecaná povaha a mňa priťahovala jeho tajomná tichosť. Teraz sme sa však rozlúčili so sľubom skorej návštevy.

Po návrate do jaskyne ma neprekvapilo, že moje zásoby zmizli. V Novom Mexiku som strávil tri mesiace. Priatelia si mysleli, že som umrel. Prekvapilo ma, že Biblia stále leží tam, kde som ju odložil. Nejaký hlas mi hovoril: „Vezmi ju a čítaj, Doug.“ Nevenoval som tomu pozornosť a odložil čítanie na neskôr. Najprv som musel znova všetko upraviť.

Pri vybaľovaní vecí som si pospevoval. Zurčanie potôčika znelo ako veselé detské štebotanie. Slnko svietilo naplno, vetrík rozochvieval listy figovníka. Ozýval sa veselý spev stehlíka. Bol som doma!

Jedno popoludnie som sedel pred jaskyňou a balil si cigaretu. Zrazu som začul slabučké „mňau“. Sedel som bez pohnutia a počúval.

„Mňauu.“

V horách sa pohybovali pumy a mohli ste naraziť aj na rysa. Toto však bola mačka. Ako sa dostala do pustých hôr? O chvíľu som ju zbadal. Cez kamene pri potoku preskakovala nádherná čiernobiela perzská mačka.

„Kde sa tu berieš?“ opýtal som ja jej.

Odpoveď som sa nikdy nedozvedel, ale nasledujúci rok a pol som sa delil o svoj domov s „cudzincom“. Bol nelútostným lovcem a jeho jedálny lístok tvorili väčšinou

veveričky, vtáky a myši. V jaskyni sa nijaký z týchto tvorov po „cudzincovom“ príchode nevyskytoval.

V noci, keď skončil lov, skočil do jaskynnej „spálne“ a jemne sa dotkol labkou mojej tváre. Nadvihol som pokrývku. Vliezol mi k nohám a priadol. Bol pre mňa príjemným rozptýlením. Po jednom zápase so skunkom som ho však musel z moci úradnej vykázat z jaskyne na celý týždeň.

Veľa času som trávil prieskumom údolia a okolitej krajiny, až som ju poznal ako svoje topánky. Od jari do jesene sa tu počas víkendov objavovali turisti. Často sa pýtali na smer alebo sa zastavili na kus reči.

Raz sme s Glenom vyrazili z kaňonu do mesta. Náhle sme začuli stonanie. Keď sme sa otočili, zbadali sme mladého muža, ako sedí na okraji skaly, stená a trasie sa. Z vlasov mu stekala po tvári krv. Šaty mal roztrhané, telo pokryté škrabancami, modrinami a zaschnutou krvou. Okamžite sme sa k nemu rozbehli.

„Čo sa stalo?“ zvolal som. Stále nariekal. Začal sa kývať dopredu a dozadu. Bolo jasné, že je v šoku a nevníma našu prítomnosť.

Glen pozrel nahor. „Vyzerá to, že spadol, odtiaľ,“ ukázal na hrebeň asi päťdesiat metrov nad nami. „Zázrak, že sa nezabil.“

„Musíme zohnať pomoc!“ zavelil som. Naklonil som sa a priblížil ústa k mužovmu uchu. „O chvíľu sme naspäť. Vydržte.“ Vyrazili sme s Glenom na chodníček do Palm Springs. Myslím, že sme vtedy prekonal rekord na tejto trase.

Na Mayfair Market sme zavolali záchranára. „Rýchlo!“ vydýchol som. „V Tahquitz kaňone je ťažko zranený muž. Spadol z cestičky. Je na tom naozaj zle!“

Po výmene rýchlych otázok a odpovedí mi oznámili, že vysielajú dvojčlenný tím v helikoptére. Ponáhľali sme sa do hôr, aby sme zostali s raneným a privolali vrtuľník. Bolo treba záchranárom ukázať, kam majú ísť.

Vrtuľník pristál neďaleko. Vyskočili z neho dvaja muži

a bežali s výbavou k nám. Pilot čakal so zapnutým motorom.

Glen a ja sme stáli a všetko sledovali. Zdravotníci rýchlo skontrolovali životné funkcie a zapojili kyslíkový prístroj. Muža pripútali na nosidlá.

V dosahu nebola plocha, ktorá by umožnila ľahké pristátie vrtuľníka, ale skúsený pilot pristál jednou lyžou na hrane útesu. My štyria sme preniesli zachráneného cez kamenie k helikoptére. Zakaždým, keď nám sklzla noha, úbožiak na nosidlách zastonal. V blízkosti vrtuľníka som musel dávať pozor aj na lopatky rotujúcej vrtule. Vzdušný vír zdvihol prach a všade lietali kúsky kaktusov. Keby sa uvoľnila skala, na ktorej vrtuľník pristál, stroj by sa zrútil na nás a rozsekal by nás na kúsky. Našťastie sa nám čoskoro podarilo upevniť zraneného vo vnútri. Helikoptéra sa vzniesla a otočila smerom do nemocnice.

Neskôr som náhodou stretol jedného zo záchranárov v meste. Povedal mi, že ranený muž pred pádom pil alkohol. „Mal šťastie, že ste išli okolo,“ dodal.

Mal som zo záchranu života dobrý pocit. Tým sa začalo moje priateľstvo s riversidskými záchranármi. Stratení a zranení turisti boli v pustých horách bežným javom. Stávalo sa, že záchranársky tím letel nízko nad jaskyňou a megafónom sa ma pýtali, či som nevidel strateného turistu. Odpovedal som gestami alebo mávaním červeným uterákom. Hoci som sa zdržiaval na cudzom pozemku – býval som v rezervácii aguacalienských Indiánov – nikto ma neobťažoval aj vďaka mojej spolupráci so záchranármi.

Väčšina ľudí, ktorí spadli, boli pod vplyvom alkoholu alebo iných drog. Nie všetky nehody mali dobrý koniec. Pri chôdzi po úzkom útese sústredený na svoje kroky ľahko zabudnete na vysoký batoh, ktorý vám trčí nad hlavou. Stáva sa, že batoh sa zachytí o skalú a narušenie rovnováhy môže znamenať pád do kaňonu.

Niektorí turisti sledovali počas cesty potok, a ten ich zaviedol do smrteľnej pasce, ktorú im nastavili tri jazierka na

konci tretieho údolia. Ak sa chceli dostať k prvému, museli sa skĺznuť z takmer kolmej skaly. Po niekoľkých metroch sa objavilo druhé jazierko, ku ktorému sa dalo dostať takisto len po kolmom zostupe po skale. Keď zahliadli tretie, pokračovali v ceste dole. Čo si však väčšinou nevšimli, bol 35-metrový vodopád pod tretím jazierkom. V tom okamihu boli v pasci. Bez zvláštneho vybavenia nebolo cesty späť. Snaha vyšplhať sa nahor pripomína snahu chrobáka, ktorý sa chce dostať von zo sklenenej nádoby. Niektorí ľudia sa jednoducho stratili, iní zomreli od hladu. Ďalšieho uškrtil had a jeden starší muž zomrel na infarkt, keď spadol do ľadovej vody.

Na ceste do mesta som si všimol bezdomovcov, ktorí preberali odpadky za supermarketmi. „Čo robíte?“ opýtal som sa, lebo som ich tu videl prvýkrát.

„Hľadáme poklady. Obchody vyhadzujú dobré veci, hlavne banány.“

„Fuj!“ pomyslel som si. „Z takého smradu by som si jedlo nikdy nevzal. Títo ľudia stratili sebaúctu.“

Ľudia sa hrabali v odpadkoch pri každej mojej návšteve v meste. Zvedavosť vo mne rástla natolko, že som sa k nim priblížil viac. Upozorňoval som ich na veci, ktoré som objavil, a onedlho som sa začal prehrabávať v odpadkoch sám. Môj obľúbený nález boli hnedé banány, príliš škaredé pre obchody, ale ideálne na môj banánový chlieb. Za pizzeriou Nicolino sme vždy našli množstvo chleba a pizze. Predávali iba čerstvé výrobky, a tak sme mali dobré zásoby. Keď som sa stal kresťanom, uvedomil som si, že hriech je ako prehrabávanie popolnice. Najprv sa zdá smradlavý a nechutný, ale ak si na to zvyknete, cítite zápach menej a menej, až nakoniec je to niečo úplne prirodzené.

S palmspringskými bezdomovcami som sa čoskoro spriatelil. Nemali mená ako Bob alebo Jim, ale prezývky ako napríklad Šialený Dan, Koľajnica alebo Krysa. Raz si ma kamarát menom Rico doberal. „Žiješ v jaskyni,“ povedal. „Nemôžeme

ti hovoriť Doug. Budeme ti hovoriť Duh-ugh. Áno? To sú prvé slová, ktoré jaskynný muž vyslovil. Duh-ugh.“

„Dal by som prednosť menu Doug alebo pustovník,“ reagoval som, „nie Duh-ugh.“

Vyhoveli mi a začali ma volať pustovník. Ľudia ma tak poznajú dodnes.

Bezdomovci boli komické figúrky. Malý Richie, chlapík asi 150 cm vysoký, spával v kontajneri za miestnou charitou. Bol dosť malý, aby sa doň vmestil a staré šaty, ktoré tam ľudia hádzali, robili z kontajnera príjemnú posteľ. Jedno ráno, než sa Richie prebudil, sa niekto rozhodol venovať charite staré hrnce a taniere. Dokážete si predstaviť Richieho prekvapenie, keď mu začali hrnce padať na hlavu a úžas darcu, keď z popolnice začul rozčúlené: „Hej, prestaňte s tým!“

Iná postavička bol Šialený Dan. Úplne si vypálil mozog s LSD. Postával pred výkladom a dohadoval sa s figurínami.

Keď som prvý raz prišiel do jaskyne, mal som aj magnetofón. Samozrejme, jeho funkcia bola obmedzená, a tak som hľadal niečo praktickejšie a použiteľnejšie. Keď mi písal brat a pýtal sa na darček k narodeninám, požiadal som ho o flautu.

Po pár týždňoch došiel balíček. Dychtivo som roztrhol obal. Vo vnútri ležala krásna strieborná flauta v modrom puzdre. Ukázalo sa, že naučiť sa hrať je ťažšie, než som si myslel, no času som mal nadostač. Nakoniec som flautu ovládal natolko, že som poslucháčov presvedčil, že viem, čo robím. Keď som potom chodil do obchodu, brával som flautu so sebou. Našiel som si miesto pred kníhkupectvom, usadil som sa do tureckého sedu na chodník a hral na flaute. Okoloidúci sa občas zastavili a vhodili do hrnčeka mincu. Keď som zarobil dosť na nákup, vyrazil som na Mayfair market, aby som dokúpil, čo som nenašiel v odpadkoch.

Objavovanie pravdy

Očarenie primitívnosťou života v jaskyni postupne mizlo a nič nové sa nedialo. Obklopený monumentálnou prírodou som stále častejšie obracal myšlienky k Bohu. Túžil som po nedosiahnuteľnom vnútornom pokoji a to ma priviedlo na toto miesto. Čítal som mnoho kníh o filozofii a východných náboženstvách. Východná filozofia ma viedla k meditáciám, k pohľadu dovnútra, pretože tam by som mohol nájsť Boha. Pohľad uprený do vnútra ma však stále viac znepokojoval, keďže som videl len zmätok.

Voči kresťanstvu som mal predsudky, ktoré som si vytvoril po vplyvom svojich židovských príbuzných. Tí, samozrejme, neprijímali Ježiša ako Mesiáša. Podľa nich je kresťanstvo príčinou všetkých vojen v dejinách Európy – krížových výprav, masakrov v stredoveku a bojov medzi katolíkmi a protestantmi v Írsku.

Jedno ma však na Ježišovi Kristovi zarážalo. Počul som (teraz viem, že to bol omyl), že učil o reinkarnácii. Rozhodol som sa na to pozrieť. Možno nájdem nejakú zbraň proti fanatikom, ktorí by so mnou radi diskutovali o náboženstve.

Jedného dňa som vzal z police Bibliu a utrel z nej prach. Objavil sa nápis: „Svätá Biblia – preklad kráľa Jakuba“. Na vnútornej strane obálky som našiel rukou písaný text:

„Znova narodený 12. júla 1972. Modlím sa, aby ktokoľvek nájde túto Bibliu, čítal ju a našiel pokoj a radosť, ako som ich našiel ja.“ Pod tým bol darcov podpis.

„Dobre,“ povedal som si. „Hľadám pokoj, to je pravda. No pochybujem, že ho nájdem v Biblii.“ Napriek tomu som knihu začal čítať. Vždy, keď som dospel k slovu „*apoštol*“, myslel som si, že je to človek, čo má niečo spoločné s *poštou*. Napadlo mi, že to bude duchovný doručovateľ listov. Ako som sa neskôr dozvedel, apoštol Pavel skutočne doručil mnoho duchovných listov, ale s poštou nemal nič spoločné.

Aj napriek zápasu s archaickou angličtinou prekladu kráľa Jakuba ma biblické príbehy uchvátili. Zdalo sa, že pri mne stojí Božia prozreteľnosť a vedie ma k presvedčeniu, že som našiel pravdu. Príbeh Adama a Evy sa mi páčil a prial som si veriť mu, pretože by som sa cítil lepšie. Ak Boh stvoril prvého muža a ženu, znamená to, že som potomok Božieho syna, a nie améby alebo opice. Pri čítaní som prežíval dávne príbehy. Zarmútilo ma, že Adam s Evou nepočúvli Boží príkaz a museli opustiť záhradu Eden.

Príbeh o potope zamestnal moju predstavivosť. Ak voda pokrývala celú zem, potom nie je zvláštne, že som našiel skameneliny v Novom Mexiku vo výške 2500 metrov. Nedivil som sa, že steny môjho kaňonu sú hladké do výšky stoviek metrov. Teória potopy dávala viac zmyslu než teórie, ktoré sme sa učili v škole.

Keď ma začala tlačiť stolička, vstal som, prešiel sa po ostrovčeku a pokračoval v čítaní. Prerušil čítanie ma prinútilo len škvŕkanie v bruchu, keď sa ohlasoval môj nenasýtený žalúdok. Odložil som Bibliu a pripravoval si obed. Potom som si sadol k „stolu“ (otočenému vedru), položil knihu na kolená a čítal aj pri jedle.

Jakob mi pripomínal mňa samého. Jeho vlastný podraz spôsobil, že musel utekať z domova, aby si zachránil holý život. Spomenul som si, kolkokrát som ja utekal z domova. Príbeh o Jákobovom stretnutí s otcom ma dojal k slzám.

Desatoro prikázaní som si prečítal niekoľkokrát. Bol to dokonalý súbor pravidiel. Všimol som si, že štvrté prikázanie hovorí o potrebe svätiť siedmy deň. Pozrel som sa na starý kalendár na stene jaskyne. „Nie je dnes náhodou sobota?“ Keď som si prečítal Desatoro znovu, zamyslel som sa: „Keby ľudia rešpektovali tieto pravidlá, aký by asi bol svet?“

Ku koncu 2. knihy Mojžišovej som sa začal topiť v menách, ktoré sa nedali vysloviť a Bibliu som odložil. Stále som si však premietal prečítané príbehy. Pochopil som z nich, že Boh sa *angažuje* v ľudskom svete.

Neskôr som v meste stretol človeka, ktorého som vtedy považoval za kresťanského fanatika. No namiesto toho, aby som sa mu vyhol ako zvyčajne, povedal som mu, že čítam Bibliu. „Príbehy sa však už skončili,“ sťažoval som sa. „Ďalej sú tam len mená, čísla a dookola to isté. Sú tam ešte ďalšie dobré historiky?“

„Jasné, Biblia je ich plná,“ odpovedal. „Prečo neskúsiš Novú zmluvu? Matúša, Mareka, Lukáša alebo Jána? To sú príbehy o Ježišovi Kristovi.“

„No, v Ježiša Krista asi neverím,“ povedal som váhavo. Nehádal sa. „Ako myslíš,“ povedal.

Rozhodol som sa skúsiť evanjeliá. Matúš začal rodokmeňom a mňa napadlo, že to bol omyl. Potom sa však rozbehol dej a nasledoval príbeh so zápletkou. Pri čítaní o Ježišovi som bol v strehu. Očakával som príbehy o šarlatánovi, ktorý túžil, aby si ho ľudia všimli. V Matúšovi som však našiel Ježiša súciteľného, silného, odpúšťajúceho, plného záujmu. Človeka, ktorý učil, uzdravoval a kriesil mŕtvych.

Cítil som Božiu prítomnosť, ktorá ma uistovala, že to, čo čítam, je pravda. Zároveň však vo mne narastali pochybnosti. „Veď ani nevieš, či niekto taký existoval. Možno je to len pre ľud vykonštruovaný šikovnými pisateľmi,“ šepkal mi ktosi.

Možno. Rozhodol som sa preto nájsť čo najviac informácií vo verejnej knižnici. Zistil som, že Ježiš bol dôležitou historickou postavou, pretože od jeho narodenia sa odvodzuje letopočet.

Skončil som čítanie evanjelia podľa Matúša a prešiel som na Marka, ktorý hovoril rovnaký príbeh, ale dynamickejšie. Zamiloval som si aj Lukášovo evanjelium, zvlášť podobnosť o stratenom synovi. Cítil som, že aj ja som tým vzbúreným synom, ktorý sa musí vrátiť k Otcovi v nebi.

Lukáš rozprával aj príbeh o dobrom Samaritánovi. Spomenul som si na všetkých, ktorých som stretol počas svojich stopárskych dobrodružstiev. Potom prišiel onen kresťan a pomohol mi. Kresťanstvo som začal vidieť v novom svetle a ostatné náboženstvá začali blednúť. Nehovorilo, aby som hľadal vo vnútri. Hovorilo, aby som hľadal Ježiša. On mi dá pokoj a odpustenie, ktoré som potreboval a nenachádzal.

Jánovo evanjelium ma svojím hlbokým pohľadom na Boha a jeho lásku zasiahlo. Cítil som, ako ma Ježiš priťahuje.

Keď som dočítal evanjeliá, vedel som, že sa budem musieť rozhodnúť, čo s Ježišom. Bol som si istý, že žil, ale kým bol? Existovali tri vysvetlenia: buď bol pomätený, klamár, alebo bol tým, kým tvrdil – Božím Synom.

Celým srdcom som túžil poznať pravdu. Nenapadlo ma modliť sa o vedenie, ale som si istý, že Boh rozpoznal túžbu môjho srdca a pomohol mi veci premyslieť.

„Mohol byť pomätený?“ pýtal som sa.

Hlavou mi prebehli situácie, keď svojich nepriateľov umlčal jediným slovom. Premýšľal som o moci Ježišových slov napríklad pri jeho Kázaní na vrchu. Spomenul som si, ako dokázal čítať túžby a myšlienky ľudských srdc. „Nie,“ rozhodol som sa, „pomätený nebol. Bol geniálny.“

„Bol klamár a podvodník?“

Zamyslel som sa nad jeho životom nesebeckej služby, nad uzdravovaním chorých, kriesením mŕtvych a vyhánaním démonov. Celý život venoval pravde a odkrývaniu pokrytectva. Keby bol klamár, mohol ľahko klamať pri svojom procese a uniknúť tak smrti. Ja som bol klamár par excellence a hovorí sa, že klamárov spozná len klamár. Nie, klamár nebol.

Zostal len jediný záver.

Ježiš bol tým, za koho sa vyhlasoval. Boh, ktorý sa stal človekom a prišiel na zem žiť s nami. Toto poznanie mnou pohlo. Padol som na kolená priamo na podlahu jaskyne. „Ježišu, Pane!“ volal som nahlas. „Verím, že si Boží Syn a môj záchranca. Verím, že si zaplatil aj za moje hriechy. Chcem, aby si vstúpil do môjho života a naučil ma nasledovať Ťa.“

Satan sa poponáhľal, aby ma v mojom pokroku zneistil. Cítil som, ako sily dobra a zla zápasia v mojom srdci.

„Čo robíš?“ pýtal sa diabol. „Hovoríš to len sám pre seba. Navyše, si beznádejný hriešnik. Spomínaš si na všetko zlo, ktoré si napáchal? Zašiel si príliš ďaleko.“

„Ježiš, viem, že som urobil mnoho hlúpych a zlých vecí,“ odpovedal som. „Je mi to veľmi ľúto. Prosím, odpusť mi to a zmeň ma.“

Ostal som kľačať o čosi dlhšie. Nezablýskalo sa ani sa nestalo nič dramatické, ale vedel som, že Boh moju modlitbou počul a odpustil mi. Moje srdce sa naplnilo najsladším pokojom, aký som kedy zažil. Pomaly som vstal a porozhliadal sa. Celý svet sa mi zdal krajší. Hudba vodopádu, priezračná voda môjho jazierka, šumiace stromy, modré nebo – aký nádherný svet vytvoril Boh pre ľudí! Moje srdce spievalo a ja som sa túžil o svoje šťastie podeliť.

Ten deň som neprestal fajčiť. Neprestal som ani piť, ani fajčiť marihuanu. Boh ma nezavalil všetkými zmenami, ktoré som v živote potreboval, naraz. Prijal ma a ja som vedel, že patríam Ježišovi. Duch Svätý mi začal ukazovať moje hriechy postupne, jeden po druhom, ako som rástol vo viere.

Po niekoľkých dňoch sa v mojej jaskyni zastavil na kus reči turista, ktorý bol baptista. Náš rozhovor sa okamžite zvrhol na náboženstvo a ja som mu povedal o mojom odovzdaní sa Ježišovi. „To je skvelé, Doug! Som šťastný,“ vyhlásil úprimne. „Bol si už pokrstený?“

„Hm, nie,“ pripustil som váhavo. „Ani som na to nepomyslel. Kde sa o tom hovorí?“ Vzal Bibliu a rýchlo nalistoval Matúšovo evanjelium. „Tu v 28. kapitole, 19. verši sa o tom

píše: *Chodte k všetkým národom a získavajte mi učeníkov, krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.*“

„Znie to jasne,“ pripustil som, „ale ako môžem byť pokrstený? Nepoznám nijakého kazateľa.“

„Aký problém?“ povedal. „Tu je voda. Ja ťa pokrstím.“

„Uh..., zaskočil si ma. Dobre, ak to mám urobiť, tak to urobím. Zoženiem si niečo na osušenie.“ Vzal som z police dva uteráky a položil ich vedľa jazierka. Keď sme vstupovali do ľadovej vody, zalapali sme po dychu.

„Chyť ma za ľavú ruku,“ povedal. Chytil som ho oboma rukami. Zodvihol pravicu nad moju hlavu a vážnym hlasom povedal: „Brat Doug, pretože si uveril v Ježiša Krista ako Božieho Syna, krstím ťa v mene Otca, Syna i Svätého Ducha. Amen.“ Ponoril ma do vody a znova zdvihol. Keď sme vyšli z vody a utierali sa, cítil som, ako moje vnútro naplňa nadšenie.

Eufória však trvala len krátko. Večer som vyrazil do mesta osláviť krst niekoľkými pivami. Niečo vo vnútri mi však našepkávalo: „Nie, Doug, kresťan by nemal piť.“

„Nepil azda Ježiš víno?“ namietal som. „Nepremenil vari vodu na víno?“

Nevedel som, že slovom *víno* sa v Biblii prekladá aj výraz „hroznová šťava“. Kvasenú šťavu zas niekedy nazýva „miešané víno“ alebo „silný nápoj“. Neskôr som sa dozvedel aj to, že Biblia učí, že pitie je bláznovstvo a skazenosť. (Kniha Prísloví 20,1)

Skúsil som v živote mnohé drogy, vrátane LSD, hašiša, amfetamínov, opiátov, THC, PCP a kokaínu, ale podľa mňa je alkohol rovnako nebezpečný a návykový. Podľa štatistík spôsobí viac než polovicu úmrtí na dialniciach a obrovské množstvo ľudí sa dostane do väzníc, nemocníc a liečební vďaka vplyvu alkoholu.

V ten večer som sa nemal v úmysle opiť sa, no po prvom pive som dostal chuť na ďalšie. Skôr ako zapadlo slnko nad mojím krstom, zatkli ma za rušenie verejného poriadku.

Môj kresťanský priateľ prehliadol v Matúšovom evanjeliu dôležitý nasledujúci verš: „Chodte ku všetkým národom a získavajte mi učeníkov, krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a učte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“ Nenaučil ma ako žiť kresťanský život. Samozrejme, on okolo jaskyne len prechádzal. Vyučovanie kresťanstva trvá oveľa dlhšie. Boh mi ho poslal, aby som začal svoju kresťanskú cestu. Neskôr ma iní veriaci učili ako žiť.

Na druhý deň po prepustení z väzenia som cítil hanbu. Vedel som však, že Boh mi odpustí. Pokračoval som v čítaní a modlitbe. Začal som si všímať známky Božej prítomnosti v mojom živote. Keď som napríklad čítal v Biblii vetu: „Stále Bohu ďakujte,“ vzal som to doslova. Keď som potom narazil hlavou do skaly alebo sa inak buchol, povedal som: „Ďakujem, Bože.“ Nechcel som kliatť. Vedel som, že ďakovania a kliatie nejdú dokopy.

Sklamalo ma, keď som zistil, že Glen neprejavuje záujem o šťastie, ktoré som prežíval. Nechápal som to, ale nenechal som sa tým zmalomyselnieť. Moje nadšenie rástlo každý deň. Začal som sa modliť, aby mi Boh ukázal, ako a komu o ňom hovoriť. „To môže byť príliš ťažké i na Boha,“ napadlo mi. „Nie je tu nikto iný než Glen a ten nechce počúvať.“

Ani v najmenšom som nečakal, čo mal Boh pre mňa – i pre Glenu pripravené. Vtedy som si nevšimol, že aj Glen sa zaujíma o duchovné témy. O niekoľko rokov neskôr aj on odovzdal svoj život Bohu.

12. kapitola

Hviezdou na deň

Onedlho po modlitbe, aby mi Boh ukázal ako o ňom povedať ostatným, som vyrazil na pravidelnú cestu dole do mesta. Okrem iného som zatelefonoval aj matke. Keď ma počula, začala vzrušene rozprávať:

„Doug, miláčik, hádaj, čo sa stalo. Obedovala som s reportérom zo CBS a ten bol nadšený predstavou o nakrútení reportáže o synovi multimilionára, ktorý žije v jaskyni. Chce za tebou prísť a podeliť sa s divákmi o dojemný ľudský príbeh.“

„Skvelé,“ súhlasil som. Nadchla ma predstava, že budem v televízii. Pravdepodobne som zdedil herecké vlohy po matke. „Kedy prídu?“ opýtal som sa.

„Neviem. Zavolaj mi zajtra,“ odpovedala. Absolvoval som už niekoľko dlhých pochodov tam a späť a odpoveď bola vždy rovnaká: „Zavolaj zajtra.“

Matke postupne došla trpezlivosť so CBS a ponúkla príbeh NBC. Tí po ňom skočili ako hladní vlci. Druhý deň ráno som sa stretol s mamou a dvomi televíznymi štábmi – CBS a NBC. Obidva štáby leteli rovnakým lietadlom a dorazili na miesto v rovnakom čase. Okamžite vypukla hlasná rozprava o tom, kto reportáž nakrúti. Cítil som sa trápne. Matka však zasiahla ako arbiter v pravý čas.

„Mali ste príležitosť,“ povedala novinárom zo CBS. „Môj

syn každý deň chodil z hôr do mesta a späť a vy ste mlčali a hrali sa s nami. Príbeh dávame NBC.“

Šéf štábu CBS sčervenal a začal na matku jačať: „Milá pani, dochádza vám vôbec, koľko trvá príprava na takú reportáž?! Urobili sme jednoducho všetko, aby sme tu boli čo najskôr.“

„Možno máte pravdu, ale ľuďom z NBC rozhodne netrvalo tak dlho ako vám, kým sa veci dali do pohybu,“ protirečila mama. „Príbeh patrí im a hotovo.“

„Uvedomujete si vôbec, koľko to stálo moju spoločnosť peňazi? Madam, kašlem na vás!“ otočil sa, vzal svojich mužov a zmizli.

Uvažoval som, prečo to Boh zariadil takým zvláštnym spôsobom. Neskôr som sa dozvedel, že ľudia zo CBS pre mňa priviezli krátke nohavice z leopardej kože a chceli zo všetkého urobiť frašku.

Roztržka mamu neznechutila. Rýchlo všetko zorganizovala a vyrazili sme na cestu. Pete Scott, pilot helikoptéry, absolvoval cestu dvakrát, kým dopravil všetkých do tretieho údolia, ale vrtuľníkom to netrvalo dlho.

Bolo zaujímavé vidieť chodníček, po ktorej som toľkokrát kráčal, z vtácej perspektívy. Pristáť v kaňone nebolo ľahké. Pred jaskyňou síce nebolo miesto, ale Pete našiel široký balvan, na ktorý oprel jednu lyžu a udržal stroj v tejto polohe dostatočne dlho na to, aby všetci vyskočili a vyložili veci.

Poznal som Peta dosť dobre. Pracoval v záchranárskom tíme a vždy sa zastavil nad mojou jaskyňou, keď hľadal strateného turistu. Zmätok, ktorý vypukol kvôli jeho priateľovi hipíkovi, sa mu zapáčil.

Keď bola technika pripravená, dostal som niekoľko inštrukcií a začalo sa nakrúcať. Najprv som stúpал po cestičke s batohom na chrbte. Potom chceli, aby som zapálil oheň a niečo uvaril. Urobili zábery jaskyne zvonku i zvnútra. Na-filmovali vodopád, jazierko, moju stoličku, i umelú nádobu slúžiacu ako stôl i nádoba na jedlo.

„Čo ešte robíš okrem prípravy jedla?“ opýtal sa režisér.
„Niekedy si vyjdem do okolia, vyrábam veci, čítam,“ me-
noval som. „Niekedy plávam v jazierku.“

Jeho tvár sa rozžiarila. „Mohli by sme ťa nakrútiť ako
plávaš?“ spýtal sa ma. „To by bol výborný záverečný záber.“

Zaváhal som a sklopil oči. Potom som povedal: „Nemám
plavky.“

„Nevidím v tom problém. Chlapci kameramani sú profíci.
Vezmú ťa z dialky, takže nikto nič nespozoruje.“

Súhlasil som: „OK. Ak to nevadí vám, mne určite nie.“
Zobliekol som sa a kameraman ustúpil čo najďalej. Vyliezol
som na kameň asi 7 metrov nad vodou a skočil dole. Režisér
i kameramani boli nadšení. Plával som asi minútu alebo dve
a kamery krúžili okolo. Keď som vyliezol, pristúpila ku mne
matka a podala mi uterák (tú nešokovalo absolútne nič).
Obliekol som sa a režisér ma požiadal o interview. „Len do
toho!“ súhlasil som.

„Tvoj otec je multimilionár. Matka pracuje v šoubiznise.
Mohol si si vybrať čokoľvek. Prečo chceš žiť na mieste, ako
je toto – bez všetkých výdobytkov civilizácie?“

Na chvíľu som sa zamyslel. „Bol som zbabelec, ktorý
sa v živote bál podriaďiť poriadku. Chcel som dokázať, že
viem robiť veci po svojom. Všetci okolo sa mi zdali pokry-
teckí. Spoločnosť vyznávala princíp „zožer, lebo ťa zožerú“. Ustavične som mal problémy a viem, že som sa nevedel
správať. Tu sa cítim skvelo. Je tu slniečko, svieži vzduch
a môžem sa prechádzať po horských chodníčkoch.“

V jaskyni som našiel Bibliu. V nej som sa dozvedel
o Ježišovi Kristovi. Zmenil môj život a ja som našiel radosť
a pokoj, po ktorých som túžil. Teraz, keď som Ježiša našiel,
chcem to povedať celému svetu. Som slobodný, pretože
moje hriechy sú odpustené. Prajem si, aby každý prežíval
šťastie ako ja v mojej jaskyni s Bohom, obklopený vecami,
ktoré stvoril!“

Keď som skončil svoju reč, nakrútili ešte, ako hrám na

flaute. Potom zabalili prístroje a všetci sme sa vrátili do Palm Springs.

„Kedy to budete vysielat?“ zaujímalo ma.

„Dnes. V správach o piatej, o desiatej a naposledy o jedenástej hodine,“ odpovedal režisér.

„To nestihnete,“ namietal som. „O chvíľu sú dve.“

„Uvidíš,“ povedal a mrkol na mňa. „Sme profíci, chápeš?“
Moje pochybnosti samozrejme nerozptýlili.

„Ešte jedno,“ poprosil som. „Nehovorte, kde sa jaskyňa nachádza. Nebol by som rád, aby sa zmenila na turistickú atrakciu.“

„Rozumiem. Predložím tvoju žiadosť šéfovi,“ slúbil.

Počas spiatočného letu som sa rozhodol, že popoludní zostanem v meste, aby som sa presvedčil, či hovoril pravdu. V jaskyni som televízor nemal, a tak som premýšľal, kam si ísť reportáž pozrieť. Ťažko som mohol niekde zazvoniť a požiadať, či by som sa nemohol pozrieť na správy o piatej. Keď som tak blúdil po chodníku, upútal ma hotel na druhej strane ulice. „To je ono,“ povedal som nahlas. „Na recepcii požiadam, aby mi dovolil pozerat televízor v hotelovej hale.“

Dievča pri pulte váhavo súhlasilo. Stlačil som tlačidlo na televízore a prepol na kanál NBC. Bol som taký vzrušený, že som ťažko vydržal sedieť. Prial som si povedať to svojim priateľom, aby sa mohli pozrieť tiež, ale bolo už neskoro. Po chvíľke som uvidel Joea, policajta a môjho priateľa, ako zastavuje pred hotelom. Vybehol som von a chytil ho za rameno. „Joe, poď so mnou! Musím ti niečo ukázať,“ vykrikol som.

„Čo je to? Som v službe, nemôžem len tak ísť,“ zdráhal sa.

„Bude to trvať len pár minút,“ uisťoval som ho. „V správach bude miestny zločinec.“

„Áno?“ zdvihol obočie. „A kto?“

„Uvidíš,“ povedal som.

Chvíľu sme sedeli a Joe už chcel zmiznúť, keď sa na obrazovke objavila helikoptéra. „V kaňone Tahquitz, niekoľko

míľ od Palm Springs, sa nachádza skutočný raj,“ začal moderátor.

„No nie,“ zakričal som. „Prezradili, kde je moja jaskyňa.“ V tom okamihu mi na tom nezáležalo. Vidieť ako stúpam po chodníčku, zapalujem oheň a varím jedlo bolo príliš vzrušujúce. Mrkol som na Joea. Sedel na konci stoličky a hltal obraz. Cítil som sa ako celebrita. Trochu som sa obával záberu ako sa vrhám do vody nahý, ale kameramani to zvládli skvele, presne, ako to režisér slúbil. Keď som skončil svoje vyhlásenie na konci reportáže, Joe zdvihol obočie a pozrel sa na mňa.

„Doug, si veriaci?“

Od chvíle, čo som začal čítať Bibliu, mi ešte nikto takúto otázku nepoložil. Premýšľal som, čo povedať.

„Skúšam byť,“ zareagoval som.

„To rád počujem,“ zbadal som iskru v jeho očiach. „Učím v nedelnej škole. Zastav sa, pustovník. Si na správnej stope.“

Jeden z mojich priateľov mi neskôr oznámil, že sa vo väzení pozeral na tú reportáž v ten deň trikrát.

Vtedy som to netušil, ale môj život sa podstatne zmenil.

O pár dní som na cestičke stretol chodca. „Nazdar! Kam mieriš?“ opýtal som sa.

„Chcem vidieť chlapca v treťom kaňone. Žije v jaskyni, videl som ho v televízii,“ vysvetľoval nadšene. Len ťažko som udržal vážnu tvár.

„Vážne?“ pýtal som sa. „Kto to je? Povedz mi o ňom niečo.“

Začal mi rozprávať a ja som sa o sebe dozvedel veci, o ktorých som nemal ani tušenia. Nakoniec som sa nezdržal.

„Človeče,“ povedal som. „Ten chlapík z jaskyne, čo ho hľadáš...“

„No?“ prerušil ma spýtavým pohľadom.

„To som ja! V televízii si videl mňa!“

Pozorne si ma premeral a zamrmľal: „Veľmi vtipné. Ani v najmenšom nevyzeráš ako on. Jeho by som poznal všade.“ Nasledoval zaujímavý rozhovor a ja dodnes neviem, či mi uveril, alebo nie.

Odvtedy sa v mojej jaskyni objavovali návštevníci veľmi často. Niekedy chodili sami, inokedy v skupinkách. Kŕmil som ich banánovým chlebom a delil sa s nimi o novonájdené šťastie. Nemal som starosti, komu hovoriť o Bohu. Moja jaskyňa sa stala turistickou atrakciou.

Boh mal dobrý dôvod, prečo dovolil reportérovi zverejniť polohu mojej jaskyne.

13. kapitola

Kam patriť?

Pretože som pociťoval túžbu stretávať sa s veriacimi, navštevoval som cirkvi a kostoly v meste. Jedno z mojich obľúbených miest bol Dom Józua. Bol to kresťanský dom, kam Homer, jeho majiteľ, pozýval núdzných. Viedol bohoslužby a učil bezdomovcov o Bohu. Pre návštevníkov mal pripravený aj pracovný program, ak tam ostávali bývať dlhšie. Spievali sme piesne, modlili sa a delili sme sa o svoje skúsenosti s Bohom. Atraktívnosť miesta (aspoň pre mňa) zvyšovala aj skupina pekných dievčat. Tie však nemali záujem o zanedbaného hipíka, ktorý nemal tušenia, čo je to správny kresťanský život. Hoci sa mi tam páčilo, nebolo to spoločenstvo, ktoré som hľadal. Homer navštevoval kresťanský zbor a pozýval nás na bohoslužby k nim.

Zúčastňoval som sa na stretnutiach aj iných kresťanských spoločenstiev. Niektoré z nich boli tzv. charizmatické a ich členovia hovorili v jazykoch. Navštevoval som aj miesto nazývané Centrum viery, študoval som Bibliu s mormónmi aj so Svedkami Jehovovými. Väčšina cirkví zastávala názor, že sú tou pravou cirkvou a ostatné sú falošné. Jeden kazateľ vyhlásil: „Ak nehovoríte v jazykoch, nie ste pokrstení Duchom Svätým.“

Touto témou som sa začal zaoberať hlbšie. Zistil som, že

hovorzenie jazykmi je jedným z duchovných darov a tie dáva *Duch*, komu chce. Niekomu dal taký dar, druhému dal iný, ale nikde som nečítal, že jedine hovorenie v jazykoch je skutočná cesta k Bohu. Ovocím Ducha nie sú jazyky, ale láska, radosť, pokoj atď. Keď Duch Svätý zostúpil na apoštolov na Turíce, hovorili jazykmi, ktorým rozumeli Židia z celého sveta zídění v Jeruzaleme. Nešlo teda o oslavu Boha nezrozumiteľným ´nebeským´ jazykom.

Bol som znechutený spormi, ktoré kresťanov rozdeľovali a tým, že sa k sebe niekedy správali veľmi nekresťansky. Nechápal som to. Nehovorí sa v Biblii: „Jedna nádej, jedna viera, jeden krst“? Bol som si istý, že Boh má svoju cirkev, ale ktorá to je? Vrátil som sa do hôr študovať a modliť sa o vedenie.

Raz v noci som stál pred jaskyňou a fascinovane pozeral na hviezdne nebo. Zamatovo čierna obloha žiarila tisíckami svetielok a nebesá sa zdali také skutočné a blízke. „Aký obrovský je Boh, ktorý zavesil všetky tieto svetlá v priestore!“ Premýšľal som o rôznych cirkvách. Ktorá je pravá? Klakol som si a modlil sa: „Bože, viedol si ma dlhou cestou a ešte dlhšia je predomnou. Musí predsa existovať cirkev, ktorá sa drží Biblie. Nezaujímam, ktorá to je. Ak mi ju ukážeš, prijmem to.“ Zostal som kľačať. V srdci sa mi rozliat pokoj a ja som znova vedel, že Boh ma počul.

Na druhý deň sa u mňa zastavil Glen. Hoci o sebe netvrdil, že je kresťan, bol mojím priateľom, a tak som mu vyliat svoje srdce: „Čo mám robiť? Jedna cirkev hovorí to, druhá ono. Všetci vyhlasujú, že sa držia Biblie. Prečítal som ju takmer celú a mnohým veciam nerozumiem. Nevieam, kto má pravdu.“ Glen nepovedal nič. Zdalo sa, že s niečím v duchu zápasí.

O pár dní som ležal pri jazierku a čítal si. Glen podišiel ku mne a podal mi knihu.

„Čo to je?“ spýtal som sa a zvedavo som si ju obzeral. Na titulnej strane boli vyobrazené dve ruky objímajúce celý svet. Pod nimi bol nadpis – *Veľký spor vekov*.

„Prečítaj si to,“ povedal jednoducho.

„Ale čo to je?“ trval som na svojej otázke.

„Prečítaj si to,“ zopakoval. Vždy bol málovravný. „Dá ti odpoveď na niektoré otázky.“

„OK, OK!“ vzdal som to.

Po Glenovom odchode som si knihu podrobne prelistoval. Mala 678 strán a ja som za celý život neprečítal ani knihu s polovičným počtom strán. Aby som nesklamal Glenu, rozhodol som sa prečítať aspoň pár odstavcov. Aj tak som nemal čo robiť.

Preskočil som úvod a začal prvou kapitolou. Autor opisoval pocity Ježiša pri pohľade z Olivového vrchu na Jeruzalem. Už prvé riadky ma vtiahli do deja. Niektoré výrazy mi robili pri mojom obmedzenom vzdelaní problémy, ale začítal som sa a hltal stranu za stranou.

„Teda!“ pomyslel som si obdivne. „Ten, kto toto napísal, hovorí s autoritou.“ Text obsahoval aj biblické citáty a rozprávanie plynulo veľmi hladko.

„Kto je vlastne autorom knihy?“ pýtal som sa. Na obálke knihy bolo napísané: Ellen G. Whiteová.

Bola to jedna z najzaujímavejších kníh, aké som čítal. Trávil som s ňou každú voľnú chvíľu.

Pri ďalšom stretnutí s Glenom som sa pýtal: „Kto je tá Ellen G. Whiteová?“

„Hm, niektorí veria, že bola inšpirovaná.“

„Myslel som si to,“ povedal som. „Hovorí cez ňu Boh, to je jasné. Rád by som sa s ňou stretol a porozprával.“

„Trochu neskoro,“ usmial sa Glen. „Zomrela v roku 1915.“

„Aha.“ Bol som sklamaný, ale čítal som ďalej. Začali sa mi skladať diely biblickej skladačky a všetko dávalo zmysel. Kniha hovorila o stvorení a sobote, o smrti a čo je po nej. Hovorila o zápase medzi satanom a Kristom a o utrpení cirkvi v stredoveku.

Čítal som v sieti pod figovníkom a hojdal sa odrážaním od skaly. Bolo to najpohodlnejšie miesto na čítanie. Poskyto-

valo dostatok tieňa a kaňonom predúval vetrík, aj keď ortuť teplomera vystupovala na takmer 50 stupňov. Chvíľu som čítal, potom som skočil do jazierka, aby som sa ochladil, na chvíľu si zdriemol a vrátil sa ku knihe. Uvažoval som nad informáciami, ktoré som sa dozvedel z jednotlivých kapitol. Kniha pohltila všetku moju mentálnu aktivitu a rozšírila moje chápanie Boha a Biblie.

Niekoľkokrát som si pomyslel, že takú obsiahlu knihu nikdy nedočítam, ale vždy, keď som sa vzdával, počul som naliehavý hlas: „Pokračuj, zvládneš to.“ Po niekoľkých týždňoch som dospel k poslednej časti knihy a tá ma zasiahla najviac: „Veľký spor medzi dobrom a zlom sa skončil. Nieto už hriechu ani hriešnikov. Celý vesmír je čistý. V celom nekonečnom stvorení vládne súlad a šťastie. Od toho, ktorý všetko stvoril, prúdi život, svetlo, blaho do všetkých strán bezmedzného priestoru. Od najmenšieho atómu až po najväčšie vesmírne telesá, všetko živé i neživé v neskonalej kráse a v dokonalej radosť hlása, že Boh je láska.“ (Veľký spor vekov, str. 678, vyd. Advent-Orion.)

„Fíha,“ zvolal som obdivne, keď som sa dvíhal od knihy. Mal som hneď dva dôvody na radosť – prvý raz sa mi podarilo dočítať hrubú knihu, ale hlavne som sa radoval z konečného víťazstva Boha nad satanom a hriechom. Bol to taký obrovský zážitok, že ho ťažko opísať.

Vyrazil som nahor do údolia, aby som vrátil knihu majiteľovi. „Máš ešte podobné knihy?“ opýtal som sa Glena.

„Jasné,“ odpovedal. Vyrastal vo veriacej rodine a rodičia dúfali, že v ňom prebudia záujem o kresťanskú literatúru. Do jeho jaskyne ustavične prúdili nové a nové knihy s náboženskou tematikou. V nasledujúcich mesiacoch som prečítal knihy *Túžba vekov*, *Cesta ku Kristovi*, *Patriarchovia a proroci*, *Daniel a Zjavenie*. Hltal som Bibliu a tieto inšpiratívne knihy. (Všetky tieto knihy vydalo v slovenčine vydavateľstvo Advent-Orion – pozn. prekladateľa.)

Jedno ma však znepokojovalo – otázka dňa odpočinku. Po prečítaní Biblie a všetkých kníh som príliš nepochyboval o tom, že deň odpočinku je sobota, ale nechcel som to prijať.

Cítil som sa už dostatočne odlišný. Nechcel som to ešte zvýrazňovať odlišovaním sa od veriacich, ktorí sa schádzajú v nedeľu. Cirkev, ktorá by sa stretávala na bohoslužbách v sobotu, som nepoznal. Hľadal som cestu, ako sobotu obísť. Je samozrejmé, že moji priatelia, ktorí zachovávajú nedeľu, majú na to dobré dôvody. Mal som v pláne spýtať sa na to desiatich duchovných. Keď som to urobil, dostal som jedenásť odpovedí.

Jeden duchovný povedal: „Zákon bol zrušený. My už nemusíme dodržiavať sobotu.“

„Znamená to, že nemusíte dodržiavať desatoro prikázaní?“

„Ale áno. Dodržujeme zostávajúcich deväť,“ znela odpoveď.

„Myslíte, že Boh chce, aby sme zabudli práve na to, ktoré sa začína slovom: Pamätaj? To nedáva zmysel!“

Iný kazateľ povedal: „Chodíme do zhromaždenia v nedeľu, pretože Ježiš v nedeľu vstal z mŕtvych a nedeľa je *nový* deň odpočinku.“

„Neznie to nelogicky. Môžete mi ale ukázať, kde Biblia prikazuje svätiteľ prvý deň týždňa?“ požiadal som ho. „Ak sa vám to podarí, pripojím sa k vašej cirkvi.“

„No... vieš... ono je to tak,“ ošival sa. „Nemáme síce doslovné prikázanie, ale máme tradíciu.“

Tradícia mi však nestačila. Poznal som Ježišove slová: „Šikovne rušíte Božie prikázanie, aby ste si ponechali svoju tradíciu.“ (Marek 7,9) Na potvrdenie takej vážnej zmeny som potreboval autoritu Biblie.

Posledný názor duchovného bol najkreatívnejší. Jeho vysvetlenie znelo: „V časoch Józua, keď sa zastavilo slnko a v časoch kráľa Chizkiáša, keď Boh vrátil tieň o desať stupňov späť, sme stratili jeden deň. Preto sa sobota stala nedeľou.“

„Chcete tým povedať, že keď Ježiš žil zemi, svätiteľ vlastne prvý a nie siedmy deň?“ opýtal som sa.

„No, tým si nie som istý,“ pripustil.

Znova som si prečítal príbeh stvorenia. Všimol som si niečo, čo som predtým nevidel. Boh požehnal sobotu skôr, než vstúpil na zem hriech. To znamená, že sobota je dokonalá, ako bol dokonalý svet, ktorý Boh stvoril. Prečo by teda Boh menil niečo bezchybné?

Ba čo viac, Boh vpísal desať prikázaní do kameňa. Do kameňa sa predsa zvyčajne nepíše to, čo chcete potom zmazať alebo zmeniť. Nie som nasledovník kresťanov, ale učeník Ježiša Krista. Ježiš chodil na bohoslužby v sobotu a nedeľu nikdy nespomínal. Pôjdem v jeho šlapajach.

Zostávala však otázka – kde nájsť ľudí, ktorí rešpektujú všetkých desať prikázaní?

Zašiel som za Glenom a pozrel sa mu priamo do očí. „Teraz na rovinu – existuje cirkev, ktorá verí týmto veciam?“ zaútočil som.

„Áno,“ odpovedal.

„Ako sa volá?“

„Cirkev adventistov siedmeho dňa,“ znela odpoveď.

„Cirkev čoho? Siedmeho dňa?“ V živote som to nepočul. „A čo znamená – adventisti?“ pýtal som sa zmätene.

„Slovo *advent* znamená príchod. Adventisti sú ľudia, ktorí čakajú na druhý príchod Krista.“

Pomyslel som si: „Aj ja som predsa adventista. Verím v druhý príchod Krista.“ Nahlas som povedal: „Ako o tom vieš toľko?“

Zdalo sa, že som Glena priviedol do rozpakov. „Vyrastal som s Bibliou a tými knihami. Od malička som chodil do zboru.“

„Chceš povedať, že všetko toto poznáš a nič s tým nerobíš?“ opýtal som sa s nevysvetliteľným úžasom. „To nie je možné.“ Nechápal som, že niekto pozná všetko o Božej láske a obeti pre ľudí, a predsa to ignoruje.

„Poď so mnou v sobotu do zboru,“ zvolal som nadšene. Chcem tých ľudí vidieť.

„Neviem, Doug. Nie som na to pripravený. Choď sám a potom mi o tom povieš.“

Nezdalo sa, že Glen prežíva moje nadšenie, pretože tušil, na čo narazím. V mysli som si vysníval tichý biely kostolík s krížom a zvonickou. Ľudia v ňom boli svätci, takí čistí, že ich nohy sa ledva dotýkali zeme. Všetci sa usmievali, nosili Biblie a spievali.

V sobotu som vstal skôr, obliekol si špinavú kombinézu a vysoké topánky bez ponožiek. Učesal som si vlasy, ale nezopol ich do vrkoča, hoci mi siahali na ramená. Neoholil som sa, ale uhladil strapaté fúzy rastúce skoro po bradu. S Bibliou v ruke a plný očakávaní som vykročil.

Našiel som ulicu a vydal sa hľadať budovu s číslom, ktoré mi povedal Glen. Namiesto malého kostola som našiel modernú stavbu v prosperujúcej štvrti. Parkovisko bolo zaplnené väčšinou luxusnými autami. Ponáhlal som sa dovnútra. Červený koberec pod mojimi topánkami bol mäkký. Všetci muži mali pekné obleky a ženy draho vyzerajúce šaty. Dámske účesy dali kaderničkam iste dosť roboty. Nečítal som nič o kresťanskom spôsobe obliekania. Cítil sa dosť trápne. Hlavy sa otáčali za mnou a ľudia zrejme premýšľali, či som si nezmyšľil adresu. Pri vchode mi muž potriasol rukou a povedal dosť strojene: „Som rád, že si prišiel.“ Aj napriek tomu som vošiel a usadil som sa v zadnej časti miestnosti.

Program už prebiehal a misijný príbeh ma zaujal. Potom som spolu s ostatnými prešiel do inej miestnosti so stoličkami do kruhu, kde sa konala sobotná škola. Nikto sa mi neprihovoril, aj keď niektorí sa na mňa milo usmievali. Sadol som si a hoci bola miestnosť plná, stoličky okolo mňa zívajú prázdnotou.

Po uvítaní vzal učiteľ do rúk Bibliu a brožúrku s témami. „Dnešná téma je proroctvo o 490 dňoch z knihy Daniel, 9. kapitola,“ začal.

„Výborne,“ pomyslel som si. Práve som o tom čítal v knihe *Daniel a Zjavenie* od *Uriaha Smitha*. Po niekoľkých úvod-

ných poznámkach sa učiteľ opýtal: „Kedy sa proroctvo o 490 dňoch začalo?“

Náhle som cítil, že som tu správne. Vedel som, o čom je reč. Takmer som vykrikol odpoveď, ale uvedomil som si, že nie je vhodné, aby návštevník hneď hovoril. Porozhliadal som sa po distingvovaných ľuďoch sediacych v kruhu. Učiteľ čakal, ale nikto neprehovoril. Pozerali sa na seba, do stropu, ale nikto sa neponáhľal odpovedať. Zdvihol som ruku.

„Áno?“ povedal učiteľ so zdvihnutým obočím.

„V roku 457 pred Kristom,“ vydal som zo seba. Pred toľkými ľuďmi som už dlho nehovoril.

„Správne,“ reagoval učiteľ s miernym úžasom v hlase. „A kedy sa toto obdobie končí?“ opýtal sa vzápätí.

Tentoraz sa oči všetkých automaticky upreli na hipíka. Zdalo sa, že všetci čakajú na moju odpoveď. Nie je to *ich* viera a *ich* cirkvi? Možno boli skromní alebo zdvorilí. Alebo boli všetci hostia ako ja.

Z prvej soboty som bol mierne rozladený. Hlavným dôvodom bol nedostatok nadšenia a vrúcnosti v spoločenstve. Ostatné cirkvi boli také vrele, že dokonca súperili o moju priazeň. Napadlo mi, či by správanie ľudí v adventistickom zbore bolo rovnaké, keby vedeli, že môj otec je multimilionár. Možno som očakával priveľa.

Do zboru som prišiel ešte niekoľkokrát, ale cítil som, že tam nezapadám. Sobotu som teda svätzil v jaskyni a v nedeľu som vyhľadával blízkosť iných kresťanov.

Neprestával som hovoriť o svojej novonájdennej viere všetkým, čo sa zastavili v jaskyni. Občas tam dokonca bývalo malé zhromaždenie. Na Glenu to urobilo dojem, aj napriek jeho predsudkom. „Dough, neviem, či ti to povedať,“ povedal pomaly jedného dňa, „ale keď hovoríš o Bohu, tvoja tvár jednoducho žiari.“

Moja viera rástla zo dňa na deň. Čím častejšie som ju používal, tým rýchlejšie rástla. Často som sa rozprával s priateľom, zhodou okolností tiež s Dougom. Hrával na

gitare, ja na flaute a spolu sme žobrali na ulici. Moja nová kresťanská skúsenosť bola taká vzrušujúca, že som nemohol zostať ticho. Raz sme sedeli na chodníku, hrali, ale nikto sa nezastavil a nedal nám peniaze. Začali sme sa teda rozprávať o náboženstve.

„Vieš, ja verím v Boha,“ vyhlásil Doug, „ale neverím v Ježiša.“

„Dokážem ti, že Ježiš existuje,“ reagoval som sebavedome.

„Ako?“ opýtal sa Doug skepticky.

„Kolko peňazí potrebujeme práve teraz?“ opýtal som sa.

„Nebolo by zlé, keby sa tu objavilo pár dolárov. Vyrazili by sme sa najesť,“ odpovedal.

„Dobre,“ povedal som. „Budem sa teraz modliť k Ježišovi a dostaneme štyri doláre.“ Sklonil som hlavu a povedal: „Ježišu Kriste, pomôž nám získať štyri doláre, aby sme sa dobre najedli a pomôž Dougovi pochopiť, že si. Amen.“

Začali sme hrať a o chvíľu sa pri nás zastavila pani. Keď sme skončili, opýtal som sa, či nemá drobné.

„Viete,“ chvíľu sa zamyslela. „Zvyčajne to nerobím, ale dnes má môj syn narodeniny. Má asi toľko rokov ako vy.“ Siahla do peňaženky a vytiahla peniaze. „Budú štyri doláre stačiť?“ opýtala sa. Uistil som ju, že áno. Keď odchádzala, určite bola prekvapená pohľadom môjho priateľa, ktorý na ňu hľadel s otvorenými ústami.

Aj on už dávno prijal Ježiša ako svojho Spasiteľa a Pána.

14. kapitola

Keď to prvý raz nevyjde

Keď som prvý raz videl Karin, mali sme obaja pätnásť. Postávala s kamarátkami na rohu ulice a smiali sa, hlasito vykrikovali a robili hlúposti.

Karin sa o mňa príliš nezaujímal. Dávala prednosť schôdzkam so staršími chlapcami, ktorí navyše mali auto.

Raz sme sa stretli v meste. Spomenul som si, o koho ide. V mojom živote sa však dialo množstvo iných vecí. Po dvoch rokoch, práve keď som začal čítať Bibliu, sa naše cesty znova skrížili. S kamarátom Ricom sme vyrazili do herne trocha sa pobaviť a zahrať si biliard. Pri jednom stole som zbadal Karin s kamarátkou. Ukázalo sa, že to druhé dievča je Ricova priateľka. Keď nás predstavili, odišli do baru a s Karin sme ostali sami. Necítil som sa pritom najlepšie. Ani jeden z nás si to tak nepredstavoval.

„Nechceš si zahrať?“ navrhol som.

„Ani nie, ďakujem,“ povedala ona.

„OK, tak vyrazíme inam,“ skúsil som to inak. Celý večer sme sa potulovali po meste a rozprávali sa. Keď sme sa dostali pred obchod s alkoholom, aj napriek svojim predsavzatiam som kúpil fľašu vína. „Zájdeme do parku a nájdeme nejaké príjemné miestečko,“ povedal som. „Postaral som sa o občerstvenie.“

„Nie, ďakujem, Doug. Už nepijem,“ odpovedala.

„Čo tým myslíš, že už nepiješ?“ opýtal som sa neveriacky.
„Každý pije!“ Karin však trvala na svojom.

„A predpokladám, že čítaš aj Bibliu,“ poznamenal som ironicky.

Zastavila sa a prekvapene sa na mňa pozrela. „A vieš, že áno? Ako si to spoznal?“

„Neviem. Dal som si dve a dve dokopy. Aj ja som začal čítať Bibliu.“ Prechádzali sme studenou nocou a hovorili o Biblii a náboženstve. Čím viac sme hovorili, tým viac tém sa pred nami otváralo.

Vídali sme sa čoraz častejšie a o niekoľko týždňov sme sa vzali. Prestažovali sme sa do mesta, ale rušný život nám nevyhovoval, a tak sme si zbalili majetok na chrbát a vyrazili stopom na sever Kalifornie. Nevedeli sme, kam mierime, a preto sme sa neponáhlali. Raz sme si ustlali pri nájazde na diaľnicu, aby nás o piatej ráno zobudilo kropiace auto. Inokedy sme zašli do lesa neďaleko Big Suru a ľahli si pod strom. Ráno stál nad nami strážnik parku. „Neprekáža mi, že tu táboríte,“ povedal. „Ale možno vás bude zaujímať, že ležíte na lístí jedovatého duba.“

V Ukiah nám zastavil mladý pár. „Kam mierite?“ opýtal sa vodič.

„Nie sme si istí,“ odpovedal som. „Modlíme sa, aby nám Boh ukázal cestu. Kam mierite vy?“

Mierne prekvapený odpovedal: „Kam ideme my, by sa vám nechcelo. Je to diera uprostred ničoho. Mestečko me-nom Covelo. Okolo je národný park.“

„Hm. Sú tam jaskyne?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal muž.

„Sú tam nejaké kostoly?“ zaujímalo Karin.

„Nič iné než kostoly tam nie je,“ odpovedala žena. „V mes-te nie je ani divadlo.“

Covelo sa nám zapáčilo a keď sme tam dorazili, zamiloval som si krásu borovicových hôr. Žili sme nejaký čas v jaskyni

v parku a hľadali pozemok. Čoskoro sme našli miesto, o ktoré sme vážne stáli. Problém boli financie. Pracoval som len ako sezónny robotník a na konci leta sme sa museli vrátiť do Palm Springs. Jedine tak som mohol podporovať našu rozrastajúcu rodinu. Mal som sa stať otcom.

Skúšal som všetko možné, ale skutočne dobrá práca sa nenaskytla. Nakoniec som sa uplatnil pri predaji a dovoze mäsa. Uvedomil som si, že predajný reťazec má tri články. Napadlo mi, že keď eliminujem sprostredkovateľa, jeho zisk bude môj.

Otec mi pomohol kúpiť malý ojazdený Volkswagen. Na predné dvere som si nechal namaľovať logo firmy: Veľkoobchod prvotriednych hovädzích steakov Douga Batchelora. Dal som si vytlačiť vizitky a našiel niekoľko kontaktov. Potom som do Volkswagena umiestnil mrazničku a kúpil kus hovädzieho. Kamarát ma naučil krájať ho na steaky a prosperujúci obchod sa rozbehol. Od samého začiatku to bol výborný kšeft.

Počas svojho krátkeho hovädzieho podnikania som sa naučil zaujímavé veci. Raz sa ma zákazníčka pýtala, či by som jej nedodal nejaké prvotriedne bravčové. Vedel som, aké sú stupne akosti hovädzieho: prvotriedne, výberové, dobré a slušné. Videl som roztriedené kurčatá, ale s delením bravčového mäsa som skúsenosti nemal.

Zašiel som za známym mäsiarom a opýtal sa ho na to. Keď počul moju otázku, zasmial sa a povedal: „Ministerstvo poľnohospodárstva zastáva názor, že toto mäso je dobré tak pre psov. Netrápia sa s triedením. Tlačia letáky, kde ťa navádzajú variť ho tak dlho, kým sa nezničia všetky larvy svalovcov.“

Keď som to počul, skoro ma nadvihlo. Pripomenulo mi to časť Biblie, kde sa hovorí o bravčovom mäse. Niektorí duchovní mi tvrdili, že tieto nariadenia sú zrušené, ale mne to nedávalo zmysel. Nereaguje ľudské telo na potravu rovnakým spôsobom, akým reagovalo v čase starovekého

Izraela? Nie je mäso stále plné choroboplodných baktérií a parazitov?

Naučil som sa ešte niečo. Keď som začal s predajom hovädzieho, rozhodol som sa používať vlastný tovar. Na raňajky som si dával newyorský steak, na obed kotletu a na večeru malý rezeň. Po čase som sa cítil totálne vyšťavený, bez energie. Začalo sa meniť aj moje správanie. Noci som presedel pri televízii a zjedol som aj liter zmrzliny – áno celý liter. Môj duchovný život zovšednel a mal som menej sily odolávať pokušeniam. Moja pustovnícka strava pozostávajúca z ryže, fazule, chleba a ovocia ma udržiavala vo vitalite a sile. Prvý raz som si uvedomil, aký vplyv má jedlo na fyzické, duchovné i morálne zdravie. Zarábali sme na mäse slušné peniaze, ale čím viac sme zarábali, tým viac sme utratili.

„Skúsme ešte raz Covelo,“ vyhlásil som jedného dňa. „Tentoraz to vyjde.“ Predali sme Volkswagen a kúpili starú polorozpadnutú dodávku Ford. V Coveli sme našli 160 árov krásnej neobrobenej pôdy, ktorá bola k dispozícii za prijateľných podmienok. Najprv sme spali v stane, neskôr som z vyhodeneného materiálu vyrobil provizórny dom. Nebola to vila, ale bol náš a milovali sme ho. Začal som trochu podnikáť s palivovým drevom.

Navštevovali sme presbyteriánsky kostol, ale ja som nezabúdal na sobotu a všetko, čo som poznal. Zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa stál oproti presbyteriánskemu kostolu. Zaujímalo ma, či sú v ňom ľudia priateľskejší. Zoznámil som sa s istým Duanom, ktorý prejavoval záujem o cirkev a náboženstvo a jednu sobotu sme vyrazili k adventistom. Karin musela zostať doma s Ráchel, našou malou dcérou.

Moje pocity v to ráno boli zmiešaninou očakávania a strachu. „Čo ak sa im nebude páčiť môj vzhľad? No a čo! Je sloboda a ja mám právo tu byť, rovnako ako oni.“ Asi som sa cítil urazený ešte od minula, pretože som zo skrine vyhrabal starú kombinézu a obliekol na seba aj staré umastené tričko. Vlasý som si stiahol gumičkou do vrkoča.

Skočil som na motorku a vyrazil po Duana. Vtedy bolo v móde nosiť roztrhané staré modré džínsy a Duan šiel s módou. Jedno zo zadných vreciek mal úplne odtrhnuté a odkrytá časť kože bola dôkazom, že nenesí spodné prádlo. Hanbil som sa za neho, ale mlčal som.

Pri dverách čakal usmievavý muž a pevne nám stisol ruku. Uvítal nás a pozval dovnútra, kde nás roztomilá starenka poprosila o zápis do knihy hostí. Vošli sme do modlitebne a posadili sa. Ľudia stále prichádzali a my sme sledovali, ako si sadajú. Mnohí mali prešedivené vlasy a niektorí už žiadne. Jeden manželský pár zamieril k sedadlám pred nami. Než si sadli, predstavili sa nám a potriasli rukou.

Kázanie v tento deň spontánne tryskalo staršiemu kazateľovi priamo zo srdca. Bol vreľý a úprimný, a to ma zasiahlo. Pil som zo studne slova ako smädný na púšti. Po bohoslužbe nás ľudia obklopili a pozývali k sebe na obed. Nezdalo sa, že by si niekto všímal naše šaty a ja som sa cítil trochu zahanbený. Pozvaniami sme boli zaskočení a nevedeli sme, čo robiť. Nakoniec prevážilo pozvanie kazateľa Joea Phillipsa a jeho manželky. Obedovali sme teda u nich. Som si istý, že nikoho z nich ani vo sne nenapadlo, že by vlasatý hipík sediaci v ich zbore mohol byť raz ich kazateľom.

Posadili sme sa k zdravému, jednoducho pripravenému jedlu – vegetariánska fašírka, zemiaky, zeleninový šalát, domáci celozrnný chlieb a jablkový koláč! „Nech sa páči,“ pozýval nás pastor Joe. „Manželka je najlepšia kuchárka v meste. Ak nebudete jesť, urazíte jej city.“ Duan ani ja sme jej city neurazili. Vyprázdnil sme každú misu na stole. Hostiteľ i jeho žena boli potešení a spokojní.

Po obede kazateľ Joe navrhol: „Čo keby sme išli do obývačky a venovali sa chvíľu Biblii?“ Návrh som privítal. Otvorili sme Biblie a začali s kazateľom a jeho ženou diskutovať. Duan zaspal v kresle.

Nasledujúcu sobotu sme išli do zboru s Karin a odvtedy už každý týždeň. Po bohoslužbe sme chodievali ku kazateľovi

na obed. Popoludní sme pravidelne otvárali Bibliu. Témam, ktoré som už preštudoval samostatne, sme sa hlbšie nevenovali. Pri štúdiu kníh Daniel a Zjavenie som poznal význam všetkých symbolov a udalostí s nimi spojených. Jedného dňa kazateľ vyhlásil: „Dough, si takmer pripravený na krst.“

„Ako to 'takmer'? Ja som pripravený!“ nesúhlasil som. „Verím všetkému, čo cirkev adventistov učí.“

Zaváhal. „A čo fajčenie, Doug? Si pripravený sa ho vzdať?“

Teraz som zaváhal ja. „No, tým si nie som istý. Nechápeš, čo má fajčenie spoločné s mojou láskou k Bohu. Nechal som všetky svoje zlé návyky ako fajčenie trávy, pitie, drogy, klamanie a krádeže. Fajčenie však nie je také zlé. Vyfajčím len pol balíčka denne. A okrem toho, som si istý, že Boh ma miluje a odpovedá na moje modlitby.“

„To je pravda. Iste ťa miluje,“ povedal kazateľ Joe trepezlivo. „Učí ťa a vedie krok za krokom. No ak si závislý od cigariet, púta ťa to k diablovi. Vieš si predstaviť, ako Ježiš počas rozhovoru o Otcovej láske vyfukuje dym do tváre svojich učeníkov?“

Vedel som, že Ježiš je náš vzor a predstava cigaretového dymu vychádzajúceho z jeho úst bola taká absurdná, že som sa nahlas zasmial.

„Pochop,“ pokračoval kazateľ, „keď si pokrstený, je to nové zrodienie. Boh nechce, aby jeho novorodenci fajčili.“

„Keď to vidím z tejto strany, potom, samozrejme, nechcem fajčiť,“ pripustil som.

Spomenul som si na boj, keď som prestával piť. Hádal som sa s Bohom: „Pane, ja pijem rád. Je to zábava.“

Boh povedal: „Len do toho. Pi ďalej.“ Nechcem tým povedať, že Boh mal rád moje pitie. Nechcel ma len nútiť. Krôčik po krôčiku som stále jasnejšie videl a chápal všetku bolesť, ktorú moje pitie spôsobuje. Uvedomil som si to, keď som sa prebral vo väzení alebo mi bolo celý deň zle a zvracal som, alebo som po prebudení zistil, že som urobil hlúposť

a strápnil niekoho, koho som miloval. Stalo sa, že som dokonca nabúral auto, ktoré mi nepatriło. Počul som, ako mi Boh hovorí: „Doug, si so sebou spokojný?“ Konečne mi došlo, že Boh chce, aby sa kresťania vzdali len toho, čo je pre nich škodlivé, telesne i duševne. Keď som to prijal takto, prestal som piť. Vedel som však, že fajčenie bude tvrďší oriešok.

Karin s fajčením skončila relatívne ľahko. Lekár jej vysvetlil, že naše dieťa sa narodilo nedonosené kvôli jej fajčeniu. „Fajčenie neškodí len vám,“ povedal, „ubližujete aj dieťaťu.“

Raz vošla Karin do izby a všimla si, že nechala v popolníku zapálenú cigaretu. Jej dym stúpala priamo do tváre spiacej Ráchel. „Čo to robím?“ vykričala. „Nestačí, že ničím vlastné pľúca? Ako môžem robiť to isté svojmu dieťaťu!“ Keď som v ten deň prišiel domov, povedala mi: „Doug, skúsím, ako to pôjde bez cigariet.“ A bolo to. Už si nikdy nezapálila.

Karin bola pokrstená bezo mňa.

Niektorým to ide ľahko, ale u iných tabakový démon poriadne kričí a kope, kým odíde. Zápasil som a hľadal odvahu urobiť rozhodujúci krok. Jedného dňa som si povedal: „Zajtra končím.“ Vyhodil som všetky cigarety a skúšal na ne zabudnúť. Druhý deň som po cigarete túžil tak silno, že sa mi triasli ruky. Bežal som do obchodu a kúpil si iné. „To sú vyhodené peniaze,“ povedal som si. Počas tridsiatich minút som vyfajčil pol balíčka, ale celý čas ma páľilo svedomie. „Dobre, dobre, skúsím to znova.“

Zápas prebiehal niekoľko mesiacov.

Miloval som adventistickú cirkev, pretože niečo zastávala. Vedel som, že môžem vstúpiť aj do iných cirkví bez toho, aby som zanechal fajčenie alebo pitie, no ja som chcel Cirkev adventistov siedmeho dňa. Musel som vziať svoj kríž a nasledovať Krista. Oblúbil som si jeden z výrokov kazateľa Joesa: „Ak nebudeš zastávať niečo, padneš pre nič.“ Zúfalo som túžil stať sa členom cirkvi. No nestal som sa – aspoň teraz ešte nie.

O pár týždňov syčal náš starnúci nákladiak cestou do prudkého kopca. Náhle som začul buchnutie, nasledovalo „ssss“ a potom sa ozvala obrovská rana. „No nie, práve teraz!“ vzdychol som otrávene. Bola to druhá prázdna pneumatika tohto dňa. Dodávka mi odchádzala priamo pred očami. Počas posledných dvadsaťštyri hodín odpadli predné svetlá, zlomili sa zadné dvierka a motor začal divne dymiť.

Keď som zdvíhal auto a menil koleso, premýšľal som o novej dodávke Datsun, ktorú som videl v reklame. Tú by som potreboval! Začal som snívať. Kúpim si typ s veľkou kabínou, aby sa tam vošla celá rodina. Bude mať päťstupňovú prevodovku, vpredu navijak a plochý nákladný priestor na prevážanie dreva.

Utiahol som poslednú skrutku, nasadil puklice a našartoval, ale v hlave mi stále ležal nový Datsun. Nakoniec som zvolal: „Bože, prestanem fajčiť, keď mi dáš taký nákladiak!“

Nikdy som na vlastné uši nepočul Boží hlas, vždy hovoril k môjmu svedomiu ticho, ale tentoraz sa v kabíne rozoznel zvuk: „Ty si ochotný prestať s fajčením kvôli dodávke, ale kvôli mne sa tak rozhodnúť nevieš?“

Zaskočilo ma to a niekoľko minút som počúval, či sa nezve znova. Premýšľal som: „Ježiš zomrel na kríži aj za mňa a chce, aby som sa vzdal vecí, ktoré sú pre mňa zlé.“

Tú dodávku som musel mať. „Bože, prosím, odpusť mi!“ volal som. „Nemyslel som to tak a s tvojou pomocou si už nikdy nezapálím!“

Keď som sa dostal domov, vzal som cigarety a spláchol ich v záchode, pretože som vedel, že tam ich hľadať nepôjdem. Vďaka Božej milosti som už ďalšiu cigaretu nevyfajčil. O dva týždne neskôr som bol pokrstený.

Presne po desiatich rokoch mi Boh daroval Datsun 4 x 4 s navijakom, veľkou kabínou a päťstupňovou prevodovkou. Za elektrické okná a posilňovač riadenia som sa ani nemodlil! No pýtal som sa: „Bože, prečo si čakal desať rokov?“

Odpovedal, že počas desiatich rokov, čo som si nekupoval cigarety, som si ušetril peniaze na nový nákladiak.

Ja, a duchovný?

Od chvíle, keď som v jaskyni prijal Ježiša, hovoril som o Božej láske iným ľuďom. Každý rozhovor som smeroval k náboženstvu a vysvetľoval som, čo pre mňa Boh urobil. Hovoril som s hipíkmi, bezdomovcami, stopármi, susedmi aj mechanikmi v autoservise – jednoducho s každým.

Kazateľ krátko po mojom krste oznámil v zhromaždení, že o dva týždne sa začne evanjelizačný program. Okamžite mi myslou prebehli všetci ľudia, s ktorými som hovoril a mnohí vyjadrili túžbu po pokoji a radošti, ktoré som prežíval. Rozhodol som sa ich pozvať na stretnutie.

V prvý evanjelizačný večer bol náš zbor preplnený. Stál som vo dverách a vyzeral priateľov, ktorých som pozval. Prišli mnohí moji kamaráti z hôr a chodili na každú nasledujúcu prednášku. Desať z dvanástich pokrstených boli moji priatelia, s ktorými som študoval Bibliu. „Slúžiť Bohu je radosť,“ hovoril som si v duchu.

Jedného dňa sa u mňa zastavil kazateľ Joe a vyzval ma: „Dough, čo keby si nám kázal? Tvoja láska k Bohu a tvoje nadšenie zasahujú ľudské srdcia. Mal by si sa o ne podeliť aj z kazateľnice.“

Bol som zaskočený. Ja a kázať? „To nie. Nie som ten pravý. Nikdy nebudem duchovným! Nemám vzdelanie a neviem,

čo hovoriť. Nie, vďaka, to ja nedokážem.“

„Nemusíš mať teologické vzdelanie,“ trval na svojom. „Iba vstaneš a povieš, čo pre teba Boh urobil. Nič viac od teba nechcem.“

„Aj tak si myslím, že to nezvládnem,“ povedal som dôrazne.

Kazateľ nateraz síce ustúpil, ale zasial vo mne myšlienku, ktorú Duch Svätý udržiaval pri živote. Keď sme sa k nej znova dostali, odporoval som už menej a nakoniec som sa rozhodol skúsiť to.

Keby som žil aj sto rokov, na svoje prvé „kázanie“ nikdy nezabudnem. Nemal som oblek a zabudol som si vziať kravatu, ale problém nebol v oblečení. Sedel som nervózne na stupienku a čakal na okamih pravdy. Ruky sa mi potili a počul som, ako mi srdce bije v krku. Keď prišiel čas na môj príhovor, položil som Bibliu pred seba a chytil sa oboma rukami kazateľnice. Bol som šťastný, že sa za ňu môžem schovať, takže nevidno, ako sa mi trasú kolená. Keď som otvoril ústa, ozval sa hlas, ktorý hádam ani nebol môj. Niekoľkokrát som prehltol a olízal si pery, pretože v ústach som mal sucho. Poslucháči však boli skvelí. Vďaka za nich! Venovali mi sústredenú pozornosť. Kazateľ a pani Phillipsová sedeli v prvom rade, prikyvovali a občas povedali súhlasné „amen“. Odozva na moje bojazlivé slová mi dodávala odvalu a nejako som sa dostal na koniec. Keď som ľuďom pri odchode podával ruky, vyznávali, že ich kázanie zasiahlo.

„Ja a zasiahnuť srdce?“ myslel som si. Všimol som si, že niekoľkí „svätci“, ktorí načúvali mojej reči, mali slúchadlá. Napadlo mi, že boli asi pokazené.

Za kazateľnicou som potom stál dosť často a zakaždým to bolo ľahšie.

„Doug, mal by si ísť do školy a študovať teológiu,“ tlačil na mňa kazateľ Phillips. „Boh ti dal zvláštny dar na túto prácu a navyše, rád sa delíš o evanjelium. Pán Boh ťa povoľáva pracovať pre neho.“

Pozorne som hľadel na tvár toho starého muža. V duchu som si povedal: „Ak niekedy budem kazateľom, chcel by som byť ako on.“ Bol pre mňa úžasnou inšpiráciou. Nahlas som povedal: „Dobre, kazateľ, budeme sa za to modliť.“

Nakoniec som išiel do školy. Môj drahý otec! Vždy túžil, aby som mal vzdelanie, aj keby malo byť náboženské. Bol šťastný, že ma môže podporovať šesť mesiacov na Southwestern Adventist College v Keene v Texase. Prežil som tam jedno z najkrajších období vo svojom živote. Ako teenager som kašlal na školu. Sám seba som presvedčil, že nie som dosť šikovný. V Southwestern som však študoval s výborným prospechom. Teraz viem, že som sa vedel naučiť, čo som chcel.

Počas štúdia som si požičal knihu *Vlastný životopis Benjamína Franklina*. Bolo úžasné dočítať sa, že tento muž odišiel zo školy, utiekol z domova, a aj napriek tomu sa naučil hovoriť a písať v siedmich jazykoch. Vynašiel bifokálne okuliare, tzv. Franklinovu pec, poštu, verejné knižnice a hasičské stanice. Urobil množstvo objavov na poli elektriny, založil noviny a časopisy a stal sa prvým veľvyslancom Spojených štátov vo Francúzsku. A bol vegetarián!

Povedal som si: „Ak sa to dokázal naučiť on, zvládnem to aj ja. Ježiš slúbil, že v ňom môžem všetko. Keď som sa stal kresťanom, naučil som sa mnoho vecí, ktoré som pokladal za nemožné. Hral som na flaute, gitare, harmonike, piane a trúbke. Naučil som sa trochu po španielsky a pilotovať lietadlo. Jazdil som na windsurfinhu a učil sa spievať – napriek tomu, že ma priatelia prosili, aby som to vzdal.“

Po škole som pracoval s kazateľom Marvinom Moorom v Texase. Bol to vysoký priateľský muž pripomínajúci Abrahama Lincolna. Robili sme spoločne niekoľko seminárov knihy Zjavenie. Boli sme dobrý tím. Boh požehnal našu prácu a mnoho ľudí bolo pokrstených. Na konci roka ma speváci známej gospelovej skupiny Heritage Singers pozvali, aby

som na ich koncertoch vystupoval ako evanjelista. Na speve stále pracujem!

Boh vedel, čo robí. Keď som večer čo večer stál pred publikom na koncerte Heritage Singers a rozprával o tom, čo pre mňa Boh vykonal a volal ich nasledovať Ježiša, zbavoval som sa aj posledných zvyškov trémy. Počas osemnástich mesiacov nepretržitého vystupovania päť dní v týždni som dohnal to, čo som zameškal vo formálnom vzdelaní.

Znovu medzi Indiánmi

Jedného dňa, keď som sedel v kancelárii Heritage Singers, zazvonil telefón. „Tu je Leroy Moore,“ ozval sa neznámy hlas. „Zastupujem Stredisko adventistov siedmeho dňa pre prácu medzi pôvodnými obyvateľmi v Severnej Amerike. Počul som o vašich evanjelizačných úspechoch. Nechceli by ste prísť do misie La Vida a pracovať pre Indiánov Navaho?“

Okamžite sa mi premietli dni strávené medzi Indiánmi, keď som býval u strýka v Novom Mexiku. Mal som ich skutočne rád. Na niektoré veci by som však radšej zabudol.

„Pán Moore, je mi to vážne ľúto,“ povedal som. „Máme naložený nákladiak a onedlho odchádzame do Kalifornie. Teraz pracujem s Heritage Singers.“

„Aha,“ zarazil sa. „No keby ste mali cestu okolo, tak sa zastavte v La Vida a prídte sa na nás pozrieť. Môžete tu aj prespať.“

„Vďaka,“ povedal som. „Zastavíme sa. Vašu ponuku zahrniem do svojich modlitieb. Určite sa ešte stretneme.“

Cítil som, že nemám záujem, ale Boh mal iné úmysly. Skôr než sme dorazili na miesto, kamión sa divne zakolísal a ozval sa zvláštny zvuk. „Už sme takmer v cieľi, ale niečo sa stalo s autom,“ povedal som Karin.

O niekoľko minút sme dorazili na misijnú stanicu, a keď

sme vošli na dvor, odpadlo z vleku koleso. Zo všetkých miest, kde sa na 2000 kilometrov dlhej ceste mohlo pokaziť auto, sa to stalo práve v La Vida.

„Potrebujete vymeniť ložiská,“ povedal jeden z mužov, ktorí sa zhlukli okolo auta. Otočil koleso a ukázal mi zničené súčiastky.

„Ako dlho to bude trvať?“ opýtal som sa.

„Servis v tomto zapadákovce nemá na sklade veľa náhradných dielov. Budú ich musieť objednať z Albuquerque. Odhadujem to najmenej na dva dni,“ odpovedal muž.

„Aspoň zistíme, ako to tu chodí,“ vzdychol som si.

„Zostaneme,“ oznámil som zakrátko Leroyovi.

Misionári kúpili starý dom vo Waterflow v Novom Mexiku a ten sa mal stať naším domovom. Naším cieľom malo byť založenie nového zboru. Na mieste sme zistili, že pôvodní majitelia sa ešte nevystaňovali, dokonca nemali ani zbalené. Keď odišli, zanechali po sebe starý nábytok, nepotrebné veci a veľa neporiadku, dokonca špinavé taniere po raňajkách na stole. Do mesiaca sa nám podarilo dom vymaľovať a upratať.

Nedaleko stál karavan, ktorý misia prenajala indiánskej rodine. Dvor bol posiaty množstvom plechoviek od piva. Okolitá krajina nebola veľmi pohostinná. Niekoľko osamelých stromov, vyschnutá púšť a ploché pahorky stojace v puste krajine ako hliadky.

Začali sme drobnosťami. Opustený stánok s hamburgermi sme premenili na spoločenskú miestnosť a v stane sme usporadúvali seminár o knihe Zjavenie. Boh nám požehnal a výsledky sa dostavili. V malej budove sa tlačilo okolo sto ľudí. Misia sa nachádzala len sedemnášť míľ od miesta, kde býval môj strýko, a tak som na neho i jeho rodinu často myslel. Raz sa na dvore, kde som práve pracoval, objavil polorozbitý pick-up. Auto nebolo staré, ale absolútne neudržiavané. Malo pokrivené dvere, prasknuté predné sklo a ojazdené pneumatiky. Z auta vystúpil Indián s dlhými

mastnými vlasmi, zjazvenou tvárou a veľkým bruchom. Hádal som mu päťdesiat.

Prišiel ku mne a opatrne sa rozhliadal okolo.

„Poznáš nejakého Douga Batchelora?“ opýtal sa.

Bol som prekvapený, že pozná moje meno. Pozorne som si muža prehlíadal, ale nikoho mi nepripomenul. „Ja som Doug Batchelor,“ povedal som neisto.

Na chvíľu zaváhal a potom sa jeho tvár rozžiarila: „Doug, Doug!“ volal. „Spomínaš si na mňa? Ja som Ken!“ Dopotácal sa ku mne a pevne ma objal. Stále som netušil, kto to je.

„Ken?“ opýtal som sa.

„Áno! Ken Platero, spomínaš? Jazdievali sme na motorákach, keď si býval u strýka.“

Náhle sa mi rozjasnilo. Bol to môj kamarát, ktorému som pomohol začať piť.“

„Si to ty! Nespoznal som ťa,“ povedal som konečne. „Už je to dlho. Desať rokov.“

„Áno. Strýko mi hovoril, že si tu. Hovoril, že si vraj kresťan. Je to pravda?“

„Správne. Som adventista siedmeho dňa.“

„Som rád,“ zdalo sa, že hovorí z hĺbky srdca. „Potrebujem Boha. Nemám nič, len problémy.“ Vrásky na čele sa mu prehĺbili a hlboko si vzdychol. Videl som, že jeho zármutok je veľký.

„Aké problémy?“ opýtal som sa.

„Žena odo mňa odchádza. Dostal som sa do konfliktu so zákonom a môj život je v troskách.“ Bolo vidieť, že trpí. „Potrebujem Boha.“

„Viem, ako sa cítiš,“ povedal som. „Nesiem na tom vinu aj ja. Skúsime sa za to modliť.“ Klakli sme si s Kenom na dvore a ja som sa modlil za neho i jeho rodinu. Keď sme vstávali, tisli sa mu do očí slzy. Chytil ma za ruky. „Prídem do vášho kostola. Chcem, aby si sa naďalej modlil za mňa aj moju rodinu.“

„Budem na teba myslieť, Ken. Budeš vždy súčasťou mo-

jich modlitieb,“ uisťoval som ho.

„Bol si vždy môj najlepší priateľ,“ povedal, keď nasadal do dodávky.

Keď odchádzal, povedal som si v duchu: „Nie, Ken. Bol som ten najhorší nepriateľ, ktorého si mal. Ja som ťa zvedol na zlú cestu. Bože, čo som to urobil?“ volal som. „Zničil som život človeka, keď som bol mladý a hlúpy.“

Kena som už nikdy nevidel. Dúfal som, že sa objaví na niektorom z našich stretnutí, ale nestalo sa. Skúšal som zistiť, kde býva, ale nepodarilo sa mi to. Spomienka na neho bola veľmi bolestná. „Bože,“ modlil som sa. „Ak môžem nejako odčiniť tu hroznú vec, čo som urobil, ukáž mi ako.“

Keď som sa modlil, stál som pred karavanom pri našom dome. Kto sú jeho obyvatelia? Vedeli sme, že majú tri deti a sú to inteligentní ľudia. Neskôr som sa dozvedeli aj ich mená, Tom a Alaiace Begayovci. Alaiace pracovala ako odborníčka na počítače. Tom bol vojnový veterán, hovoril plynulo indiánskym dialektom aj anglicky a bol kvalifikovaný elektrikár. Keď som vtedy stál na dvore a modlil sa, boli pre mňa tajomní.

Pokúsili sme sa s nimi nadviazať dobré susedské vzťahy. Karin upiekla chlieb a iné dobroty a priniesli sme ich k dverám. Alaiace nám otvorila, všetko zdvorilo prijala a zase zatvorila. Keď sme ich videli, zakývali sme, ale oni zostávali rezervovaní. Zaujímalo nás, kde je pes zakopaný.

Raz v noci sa ozvalo hlasité búchanie na dvere. Keď som otvoril dvere, stála za nimi jedenástočná Tracy, najstaršie z ich detí. Oči mala plné strachu. „Podťe rýchlo,“ prosila. „Otec zabíja mamu!“

Na chvíľku som zaváhal. Napadlo mi, že by som mal zavolať políciu a nemiešať sa do susedských záležitostí. Tým by som však zatvoril evanjeliu cestu k ich srdcu. Vyrzil som z domu, prebehol dvor a zabúchal na ich dvere. Zvnútra bolo počuť rany, krik a zvuky bitky. Pochopil som, že nikto neotvorí, a tak som strčil ruku do dverí a vošiel dovnútra.

Muž stál v spálni, opieral sa plecom o stenu, fučal a lapal po dychu a pritom pozeral nazlostene na svoju ženu. Tá sedela na podlahe. Držala sa za krvácajúci nos a ústa, plakala a stonala. Tvár mala opuchnutú a pokrytú modrinami. Sústredil sa, samozrejme, na svoju ženu, ktorú zasypával nadávkami, napoly v angličtine, napoly v jazyku Navajov. Zahnal sa päsťou, ale minul ju. Ona zakričala a prikrčila sa. Rozohnal sa znova a znova minul cieľ. Bolo jasné, že sa ju snaží iba vystrašiť. Celá miestnosť bola presýtená alkoholovými výparmi.

Nemohol som sa len pozerieť, tak som sa postavil medzi nich a pomohol som jej vstať.

„Tak ty si si priviedla kazateľa, aby ťa zachránil, čo?“ zavrčal.

„Prestaňte,“ povedal som. „Nechajte ju tak.“

„Áno? A kto ťa pozval?“ zareval. „Vypadni odtiaľto!“

Zostal som na mieste. „Chcem len pomôcť,“ povedal som zmierlivo. „Mohol som zavolať políciu, ale neurobil som to. Takto sa problémy neriešia. Ak ju nenávidíte, opustite ju, ale nebite ju.“

„Je to jej vina!“ zvriskol. Potom sa začali vzájomne obviňovať a on sa na ňu začal znovu zaháňať.

Meriam len meter sedemdesiatpäť a Tom mal aspoň o desať čísel viac, ale chytil som ho do dvojitého nelsona. Keď Alalice videla, že je bezmocný, zaútočila na neho, začala mu ťahať vlasy a jačať.

„Prestaňte!“ okríkol som ju. Hodil som ho k jednej stene, ju k druhej – nebolo to také ťažké, pretože obaja boli takmer na mol – a postavil sa medzi nich. Všetci sme lapali po dychu. Obe mladšie deti sa chúlili v kútiku a ticho plakali.

Keď sme sa všetci upokojili a začali normálne dýchať, povedal som: „Čo keby sme si sadli a porozprávali sa ako normálne ľudské bytosti?“

Prešli sme do obývačky a posadili sa. Obaja boli oblečení – aspoň pred bitkou – akoby chceli ísť na večierok. Privelmi

nehovorili, ale ja som sa pevne rozhodol, že neodídem, ak neodíde jeden z nich. O niekoľko minút Alalice vstala a odišla s deťmi niekam preč.

Tým sa vysvetlilo ich tajomstvo. Dozvedeli sme sa, že sú to najväčší alkoholici v celej štvrti. Násilné scény boli u nich doma na dennom poriadku už niekoľko rokov. Tom bol vysoký, pekný, jednoducho kus chlapa. Alalice bola atraktívna, mala sklon k flirtovaniu a obaja pili. Žiarlili na seba a keď sa napili, vypukli boje.

Premýšľal som, čo robiť. Ohlásiť to na misii a vystahovať ich? Keby som to urobil, stratil by som akúkoľvek šancu získať ich pre Krista. Čo by urobil Ježiš? Dospel som k záveru, že by bol ich priateľom. „Dobre, Bože, skúsím to,“ predsavzal som si.

Keď sa Tom dostal do problémov za to, že zbraňou ohrozoval muža, ktorý ho napadol, išiel som na súd s ním. Keď sa dostal do väzenia, pomohol som mu von.

Karin sa spriatelila s Alalice a deťmi. Robila im sušienky a pozývala ich na malú party. Keď sa objavili problémy, niekedy ich Alalice s deťmi, niekedy iba deti, sledovali z bezpečia nášho domu. Dve až tri policajné autá dorazili na náš dvor, všade blikali modročervené svetlá a policajti sa snažili ukončiť boj.

Keď som bol raz večer na evanjelizačnom stretnutí, Karin ležala v posteli a čítala si. Náhle sa otvorili dvere a vbehla Alalice. Pozrela sa na Karin a povedala: „Prepáč!“ a bežala ďalej. O niekoľko sekúnd vbehol Tom a hnal sa za ňou s metlou. Karin ani nevstala z postele.

Už sme si na ich výstupy zvykli. Kvôli ich pitiu a hádkam bol však svet škaredší.

Tom bol aj niekoľko týždňov triezvy, našiel si prácu a zarábala peniaze. No potom vyrazil na pitku, kde utratil všetky peniaze. Stal sa agresívnym a ničil veci okolo. Raz zničil nové auto. Inokedy hodil niečo na ich veľký drahý televízor a rozbil ho.

Keď býval Tom triezvy, zastavil som sa a hovoril s ním o Božej láske. Spočiatku bol ostrážitý, ale nevzdával som to. Vedel, že nám na ňom záleží a začal načúvať. Zaujímal sa o duchovné veci. Prečítal niekoľko kresťanských kníh a dokonca chodieval do zboru. Jeho baptistický priateľ mu rozprával o kresťanskom živote. Potreboval však vedieť, čo znamená nasledovať Ježiša. Potreboval sa naučiť študovať Bibliu a prežívať osobný duchovný život. Musel vedieť, že je potrebné učiť deti a modliť sa s nimi. To bolo pre neho nové. Plánovali sme nový seminár o knihe Zjavenie a ja som dúfal, že sa podarí pozvať Toma a jeho rodinu. Pri vhodnej príležitosti som mu povedal: „Tom, niečo mi dlhuješ.“

„Čo tým myslíš?“

„Bol som s tebou na súde, stál som na tvojej strane. Zastal som sa ťa pred políciou a bol som dobrý sused. Teraz by som chcel od teba láskavosť.“

„No, samozrejme, Doug. Čo potrebuješ?“ opýtal sa ústretovo.

„Chcem, aby si prišiel na stretnutie, ktoré začínam,“ povedal som. „Budeme študovať knihu Zjavenie. Bude sa ti to páčiť.“

„To nie, Doug. To nemôžem.“

„A prečo nie?“ Zaujímalo ma. „Príď len na niekoľko prvých večerov. Keď sa ti to nebude páčiť, skončíš.“

„OK, prídem,“ slúbil.

„Slubuješ?“ opýtal som sa.

„Slubujem.“

Vedel som, že ho musím získať, kým je triezvy.

„S Navajmi sa nikam nedostanete,“ varovali ma duchovní iných cirkví. „Budete šťastní, keď ich na stretnutie príde päťdesiat. Príde ich maximálne desať alebo pätnásť.“

„Dajme si cieľ sto,“ oznámil som svojmu zboru. „Boh je mocný, požehná nám.“ Modlili sme sa za sto.

Prvý večer sa zišlo 375 ľudí, vrátane detí. Telocvičňa bola na prasknutie. „To je najúžasnejšia vec, ktorú som medzi

americkými Indiánmi videl,“ povedal nám Leroy Moore. „Je neuveriteľné, že tí ľudia chcú počuť evanjelium.

Samozrejme, najväčšou udalosťou tohto večera bol príchod Toma, Alalice a ich troch detí. Ľudia prúdili dovnútra a usporiadatelia mali plné ruky práce pri registrácii prichádzajúcich.

„Môžem ti pomôcť?“ opýtala sa Alalice Karin, ktorá sa nemohla zastaviť.

„Samozrejme, áno!“ vydýchla Karin vďačne a našla Alalice miesto pri stole.

Bolo úžasné sledovať zmenu, ktorá sa odohrávala v Tomovej rodine počas prednášok. Alalice sa začala usmievať. Deti sa začali usmievať. Tom, Alalice a dokonca Tracy, najstaršia dcéra, sa zapájali do diskusie v závere večera.

Sedeli pri prednom stole a ja som sledoval, ako študujú, premýšľajú a zapisujú si odpovede. V diskusii sa hlásili alebo rovno nahlas odpovedali.

Stretnutia sa konali šesťkrát týždenne počas šiestich týždňov. Jeden večer Tom nesedel na svojom mieste. Okamžite som sa modlil: „Bože, len nech nepije!“ Keď sa o chvíľu objavil a prisadol k rodine, vydýchol som si.

Menil sa aj život v ich rodine. Raz som vykukol z okna a uvidel Toma a Alalice, ako zbierajú plechovky od piva a hádžu ich do plastového vreca. Potom pohrabali a pozmetali dvor. O pár dní neskôr bola celá rodina vonku a pripravovali pôdu na dvore pre záhradu. Tom zo zábavy striekal na Alalice záhradnou hadicou vodu. Deti bežali k otcovi a volali: „Aj nás, aj nás!“ Tom otočil hadicu na ne a čoskoro boli všetci mokří. Všade sa ozýval hlasný smiech.

Bol to neuveriteľný kontrast. Pred seminárom som nikdy nevidel deti usmievať sa v prítomnosti rodičov, nie to ešte nahlas sa smiať. Veď sa ani nehrali na dvore! Hrať sa chodili k nám.

V sobotu nás prekvapili, keď prišli na sobotnú školu a bohoslužbu. Vyzerali ako šťastná rodina. Boli vkusne oblečení,

Tom, Alalice, až po najmenšie dieťa.

Na záver seminára Zjavenie vyjadrilo asi 100 ľudí túžbu byť pokrstení. Varovali nás, že krst Navajov netreba urýchľovať. „Sú to milí ľudia a chcú nás potešiť,“ povedal nám Leroy. „Musíme si byť istí, že krst chcú pod vplyvom Ducha Svätého a nie v túžbe zavďačiť sa.“

Dôsledne sme teda navštevovali každého pred krstom, a to, samozrejme, chvíľu trvalo. Medzitým sme mali každú sobotu pobožnosti, ktoré Tom s Alalice pravidelne navštevovali. Raz sa neobjavil môj tlmočník. Čo robiť? V jazyku Navajov som vedel len pár slov a niektorí starší Indiáni nevedeli vôbec po anglicky.

„Ja budem prekladať,“ prihlásil sa Tom. Dojalo ma, keď som videl poslucháčov, ako sa nakláňajú, aby im neuniklo jediné slovo a Tomovu tvár, zamračenú sústredením. Nebolo to len tlmočenie. On učil. Neviem, kto bol šťastnejší, či on, alebo ja. O niekoľko mesiacov boli Tom a Alalice pokrstení a svet sa zdal zrazu lepším miestom vďaka zmene, ktorú v rodine vykonalo evanjelium.

17. kapitola

Domov

Vošiel som do domu s takým náhlením, že dvere za mnou hlasito tresli. „Chce ísť niekto do Covela?“ zavola som. Deti vybehli z vedľajšej miestnosti a Karin sa ku mne otočila s rozžiarenými očami.

„Chceme, chceme,“ kričali deti unesene.

„Kvôli čomu tam potrebuješ ísť?“ opýtala sa Karin.

„Volal mi Dave, aby som sa zastavil doma a postaral sa o pár záležitostí týkajúcich sa domu. Koľko času potrebujeme na zbalenie?“

„Nepôjdeme, kým sa nedopečie chlieb,“ povedala Karin rezolútne, „ale zbalíť sa môžeme hneď.“

„Dnes by to bolo veľmi skoro,“ povedal som. „Vyrazíme až zajtra, ale hneď ráno.“

Ráno sa po zazvonení budíka každý vykotúlal z postele, a kým sa rozvidnelo, boli sme na ceste.

„Pôjdeme sa pozrieť na kazateľa Joea a pani Phillipsovú?“ pýtal sa Micah, keď sme vchádzali na diaľnicu. Phillipsovcí boli pre naše deti ako starí rodičia a deti ich milovali.

„Jasné,“ uistil som ich. „Uvidíme každého zo zboru.“

Cestou sa ozývala radostná vrava, pretože všetci s radosťou očakávali návrat domov. Okolo tretej popoludní

hovor začal utíchať a väčšina rodiny podriemkávala. Zostal som sám so svojimi myšlienkami.

Phillipsovci. Vynárali sa mi spomienky na spoločne prežité príjemné chvíle. Spomínal som, ako pomáhali našej rodine a ako menili životy jej členov. „Kľúč je v praktickom spôsobe, akým žijú svoje náboženstvo,“ napadlo mi. Mysľou mi prebehla spomienka na udalosť z čias, keď sme sa poznávali.

„Čo mám robiť?“ opýtal som sa jedného dňa Karin. „Ak chceme predávať palivové drevo, musíme mať motorovú pílu. Len tak zarobím dosť na splátky za pozemok. Banka našu žiadosť o pôžičku zamietla.“

„Prečo?“ opýtala sa Karin.

„Povedali, že mi nepožičajú, pretože nemám peniaze na účte.“ Keby som nebol dospelý, dal by som sa do plaču. Prídeme o svoju pôdu ešte pred prvou splátkou?

„Ako môžeš mať peniaze na účte, keď ti nijaké nepožičajú?“ pozrela sa na mňa ustarostenými očami.

„No, to som sa ich tiež pýtal,“ povedal som. „Jednoducho o tom nechceli počuť. Takým, ako som ja, ani nedajú šancu. Som pre nich len otrhaný hipík.“

Keď počul o mojich starostiach kazateľ Joe, neváhal ani chvíľku. Siahol do vrecka, vytiahol šekovú knižku a začal písať.

„Vrátiš mi to, ak budeš môcť,“ povedal s úsmevom a podal mi šek na 300 dolárov. Stál som s otvorenými ústami. Ved' ten človek ma nepozná. Zaumienil som si, že vrátiť pôžičku bude jedna z mojich priorít. A bola.

Kazateľ Phillips sa prísťahoval do Covela pred mnohými rokmi, skôr ako som prišiel na svet. Vybudoval tu zbor a neskôr aj školu. Keď prišiel čas odísť do dôchodku, Joe sa s tým nevedel zmieriť. Rozhodol sa pracovať pre Boha, kým mu budú stačiť sily.

Obdivoval som jeho život. V osemdesiatke sa vrátil do Covela a postavil si vlastný domček – samozrejme, s malou pomocou druhých. Sám nosil drevo a pracoval ako päťdesiatnik.

„Asi je to tým jeho vegetariánstvom,“ pripomenul som si slová Karin. Spomenul som si na krásnu zeleninu, ktorú pestovali. Žili z plodov svojej záhrady – kvôli zdraviu a tiež kvôli peniazom, ktoré tak ušetrili. Peniaze ušetrené za jedlo venovali na šírenie evanjelia. Zo svojho skromného mesačného príjmu venovali 50 percent na rôzne služobnosti a projekty.

Vedel som, že modlitby toho muža urobili pre moje obrátenie ku Kristovi viac ako čokoľvek iné. Joe a Miriam Phillipsovci mali zoznam viac než päťdesiat mien ľudí, za ktorých sa Joe každé ráno modlil. Menoval každého zvlášť a modlil sa za jeho problémy a zdravie. Venoval tiež veľa času čítaniu Biblie. Nevidel som na ňom netrpezlivosť alebo zlobu. Aj v najkrajnejších situáciách zostával milý a láskavý.

Život pani Phillipsovej bol tiež mocným svedectvom. Vždy pracovala po boku svojho muža a pomáhala dokonca aj na stavbe domu. Spomenul som si, ako Joe niesol poriadny trám a pri náhlom otočení ním nechtiac udrel manželku. „Joe!“ povedala.

„Prepáč, drahá,“ odpovedal a obaja išli za svojou prácou. Pri tejto spomienke som sa nahlas zachechtal.

„Čomu sa smeješ?“ zaujímala sa Karin, ktorú som zobudil.

„Práve som myslel na Phillipsovcov,“ odpovedal som.

„Vzácní ľudia, však?“ povedala.

„Keď si pani Phillipsová vzala Joea, musel jej strážny anjel pracovať nadčas. Pamätáš, ako ju takmer prešiel, keď cúval?“ opýtal som sa.

„Iste,“ uistila ma. „Pripomínajú mi filmy s Laurelom a Hardym, ktoré som sledovala ako malá.“

„To sedí. Alebo keď sme videli auto rútiace sa v protismere a ukázalo sa, že sú to Phillipsovci.“

„Vtedy ma to vydesilo,“ zasmiala sa Karin. „Teraz je to smiešne, ale vtedy im išlo o život.“

„Pani Phillipsová je okrem toho jediný človek, ktorého som videl vstať uprostred kázania a prerušiť kazateľa,“ pokračoval som.

„Ale nie je hrubá,“ ohradila sa Karin. „Páči sa mi, ako zatvorí oči a cituje Bibliu bez jedinej chyby.

„Áno,“ súhlasil som. „Tvár sa jej pri tom vždy rozžiari. Mám pocit, akoby sme dostávali posolstvo priamo z neba.“

„Ten má asi každý. Všetci sa zastavia a sústredene počujú,“ povedala Karin. „Pastor Joe to má rád.“

Cesta do Kalifornie bola únavná. Išli sme priamo, takmer bez zastávok a všetci sme sa tešili na náš domček. Z auta sme vyšli stuhnutí a ja som zavelil: „Každý vynesie jednu tašku!“ Keď som sa obzrel, nikoho pri aute nebolo. Deti stačili pred mojimi slovami zmiznúť v dome.

V Covele bežal čas rýchlo. Mali sme veľa práce a málo času. Na návštevu u Phillipsovcov sme si však chvíľu našli.

„Mamička, poď sa pozrieť, kto prišiel!“ volal pastor na svoju ženu a bežal nás uvítať. Po objatiach, smiechu a zvolaní „ty si ale vyrástol“ u každého z detí, sme spoločne s hosťami vošli do domu.

Izby boli plné vône varených jabĺk. Pani Phillipsová robila jablkový džem a pastor Joe jej pomáhal čistiť jablká. „Nenechajte sa rušiť pri práci,“ povedala Karin. „Všetci pôjdeme do kuchyne a budeme pomáhať.“ Každý dostal zásteru a ja som pomáhal krájať a vyrezávať jadierka.

„Vyzeráš skvelo,“ povedal som kazateľovi Joeovi. „Koľko máš vlastne rokov?“

„Deväťdesiattri, Doug. Už sa chystám na cestu.“

„Neuveriteľné,“ povedal som.

Položil jablko, ktoré držal v ruke a oprel sa o pult. „Doug, nie som na tom najlepšie, veď vieš. Stojí ma to veľa síl len olúpať všetky tieto jablká. Stále však chcem robiť čo najviac, čo najdlhšie a pre čo najväčšie množstvo ľudí.“ Vedel som, že to myslí vážne. Žil, aby slúžil a bol požehnaním pre iných.

V štvorici sme prácu s jablkami čoskoro skončili a posadili sa okolo stola.

„Doug,“ povedal pastor Joe vážne. „Boh ťa volá do kazateľskej služby. To si *nemyslím*, to *viem*. Nevieam, ako sa

to stane. To však, samozrejme, nie je tvoja starosť, ale jeho. On to zariadi.“

„Verím tomu,“ povedal som. Premýšľal som o všetkých premárnených príležitostiach môjho života. Na prácu kazateľa som nebol pripravený, aspoň čo sa týka formálneho vzdelania.

„Pretože aj ja tomu verím, odkazujem ti všetky svoje knihy,“ prehovoril pastor Joe. „Pod' so mnou, ukážem ti knižnicu.“ Vstali sme a presunuli sa do jeho študovne. Jej steny tvorili natesno narovnané police s knihami.

„Odkiaľ ich všetky máš?“ zaujímal som sa.

„Nezabúdaj, že som pracoval ako kazateľ šesťdesiat rokov. Za taký dlhý čas nazhromaždíš mnoho vecí.“

Tieto knihy sa nedali prečítať ani za tri nasledujúce životy.

„Ako dlho sa zdržíte? Zostanete na sobotu?“ spýtal sa kazateľ.

„Áno. Vraciame sa v nedeľu skoro ráno,“ odpovedal som.

„Výborne. Budeš kázať! Tvoji priatelia ťa chcú vidieť a počuť,“ reagoval pastor Joe.

„Rád,“ uistil som ho.

Po krásnej sobote strávenej s priateľmi sme vyrazili na spiatočnú cestu do Nového Mexika k *našim* Navajom. O pár týždňov neskôr sme dostali oznámenie, že kazateľ Phillips zomrel. V noci spadol z postele a bol príliš slabý, aby sám vstal. Manželka sa pokúšala zdvihnúť ho späť na posteľ, ale nepodarilo sa jej to.

„Neboj sa, mama,“ povedal. „Len ma prikry tu na zemi. Ležím pohodlne.“ Prikryla ho a dúfala, že ráno sa jej ho podarí zdvihnúť. Ráno však bol už mŕtvy. Bol som vďačný, že sme sa dva týždne predtým videli.

O niekoľko dní zazvonil telefón. „Tu je Richard Schwartz, tajomník Severokalfornského združenia cirkvi adventistov,“ ozval sa hlas. Spomenul som si, že som ho niekoľkokrát stretol. „Doug, počuli sme o tvojej práci medzi Navajmi. Nemáš záujem pracovať pre severokalfornské združenie ako kazateľ

– evanjelista? Čo ty na to?“

Či mám záujem?! V severnej Kalifornii máme dom a priateľov! Znelo to príliš dobre, aby to bola pravda.

„Máš na mysli konkrétny zbor?“ opýtal som sa.

„No... áno,“ odpovedal pomaly, „premýšľali sme o niekoľkých. Jeden je v mestečku Covelo. O tom si nemožno počuť.“ Zakrútila sa mi hlava. Zo stotridsiatich zborov v severnej Kalifornii by som mal začať ako kazateľ práve v Covele. Neuveriteľné.

Karin do mňa štuchla. „Povedz ÁNO,“ zašepkala. Hoci som bol rozhodnutý, vedel som, že treba všetko najprv predložiť Bohu.

„Preberieme to a budeme sa modliť,“ povedal som. „Ozvem sa.“

„Počas tvojho modlenia budem baliť veci,“ poznamenala rezolútne Karin.

Ak toto nebol zázrak, potom som iný nezažil. Potreboval som zbor ako bolo Covelo. Ľudia tam vedeli o mojich nedostatkoch, a predsa ma mali radi. Naši starí kamaráti boli nadšení predstavou, že budem ich kazateľom.

Na novom mieste som zistil, ako veľa ešte neviem o kazateľskej práci. Nemal som ani tušenie ako viesť výbory zboru. Predkladal som návrhy a vzápätí ich sám podporil. Ľudia však mali so mnou trpezlivosť a ich láska sprevádzala a pomáhala riešiť všetky problémy. S Božím požehnaním spoločenstvo rástlo, darilo sa mu. Kúpili sme vedľajší dom a modlitebňu rozšírili.

Spolu s kazateľskými povinnosťami som organizoval aj evanjelizačné stretnutia. Prvú sériu prednášok som usporiadal priamo v Covele. Prvý večer prišlo asi sto ľudí a tento počet sa nemenil až do konca. V závere dvanásť ľudí odovzdalo svoj život Ježišovi Kristovi a boli pokrstení.

Evanjelizácia mi zaberala stále viac a viac času. Nakoniec som požiadal o uvoľnenie z kazateľských povinností a povolenie venovať sa odovzdávaniu evanjelia na plný úväzok.

Nedávno som opäť navštívil Covelo a kázal som tam. Pri pohľade na poslucháčov som videl mnohých, s ktorými ma viazalo veľmi blízke puto. Char bola jednou z prvých, koho sme v Coveli stretli. Patrila k hipíkom ako my. Pozval som ju na stretnutie, a teraz bola spolu s matkou vernou členkou zboru.

Pani Phillipsová pozvala na evanjelizačné prednášky vnučku Edwinu. Tá pozvanie prijala a teraz bola oporou zhromaždenia. Pani Phillipsová stále hovorievala: „Keby len Joe mohol vidieť, že si sa vrátil ako kazateľ do zboru, ktorý vybudoval! Bol by na teba pyšný. Keby sa Joe dožil toho, že jeho vnučka bola pokrstená po tvojich prednáškach, bol by šťastný!“ a dala sa do plaču.

Ďalší bol John. Bol vychovávaný v rodine adventistov, ale odišiel zo zboru a vyše tridsať rokov navštevoval presbyteriánsku cirkev. Keď sa začali evanjelizačné stretnutia, pravidelne sa na nich zúčastňoval a bol prvým človekom, ktorého som v živote pokrstil. Teraz učil v sobotnej škole a oženil sa s Charinou matkou.

Aj pohľad na Martu vyvolal príjemné spomienky. Je to dlhý príbeh, ale myslím, že stojí za to vyrozprávať ho. V jednu májovú nedeľu som sa rozhodol zúčastniť na veľkonočnej bohoslužbe. Bola to dobrá príležitosť na stretnutie s duchovnými z mesta. Okrem toho, príbeh o vzkriesení mi nikdy nezovšednie. Požiadali ma o rannú modlitbu, a tak som si vzal oblek a kravatu a vyrazil do mesta.

Po bohoslužbe som nasadol do auta a vyrazil domov. Keď som prechádzal okolo zboru charizmatických kresťanov, cítil som nutkanie zastaviť a vojsť dnu. Mal som pocit, že by som tam mal dnes kázať. „Ale prečo by som to robil?“ pýtal som sa v duchu. „Ja som predsa adventistický kazateľ.“

Išiel som ďalej, ale myšlienka zúčastniť sa na bohoslužbe u bratov charizmatikov ma stále prenasledovala. Otočil som sa a išiel späť. „Nie je to len moja predstavivosť?“ kládol som si otázku. „To mám vojsť do kostola, napochodovať ku

kazateľnici a oznámiť, že Boh ma posielal, aby som tu dnes kázal? Už som asi utáhaný.“

Nakoniec som prišiel domov. Dal som si dole kravatu a odložil do skrine. Otvoril som chladničku, vzal si banán, ale pocit, že by som sa mal vrátiť, ma stále prenasledoval. Zdalo sa mi, že utekám ako Jonáš. „Bože, nechápem, čo sa deje, ale radšej vyrazím na cestu späť.“ Uviazal som si kravatu znova a vyrazil z domu.

„Kam zase ideš?“ zavolala na mňa Karin.

„Do kostola,“ povedal som.

„Áno?!“ nepovedala nič viac. Nebola prekvapená, pretože takéto zvláštne správanie nebolo u mňa ničím nezvyčajným. Keď som vošiel do kostola, bohoslužba bola už v plnom prúde. Kazateľ práve vyzval zhromaždenie, aby pokľaklo a modlilo sa za vyliatie Ducha Svätého pred kázaním. Vklzol som do posledného radu a kľakol si.

Modlitba v charizmatických spoločenstvách je iná ako v ostatných cirkvách. Veriaci sa modlia dlhšie a rôznym spôsobom. Niektorí nahlas, iní si modlitbu šepkajú pre seba a niektorí hovoria v jazykoch. Modlitba panej, ktorá kľačala vedľa mňa, mi pripomínala japončinu. Ja som sa modlil o poznanie, či ma Boh sem skutočne priviedol, alebo išlo len o moje predstavy.

Počas modlitby sa mi v mysli vynoril obraz, ako ma pastor vyzýva, aby som išiel dopredu a kázal. „Ale čo mám hovoriť?“ pýtal som sa. Vtom som si spomenul na kázanie o Márii Magdaléne ako symbole cirkvi.

Modlitby začali pomaly utíchať a ľudia si postupne sadali na miesta. Vstal som aj ja a posadil som sa v zadnom rade. Keď kazateľ Ray Hull vyšiel na pódium, pozrel sa priamo na mňa a povedal: „Vidím, že dnes je tu náš adventistický brat. Máš pre nás niekoľko slov, ktoré by si mohol povedať v prítomnosti Pána dnes ráno?“

Vedel som, že chce povedať: „Máš príbeh, ktorý si prežil s Bohom?“ Srdce sa mi rozbúšilo, ale pokúsil som sa

ovládnúť vzrušenie. Vstal som ticho a pokojne. „Veď vieš, ako je to s nami kazateľmi,“ povedal som. „My nikdy nepovieme niekoľko slov.“ „Potom nám teda káž,“ usmial sa. Srdce mi poskočilo: „To nemôže byť pravda!“ Keď som kráčal dopredu s Bibliou v ruke, mal som pocit, že som na mieste, kde ma Boh chce mať. Predovšetkým pre neuveriteľný spôsob, akým ma sem priviedol. Veril som, že ma povedie a dá mi slová, ktoré mám hovoriť.

Keď som sa blížil ku kazateľnici, takmer som sa vznášal. Otvoril som Písmo v Jánovom evanjeliu v 8. kapitole. Začal som hovoriť o žene prichytenej pri cudzoložstve a slová plynuli z mojich úst veľmi ľahko. Počul som mnoho „amen“ a „chváľte Pána“ a „len káž ďalej, brat“. Pochopil som, že poslucháči sú so mnou, a to ma hrialo. (Prial by som si viac podobných prejavov v adventistických zboroch.)

Na konci som urobil výzvu, aby ľudia vyšli dopredu. Mnohí sa objavili na stupienku a spoločne sme sa modlili. Po skončení modlitieb za mnou prišiel pastor Hull a vzrušeným hlasom mi povedal: „Brat Doug, dnes ráno ťa sem poslal Boh.“

Zaujímalo ma, ako to vie.

„Bolo mi zle,“ pokračoval, „nevedel som, čo robiť, a tak som sa modlil. Poprosil som manželku, aby kázala, ale tá predstava ju vystrašila. Tak vidíš, brat, Boh ťa poslal ako odpoveď na moju modlitbu.“

Od toho dňa som nikdy nezapochyboval, že Boh má ľudí v každej cirkvi, bez ohľadu na ich vyznanie alebo vierouku. Počuje a odpovedá aj na ich modlitby a kým sa Ježiš vráti, budeme všetci zjednotení v jedno telo, ktoré bude dodržiavať Božie prikázania a veriť v Ježiša. Kým sme sa rozlúčili, pastor ma pozval, aby som prišiel znova. Slúbil som, že prídem.

Tak som stretol Martu. Ďalšiu nedelu som prišiel opäť a predo mnou sedela po španielsky hovoriaca žena. Zistil som, že nerozumie po anglicky. Pomodlil som sa, aby som s ňou naviazal kontakt. Len čo som skončil, kazateľ vyhlá-

sil: „Podajte si ruky s ľuďmi okolo vás.“ Pochopil som, že Boh mi otvára cestu a pri pozdrave som povedal: „*Como está usted, hermana?*“ („Ako sa máte, sestra?“) Niekoľko španielskych slov som sa naučil od Mexičana, ktorý so mnou býval.

Keď začula materčinu, tvár sa jej rozžiarila. Začala na mňa chrliť španielčinu rýchlejšie, než som bol schopný stráviť. Zdvihol som ruku. „*Despacio*,“ povedal som. „*Mas lento!*“ („*Hovorte pomalšie, prosím*“). Lámanou španielčinou som sa jej spýtal: „Rozumiete, o čom sa tu hovorí?“

„Nie,“ povedala, „ale je to Boží dom, a preto sem chodím.“

„Chodím do kostola v sobotu a máme niekoľko členov, ktorí hovoria po španielsky. Prídte sa k nám pozrieť na budúcu sobotu,“ pozval som ju.

„*Gracias, señor*,“ povedala a nasledujúcu sobotu bola v našom zbere. Onedlho začali chodiť i jej deti. V súčasnosti je členkou zboru a deti chodia do našej malej zborovej škôlky. V tú sobotu bolo moje srdce pri pohľade na Martu a jej deti plné radosti.

Krátko nato, ako sme išli do zboru na modlitebný večer, stála pred domom pani Phillipsovej záchranka. Dostala mŕtvicu a o niekoľko dní zomrela. Jej vnučka našla na nočnom stolíku otvorenú Bibliu a zošit sobotnej školy. Posledné slová, ktorá napísala do zošita, boli: „My nezomrieme.“

Každý, samozrejme, raz zomrie, ale spravodliví nezomrú druhou smrťou, ako sa o tom píše v 20. kapitole knihy Zjavenie. Tým si bola pani Phillipsová absolútne istá.

Mal som prednosť viesť pohrebnú bohoslužbu. Modlitebňa bola plná jej priateľov a susedov. Všade boli kvety. Akoby išlo o oslavu. Oslavu Ježišovej moci vzkriesenia. Jej Pán a Spasiteľ ju povolá z hrobu. Zacíti, ako prúd energie naplňa jej nové, nesmrteľné telo a bude opäť s milovaným Joeom. Už si predstavujem to nádherné stretnutie a teším sa naň.

Po pohrebe som šiel navštíviť ich syna, ktorý svoje srdce ešte neodovzdal Bohu. Mal som pre neho niekoľko povzbudivých slov.

„Viem, že vás matka veľmi milovala a každý deň sa za vás modlila,“ povedal som. „Modlila sa za vás až do konca.“

„Áno, viem,“ odpovedal. „Vy sa však nemusíte namáhať modlitbami za mňa.“

Čo som mu mal povedať? „Keby ste ma poznali pred pár rokmi, neverili by ste, že sa môžem stať kresťanom. Vaši rodičia mali na tom veľký podiel. Boli skutočne svätí.“

„Áno, boli svätí,“ povedal ticho. Hľadel do zeme a stískal klobúk. „Ale nie vždy. *Stali sa svätcami.*“

Tie slová povzbudili aj mňa. *Aj ja* sa môžem stať svätým. Keď sa pozerám na Ježiša, vidím, že je predom mnou ešte dlhá cesta. Keď sa však pozerám späť, kam ma doviedol, dáva mi to odvalu. Viem, že so mnou ešte neskončil. Ak mu dovoľím, jedného dňa dokončí, čo v mojom živote začal, a vezme ma domov.

Skala vekov

Nedávno sme s rodinou vyrazili na krátke prázdniny do južnej Kalifornie. Ubytovali sme sa v malom hoteli v Desert Hot Springs. Z okna bol nádherný výhľad na hory, ktoré boli určitý čas mojím domovom.

„Otec, vezmi nás do svojej jaskyne.“ Môjho syna Micaha vždy fascinovali historiky z jaskyne. Ráchel dala prednosť nakupovaniu s matkou a Daniel bol vo svojich piatich rokoch príliš malý na taký náročný výstup.

Na druhý deň skoro ráno nás Karin vysadila v Palm Springs s batohmi na chrbtoch. Keď sme kráčali mestom, všimol som si, ako sa zmenilo. Starý Mayfair Market bol zatvorený a okná zatlčené doskami. Moji priatelia bezdomovci boli preč. Centrum viery, kam sme chodievali, bolo presťahované. Dokonca aj cesta nahor sa zdala iná.

Týmto horským chodníčkom som kráčal naposledy pred ôsmimi rokmi. Medzitým vypukol na hore St. Jacinto lesný požiar a objavilo sa tu aj niekoľko stredných zemetrasení a povodne. Stromy, ktoré obklopovali cestičku, boli teraz len ohorenými pahýľmi. Na mnohých miestach bola stará cesta odplavená a nová viedla iným smerom. Dokonca aj potok zmenil svoje koryto.

Hoci Micah mal len sedem, kráčal nahor ako skutočný vojak, bez jedinej sťažnosti na teplo alebo ťarchu batohu, ktorý niesol.

V polovici cesty som ukázal dopredu a povedal: „Dáme si oddych pri Štvorcovom jazierku. Je to skvelé miesto na prestávku. Môžeme si zaplávať, potápať sa a ochladiť sa.“ Keď sme k nemu dorazili, zistili sme, že je vyschnuté a plné piesku. Mohli sme ho len prejsť a osprchovať sa pod vodopádom.

Obával som sa, či moja jaskyňa bude stále na svojom mieste a či bude prístupná. Čo nájdeme?

Po asi trojhodinovom výstupe sme dorazili na najvyšší bod našej cesty. Z neho sa ponúkal panoramatický výhľad na všetky púštne mestá. Sedeli sme asi desať minút a hltali nádhernú scenériu. Potom sme sa napili vody a vyrazili na cestu.

Cestička už viedla priamo do tretieho údolia. Začal som spoznávať známe prostredie. Srdce sa mi rozbúšilo. Keď sa pred nami otvorilo tretie údolie, zastavil som sa, aby som nabral dych a vychutnal si pohľad dole.

„Na čo sa pozeráš, otec?“ opýtal sa Micah.

„Na svoju skalú,“ odpovedal som.

Pretože skaly boli všade naokolo, moja odpoveď možno znela zvlášť. No v celom údolí táto skala zvlášť vyčnievala. V tieni tohto balvanu som prežil rok a pol svojho života. Nespočetnekrát som v tejto nehostinnej horúcej púšti hľadel na „moju skalú“. Pre mňa znamenala odpočinok a tieň. Znamenala, že domov je na dohľad, s vodou a jedlom. Po niekoľkých zemetraseniach sa údolím valili uvoľnené kamene, ale v tieni „svojej skaly“ som sa nikdy nebál.

Keď som ju po toľkých rokoch zbadal, vošli mi slzy do očí. „Poď, Mico,“ povedal som. „Už tam skoro budeme.“ Chcel som vyraziť skôr, než si všimne slzy stekajúce po mojej tvári.

O desať minút sme boli na dne údolia a kráčali pozdĺž

Tahquitzského potoka. Nemohol som sa ubrániť spomienkam.

„Tam som mal saunu, Mico. Rozpálil som kamene v ohni, preniesol ich v handre do plastového boxu, zatvoril dvere a polieval ich horúcou vodou. O niekoľko minút som bol taký rozpálený, že som musel vybehnúť a skočiť do veľkého jazierka.“

Micah počúval s očami doširoka otvorenými.

Potom sme preliezli cez kmeň do „dvora“ mojej jaskyne. Len málo sa zmenilo. Očmudený strop jaskyne, ohnisko, dokonca aj kreslo z polien zostali na mieste. Voda odplavila časť piesku z jaskyne a spacej časti, ale cítil som sa ako doma.

Micah nemohol ovládnuť vzrušenie. Aj keď bol unavený, zhodil batoh a vyrazil na prieskum. Kým som vybalil a začal budovať tábor, chvíľu som len tak odpočíval. Keď sa Micah vrátil, zaplávali sme si v jazierku. Voda bola v tomto ročnom období osviežujúco chladivá.

Posadili sme sa v žiari zapadajúceho slnka, aby sme sa osušili. „Mico, skoro sa zotmie,“ povedal som. „Nanosíme drevo na oheň.“ O chvíľu sme mali slušnú kopu dreva a dostali sme obrovský hlad. Zapálili sme si oheň a uvarili niečo zo zásob.

„Ocko,“ ozval sa Micah, keď dojedol poslednú lyžicu fazúľ, „kde si našiel Bibliu, ktorá bola v jaskyni?“

„Vidíš tu kamennú policu v spálni?“ ukázal som smerom k jaskyni. „Ležala na nej.“

„Čo sa s ňou stalo?“

„Raz mi nedopatrením spadla do potoka,“ odpovedal som. „Keď som ju usušil, nedala sa čítať, a tak mi Glen daroval inú. Čo sa stalo s tou pôvodnou, neviem.“

Pomodlili sme sa večernú modlitbu a priložili do ohňa. Micah sa stále vypytoval na život v divočine a neprestal, ani keď zaliezol do spacáka.

Konečne utíchol a ja som vedel, že zaspal. Svetlo ohňa tancovalo po stenách jaskyne a vytváralo známe obrazce.

Potom do jaskyne skočila malá krysa klokania, zarazila sa, pozrela sa na mňa akoby s otázkou „Kde si bol?“ a zmizla v tme. Siahol som do batoha po svoju Bibliu. Náhodne som ju otvoril a vo svetle ohňa som čítal evanjelium Matúša 7,24.25. Ježiš povedal: „A tak každý, kto počuje tieto slová a plní ich, je podobný rozvážnemu mužovi, ktorý postavil svoj dom na skale. Tu spadol prívál, prihnali sa vody, a vrhli sa na ten dom, ale nepadol, lebo mal základy na skale.“

Uvedomil som si, ako často je Ježiš v Biblii pripodobňovaný ku skale. Je nazývaný uholným kameňom alebo základom či kameňom odlomeným z vrchu. Desatoro prikázaní bolo napísané do kameňa, aby sa zvýraznila jeho nemennosť. Jeden z mojich obľúbených symbolov Ježiša Krista je u proroka Izaiáša 32,2. Predstavuje ho skala vrhajúca tieň vo vyprahnutú zemi. Môj balvan ma chránil pred vetrom, dažďom, ohňom i zemetrasením, bol nemenný a nepohnutelný. Podobne ma chráni aj Ježiš a poskytuje mi prístrešie pred duchovným mrazom i teplom.

S týmito myšlienkami som odložil Bibliu na policu a vkĺzol som do spacieho vaku. Nevieť, či zem stvrkla, alebo ja som zmäkol, ale chvíľu mi trvalo, než som sa pohodlne uvelebil. Zvuk potoka ma čoskoro ukolísal do spánku.

Micovi sa druhý deň ráno nechcelo veľmi vstávať. S očami napol zalepenými vykukoval z jaskyne a snažil sa pochopiť, kde je a ako sa sem dostal. Vlasy mal rozstrapatené, akoby sa celú noc česal šľahačom.

„Vyrazíme skôr, aby sme stihli mamku v meste,“ povedal som a otváral konzervu na raňajky.

„Ale ocko, veď sme práve prišli.“

„Viem, synček, ale prázdniny sa končia. Budme vďační za možnosť navštíviť toto miesto.“

„Dobre,“ súhlasil Micah s povzdychom.

Po raňajkách sme ešte skočili do vody, vyslovili modlitbu a zbalili si veci. Naposledy sme sa pozreli dookola. Keď som

vychádzal z jaskyne, Micah zavola: „Ocko, zabudol si si na polici Bibliu!“

„Viem, Micah.“

Zdalo sa, že pochopil. Vyrazili sme na cestu dole.

„Ocko?“ prehovoril Micah po dlhšom tichu.

„Áno, synček.“

„Cnie sa ti po živote tam hore?“

Nad odpoveďou som nemusel dlho premýšľať. „Áno, chlapče, cnie. Život hore bol v mnohých ohľadoch jedno-
duchší. Nebol tam zhon ani stres.“

„Ocko...“

Videl som, ako jeho myseľ horúčkovo pracuje.

„Myslíš, že sa sem niekedy vrátiš?“

„Nie, synak. Boh nechce, aby sme utekali zo sveta. Ježiš povedal, aby sme išli do sveta a kázali evanjelium.“

Cestou sme obaja mlčali. Každý zostal so svojimi myšlienkami. Bol som vďačný za všetky svoje deti a to ráno, keď sme sa s Micahom vracali do mesta, cítil som k nemu zvláštnu blízkosť. Cez deti ma Boh naučil veľa o láske a prostredníctvom Micu mi dal jednu z najväčších lekcií.

Jedno ráno pred piatimi rokmi, keď sme bývali v Covele, nás zobudil Micov plač. Ležal v postielke a upieral na strop prázdne oči. Vedeli sme, že je zle. Karin ho okamžite schytila do náručia a vyrazili sme do najbližšej nemocnice vzdialenej 60 kilometrov. Vleteli sme na pohotovosť a lekár, ktorý v to ráno slúžil, nám po základnej prehliadke povedal, že má podozrenie na miechovú meningitídu. Povedal, že jediná možnosť, ako získať istotu, je vykonať lumbálnu punkciu. Zákrok spočíval v zapichnutí sedemcentimetrovej ihly medzi Micove stavce až do miechy – ktorá je plná nervových zakončení.

Micah bol dosť malý, ale vedel trochu hovoriť. Hovoril slová ako mama, tata, alebo banán. Neviem, čo sa vtedy odohrávalo v jeho mysli. Karin povedala, že to nezvládne a musela odísť. Ja som s dvojicou sestier držal Mica na jed-

nom boku. Už to bolo bolestivé, pretože začal silno plakať. Zneistel som, keď lekár priznal, že nemá s lumbálnou punkciou prílišné skúsenosti. S búšiacim srdcom som sledoval, ako mladý lekár tri alebo štyrikrát vpichuje ihlu do chrbta môjho chlapčeka. Len rodič pochopí bolesť, ktorú prežívate, keď vaše dieťa trpí.

Micah ma hľadal a kričal znova a znova: „Ocko, ocko, ocko!“

Trhalo mi to srdce. Vedel som, že volá: „Prečo nechávaš tých ľudí, aby mi ubližovali? Ty ma už nemiluješ?“ Uvedomoval som si, že je príliš malý, aby to pochopil. Najväčší strach som mal z toho, že Micah zomrie s myšlienkou, že ho jeho otec nemiluje.

Potvrdilo sa, že má miechovú meningitídu. Vďaka Božej milosti a desaťdennej starostlivosti lekárov v nemocnici sa úplne uzdravil. Po tejto príhode som už nikdy nebol schopný čítať Ježišov výkrik na kríži: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ bez spomienky na Micov krik. Bolo by pre mňa jednoduchšie trpieť, než vidieť, ako trpí moje dieťa. Viem, že náš Otec v nebesiach miloval svojho syna Ježiša viac, než my milujeme svojich potomkov.

Ako to dokázal?

Jediná odpoveď, ktorú mám, je láska, ktorú prechovávajú Boh a Kristus k nám. Tá im umožnila prejsť hroznou skúsenosťou Ježišovej smrti bez ohľadu na bolesť.

Preto som Micovi povedal, že ma Boh poslal kázať evanjelium. Cítim sa hnaný hovoriť svetu o Bohu, ktorý nás takto miluje. Modlím sa, aby si tí, ktorí čítajú toto svedectvo, uvedomili, že šťastie v živote nepochádza zo záplavy vecí. Zložitou cestou som prišiel k záveru, že šťastie, ktoré ponúka svet, nie je skutočné. Je to veľký klam. Len radosť, ktorá plynie zo služby Bohu a ľuďom okolo, je skutočnou radosťou.

Viem to, pretože som sám zažil!

;

Školské roky

Od roku 1988, keď som dokončil túto knihu, môj rodinný život i kazateľská práca prešli búrlivými zmenami. Boh nás stále chránil, viedol a žehnal nám. Tieto obrázky pripomínajú radosti i starosti v mojom živote. Som len jeden z nespočítateľného množstva tých, na ktorých sa prejavila Božia milosť. Boh bol ku mne taký dobrý! Modlím sa, aby ste sa aj vy mohli pozrieť späť na váš život a vidieť vedenie Božej ruky.

Doug Battista

Vľavo: Vojenská akadémia v New Yorku bola základným stupňom pre West Point. Uniformy pôsobili skvelým dojmom. Naľavo je môj priateľ Bobby Boyer, napravo ja. Fotografia je z prvého roku v akadémii. Mal som vtedy jedenásť rokov. V druhom roku som bol povýšený na seržanta a získal niekoľko vyznamenaní.

Taliansko

Toto je moja prvá fotografia do pasu z čias tesne pred odletom do Janova v Taliansku. Tam som mal nastúpiť na loď, kde prebiehala Flintova loďná škola. Deň predtým som si vzal LSD – moje oči to dokazujú.

Keď hľadíte dole z nebezpečnej cestičky, vidíte Palm Springs. Cestička vedie nahor k mojej jaskyni v horách San Jacinto. Mnohým turistom sa stala osudnou.

Vľavo: Fotografia z roku 1974 počas jedinej návštevy môjho brata Falcona. Sme na ceste k jaskyni s nákupom zásob v Palm Springs. Pre Falcona, ktorý trpel na cystickú fibrózu, bolo stúpanie veľmi namáhavé.

Vpravo: Mal som radosť, že som v roku 1995 mohol vziať do jaskyne celú svoju rodinu. Cesta trvá tri hodiny a pozostáva z preliezania balvanov, kaktusov a klučkovania medzi skalami. Ľahkosť, s akou stúpanie zvládli, na mňa urobila dojem! Tento výlet sa uskutočnil 22 rokov po tom, čo som tu liezol prvý raz so Sunny a Jimom.

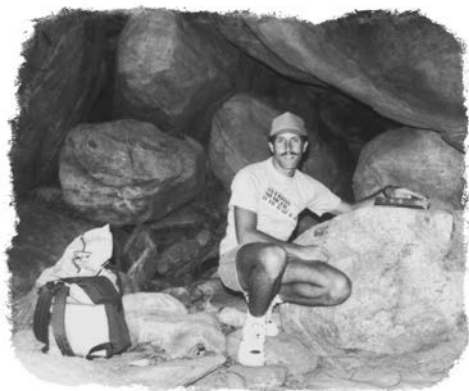

Život v jaskyni

Vľavo: Toto je moja jaskyňa. Sedím na svojej skale na drevenom tróne. Na rukách láskam svoju mačku – Cudzinka. Tu som strávil stovky hodín sledovaním cestičky, varením, jedením a čítaním Biblie. Všetko som mal na dosah kresla, takže som nemusel vstávať.

Vpravo: Od čias, keď som tu býval, postihlo krajinu niekoľko zemetrasení, povodní a požiarov. Moja jaskyňa sa však príliš nezmenila. Počas jednej z nasledujúcich návštev som v jaskyni zanechal Bibliu pre ďalšieho “muža z jaskyne”.

Vľavo: Keď mal môj syn Mico asi sedem rokov, vrátili sme sa do jaskyne prvý raz po dlhom čase. Na obrázku je Micah ako pláva v jazierku pred jaskyňou. V lete sa jazierko prestalo naplňovať a ja som chodil po pitnú vodu vyššie do údolia.

Vľavo: Moja matka po pristátí helikoptéry – keď priletela k jaskyni spolu so štábom televíznej stanice NBC. Reportér Bill Applegate urobil skvelé, ľudsky zaujímavé interview o tom, ako a prečo sa syn miliónára rozhodol pre život v jaskyni.

Program šiel v ten deň na národnom okruhu trikrát. Práve som sa stal kresťanom a modlil za možnosť svedčiť iným. Bol som ohromený, ako rýchlo a v akej miere mi Boh odpovedal na moju modlitbu.

Vpravo: Môj prvý biznis, Bachelorov Veľkoobchod prvotriednych hovädzích steakov a môj Volkswagen. Keďže som sa vtedy veľa dozvedel o mäse, stal som sa vegetariánom.

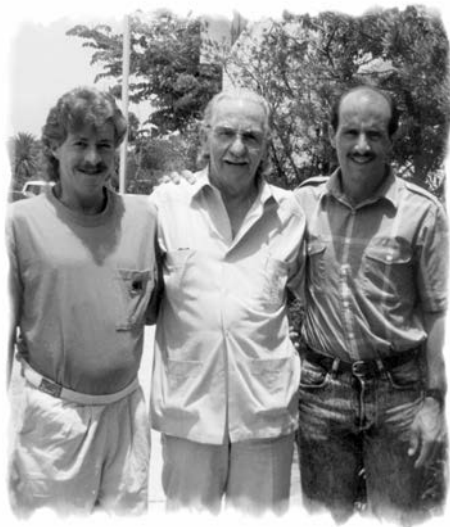
Vľavo: Kazateľ Joe a Miriam Phillipsovi boli nádherným príkladom kresťanského života, s akým som sa stretol. Boli to láskavi a posvätení ľudia. Ich nadšenie a radosť priťahovali iných ku Kristovi. Vždy im budem nesmierne vďačný za ich lásku ku mne. Vpravo: Modlitebňa v Covele v r. 1996. Tu som bol pokrstený kazateľom Joeom Phillipom a potom pri dvoch rôznych príležitostiach som sa vrátil, aby som viedol ako kazateľ tento úžasný zbor.

Moja rodina

Vpravo: Mama s otcom ešte v čase, keď boli spolu šťastní. Proti klady sa priťahujú, no zdá sa, že len dočasne. Napríklad, ona bola demokratka, on republikán.

Vpravo: Toto je zriedkavý moment, keď sme všetci štyria pospolu: Bolo to pri príležitosti Falconovej a Sandinej svadby. Brat mal 25, ja 23 rokov. Škús označiť "čiernu ovcu" rodiny.

Vľavo: Toto je posledná fotografia nás troch, Falcona, otca a mňa. Falcona trpel na cystickú fibrózu. Ochorenie niesol státočne, dožil sa 35 rokov. Na Floride založil tábor pre deti s týmto ochorením. Istý čas som mu tam vypomáhal ako poradca a kazateľ. Fotografia vznikla týždeň pred jeho smrťou v júli 1990.

Mama s...

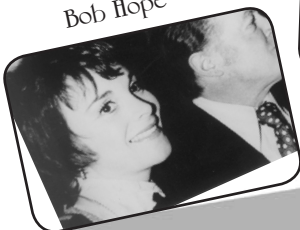
Paul McCartney

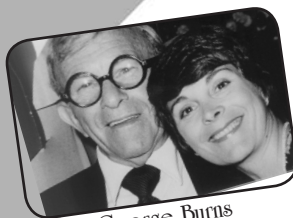
Clint Eastwood

Bob Hope

Paul Newman

George Burns

Mohammed Ali

The Three Stooges...
Curly, Mo & Larry

Suzanne Summers

Moja matka Ruth bola celý svoj život zviazaná so šoubiznisom. Písala piesne pre Elvisa Presleyho, muzikály a stvárnila vedľajšie úlohy v mnohých veľkých filmoch a televíznych programoch. Vedela hrať na gitare, spievať, kresliť a bez formálneho vzdelania zvládala ďalšie umelecké činnosti. Zakotvila pri práci filmovej kritičky, ktorú vykonávala od roku 1975 až do predčasnej smrti v júli 1992, ktorej príčinou bola rakovina.

Otec

Počas druhej svetovej vojny lietal môj otec s US Air Force v Európe. Bol bystrý a mal zmysel pre obchodovanie. Po odchode z armády začal budovať svoje obchodné impérium. Kupoval, predával a prenajímal lietadlá. Pretože sa štedro zapájal do charitatívnych projektov, získal titul "Výnimočný občan". Články o ňom sa objavovali v novinách, obchodných časopisoch a leteckých magazínoch.

Otec vždy hýril aktivitou. Okrem manažérskej činnosti sa venoval automobilovým pretekom, pilotovaniu lietadiel, vodnému lyžovaniu a plachteniu. V roku 1994 spomalila jeho životné tempo mozgová príhoda.

Vpravo: Jedna z rodinných fotografií z roku 1995 s manželkou Karin a synmi Georgom a Stephenom, Danielom a Micom. Chýba dcéra Ráchel, ktorá žije v Colorade. Neďávno som sa stal pyšným starým otcom malého Jeremia Douglasa, ktorý sa narodil dcére Ráchel. Zdá sa, že naša rodina je bohatá na chlapcov. Bude v lete 1996 ďalší Batchelor?

Vľavo: Toto je moja rodina pri návšteve prarodičov Al a Lil Tarshisovcov, rodičov matky. Ich priezvisko je odvodené od názvu mesta, kam utiekol biblický prorok Jonáš. Do rozvodu rodičov som niekoľkokrát býval u starých rodičov. Oni zasiali prvé semienka myšlienky, že by nado mnou mohol byť Boh.

Šprava doľava: Daniel, ja, Karin so Stephenom, Ráchel, stará mama, starý otec, Micah.

Vľavo: V súčasnosti slúžim ako kazateľ zboru Cirkvi adventistov siedmeho dňa v Sacramente. Pracujem ako rečník a riaditeľ Amazing Facts – televízneho a rozhlasového evanjelizačného vysielania. Počas Generálnej konferencie v roku 1995 som sa zišiel na spoločných modlitbách s ostatnými vedúcimi adventistických médií: (sprava doľava) Lonnie Melashenko, Voice of Prophecy; Mark Finley, It Is Written; Bill Tucker, Quiet Hour; a Milton Peverini, La Voz de la Esperanza.

Obsah

1. Nech to každý počuje!.....	7
2. Vojenská škola.....	13
3. Útek.....	19
4. Konečne sloboda	29
5. Tajná jaskyňa	36
6. Zločin sa nevypláca	44
7. Plachty nahor	48
8. Na ceste.....	55
9. Arabi prichádzajú	59
10. Nové Mexiko a späť.....	67
11. Objavovanie pravdy	77
12. Hviezdou na deň.....	84
13. Kam patriť?.....	90

14. Keď to prvý raz nevyjde.....	99
15. Ja, a duchovný?.....	108
16. Znovu medzi Indiánmi	112
17. Domov.....	121
18. Skala vekov	132
Fotoalbum	139

Doug Batchelor

Muž z jaskyne

Skutočný príbeh

Preklad Mikuláš Pavlík

Redakčná spolupráca Darina Matisová

Technická redakcia Miroslav Priehradný

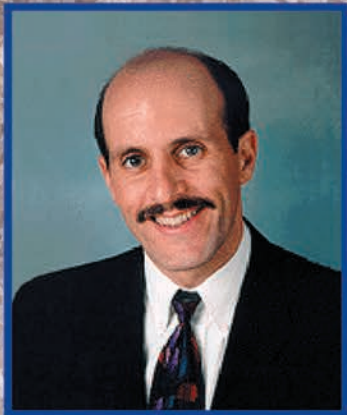
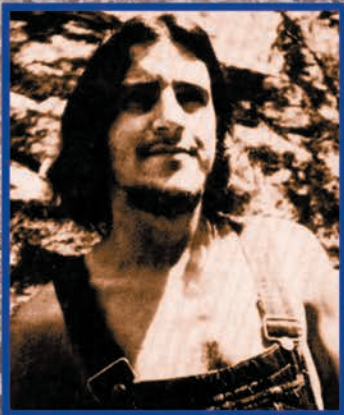
Vydal Advent-Orion s.r.o., Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

www.adventorion.sk

Prvé vydanie 2001

Vytlačili Žilinské tlačiarne a.s., Žilina

ISBN 80-88960-72-X

Ako syn otca milionára a matky úspešnej v šoubiznise mal teenager Doug Batchelor všetko, čo si mohol kúpiť za peniaze – okrem šťastia.

Užíval drogy, striedal školy, utápal sa v samovražedných predstavách. Zmienený chaosom, znechutený sám sebou a v presvedčení, že život nemá nijaký zmysel, bol Doug predurčený na to, aby vyskúšal všetko vzrušenie a zábaavu, ktoré sa mu naskytli.

V čase hľadania našiel svoj domov v jaskyni, vo vrchoch nad Palm Springs v južnej Kalifornii. Hoci jeho otec vlastnil jachtu a leteckú spoločnosť, Doug sa prehrabával v odpadkoch. Šťastie a sloboda, ktoré hľadal, sa s ním pohrávali až do dňa, keď v jaskyni našiel starú, zaprášenú knihu.

Čo sa stalo potom, možno opísať ako zázrak...